

נתן גפן

עוקץ קטלני

מהדורה שנייה
עם שינויים ותוספות

הגהה ועריכה לשונית: רות איזיקוביץ

האחריות לכתוב בספר אך ורק על מחבר הספר

המוציא לאור: נתן גפן

כל הזכויות שמורות

©

ישראל - תשע"ג

רמת גן – 2013

נתן גפן
עוקץ קטלני
מהדורה שנייה
עם שינויים ותוספות

תוכן

מס' הפרק	שם הפרק	עמוד
	מבוא	5
א'	סימני שאלה	7
ב'	סרטו של רוני קמפלר	17
ג'	ממצאי המשטרה	21
ד'	המשטרה והטבע	37
ה'	ארבע גרסאות רפואיות	43
ו'	הד תקשורתי והסתרה	55
ז'	פינוי, טיפול ראשוני	63
ח'	תרחיש האירועים	73
ט'	העוקץ	91
י'	סוכן ופרובוקאטור	101
יא'	מדוע יגאל עמיר?	113
יב'	משפחת רבין	125
יג'	למי יועיל הרצח?	135
יד'	עלילת דם צרפתית (ניצול הרצח?)	147
ט"ו	פניות למערכת המשפט	155
ט"ז	סיכום	169

האחריות לכתוב בספר אך ורק על מחבר הספר.

הפרשנות וההערכות המובאות בספר זה מבוססות על חומר משפטי ממשפטו של יגאל עמיר, על דברים שניתן היה לשמוע או לראות במספר דיונים במשפט הנ"ל שבהם נכח המחבר, על חומר החקירה של משטרת ישראל, על תגובות של מעורבים בפרשה, על הסברים מפי אנשי מקצוע שונים, על סרטונים דוקומנטאריים ועל דיווחים עיתונאיים בתקשורת הכתובה והאלקטרונית.

כבר בתחילתו של תחקיר זה בפרשת רצח יצחק רבין ז"ל, אשר החל למעשה מיד לאחר הרצח, זוהו במספר דיווחים אשר הובאו בליל הרצח או ימים ספורים לאחריו, אי התאמות או סתירות לגרסה הרשמית בפרשה. דיווחים אלו הושמעו או הוקרנו באופן חד פעמי והועלמו לאחר מכן מעין הציבור. כשפנה עורכו של כתב עת רציני לחברת קטעי העיתונות 'יפעת', כדי לקבל, תמורת תשלום, קטעים מסוג זה, סירבו עובדי החברה לבקשתו והפנו אותו למקור הידיעות.

החשדות המועלים בספר זה הם למעשה שאלות המתעוררות תוך כדי עיון במידע שזרם בתקשורת הישראלית, אבל ניסיונות להעלותן בה לא עלו יפה, בלשון המעטה.

הגרסה החדשה של הספר מכילה חומר רב נוסף ותובנות חדשות לגבי חומר שכבר הוצג בגרסה הראשונה של הספר.

ולבסוף, עניין טכני: בספר זה מובאים לעתים קרובות תצלומים של קטעי עיתונות במקום ציטוטים, ויש לקוראם כדי להבין את ההתייחסויות אליהם.

פרק א' - סימני שאלה

בליל ה-4 בנובמבר 1995 נשמע קול ירי בכיכר מלכי ישראל בתל-אביב. זמן מה לאחר מכן הודיעו אמצעי התקשורת האלקטרוניים כי ראש ממשלתנו, יצחק רבין, הגיע לבית החולים 'איכילוב' כשהוא פצוע קשה, וכעבור זמן קצר יצא מבית החולים ראש לשכתו של ראש הממשלה, איתן הבר, ובפיו הודעה על מותו.

היורה, אשר נתפס במקום הירי, לא הביע שום רגש - לא שמחה ולא עצב, ונראה כבעל קור רוח עילאי. כבר בשעות הראשונות שלאחר הרצח ניתן היה להבחין במרכיבים של חוסר היגיון ושל אי עקביות בפעולתם של גורמים שונים - גורמים שהואשמו ברצח, גורמים שהואשמו באי מניעת הרצח, גורמים שעסקו בבדיקת נסיבות הרצח, וגורמים שהתבטאו בנושא הרצח. בימים ובשבועות שלאחר הרצח הלכו והתרבו סימני השאלה.

עוד בטרם חלף ההלם, אפילו עוד בטרם נשמעה הודעתו של איתן הבר, כבר החלה מערכה תעמולתית-תקשורתית, אשר תלתה בחוגי הימין את האשם בהסתה לרצח וברצח עצמו. גם הקשבה ערנית לדברי תעמולה אלה לא סייעה להבין כיצד בדיוק גרמה 'הסתה' זו לרצח, ואם בכלל ראויה הייתה הביקורת החריפה, הקטלנית, הארסית לעתים, אשר הייתה מלווה בקללות, השמצות וגידופים, להגדרתה כ'הסתה' על פי החוק. חוגי הימין, באותם הימים, היו נבוכים, מגמגמים, ולא ניסו לערער על הטענה הזאת.

מתנקשים פוליטיים פועלים, על פי רוב, במצב של סערת רגשות או בניסיון לשנות התפתחויות פוליטיות עתידיות. במקרה של תלמיד הכולל והסטודנט למשפטים יגאל עמיר, ברור כי האיש לא היה נתון בסערת רגשות. התנהגותו התבלטה דווקא בקור רוח ואי הבעת רגשות. קשה גם להאמין כי עמיר ראה תועלת עתידית ברצח ראש ממשלה אשר מחליפו המיועד היה שמעון פרס, איש שמאל מובהק, ואשר מחליפו כחבר כנסת היה חבר אחר ברשימת 'העבודה'. בחור נבון וקר רוח כיגאל עמיר יכול היה לתאר לעצמו שהתנקשות ברבין תביא רק להגברת האהדה לשמאל, להפיכתו של ה"רודף ומוסר" לקדוש, ולזירוז הנסיגה.

מתנקשים באישים פוליטיים רמי דרג אינם נוהגים לחשוף את עצמם לפני ההתנקשות. לעומת זאת, יגאל עמיר חשף את עצמו כפעיל ימני קיצוני בעל כוונות לרצוח את ראש הממשלה זמן רב לפני הרצח, ובהתמדה מעוררת תמיהה.

לעומת דיווחיהם של כתבים, ישראלים וזרים, בתקשורת הישראלית, כי אנשי אבטחה מנעו את גישתם של עיתונאים וצלמים לראש הממשלה בצאתו מן העצרת בכיכר מלכי ישראל -

מוזרה הייתה העובדה שהמתנקש ואדם נוסף, הדומה לו במראה, מורדי ישראל שמו, הורשו להיכנס לאזור היציאה של רבין.

- ועדת שמגר, לדעתך, הבינה שאפשר היה למנוע את הרצח?

"השירות עצמו היה המום מהכישלון, מהעובדה שרצחו להם את רבין בידיים. השירות עצמו רצה בוועדת חקירה, גם אם הטיפול שלה יהיה כואב ולא נעים. ואכן, בתחילת עבודתה של הוועדה ראית את בכירי השב"כ צועדים פנימה ומדברים בצורה מאוד גלויה ופתוחה, מספרים הכל ומחליפים עם שמגר דברים, כאילו היה אחד מהם. כשהחלו הדיבורים על מכתבי אזהרה,

מעריב, סופשבוע, עמוד 11 1996-4-5

רוניאל פישר: "אולי הפעם תקשיבו לי". ראיון עם עמוס גורן, מוותיקי אגף האבטחה של שב"כ.

התנהגות השב"כ מיד לאחר הרצח הייתה חריגה ביותר. בדרך כלל, בעת גילוי כישלון או מחדל שבו מעורב גוף מסוג זה, יש ניסיון מצד אנשיו להמעיט מחלקם

במעשה, להטיל את האחריות על אחרים, לסדר לעצמם "כיסוי תחת". ואילו כאן, מינה השב"כ במהירות מסחררת ועדת חקירה

פנימית, והצביע על האשמים במחדל הרשמי, אולי כדי להסתיר מעשים חמורים יותר. מדיוחים על המתרחש בוועדת שמגר התברר, כי בניגוד לטבע האנושי, אנשי השב"כ עשו מאמץ להוכיח שהמחדל כולו שלהם, ורק בישיבות האחרונות הם ניסו להטיל אשמה חלקית על המשטרה.

המידע על הימצאו של מחסן נשק בביתה של משפחת עמיר, העמיד בספק את טענת המשטרה

והפרקליטות, כי חגי עמיר, אחיו של יגאל, ודרור עדני, חברו, ידעו על ההתנקשות הצפויה. מתכנני התנקשויות אינם נוהגים לשמור

בבתיים מחסני נשק

אנשים", 12 בינואר 1998
יובל יועז: רצח רבין - השאלות הפתוחות

שאלת הזמן

עד רגע זה אין בידינו תשובה ברורה לשאלה כמה זמן לקח לרבין הפצוץ להגיע לבית החולים. הנהג, מנחם דמתי, מדבר על שתיים עד שתיים וחצי דקות. ברי חמיש חישוב ומצא כי מדובר בשמונה וחצי דקות.

כדי לנסות ולהבין כמה זמן ארכה הנסיעה, ננסה להטות לוח זמנים הכולל את כל האירועים הנוגעים ברצח. בוועדת שמגר דיווח כי רבין הפצוץ טופל בחדר הטראומה בבית החור לים במשך שמונה עד תשע דקות, נעשתה בו החייאה, ואז ירד לחדר הניתוח. שם הוא שהה 70 דקות, עד שנבקע מותו. מותו של רבין נבקע בשעה 23:10, כמוצאי שבת. כלומר, רבין הגיע לאיכילוב בערך בשעה 21:52. גם העיתונות דיווחה, כי הרופא הראשון שטיפל ברבין עם הגעתו לחדר הטראומה היה המתמחה ד"ר גיר כהן, וזה קרה ב-21:52. אם כן, מדוע קובעת ועדת שמגר כי רבין נורה ב-22:59? מדוע דיווחו בגלי צה"ל כי רבין הובא לבית החולים ב-22:05? מדוע דיווחו בגלי צה"ל כי הנסיעה ארכה תשע דקות, ומניין המידע הזה?

מנחם דמתי שימש במשך שנים רבות כנהגם של ראשי ממשלה. הוא מכיר היטב את רחובות תל-אביב. התרשמותנו היא, כי העיכוב בהגעה לבית החולים נבע אך ורק מהפאניקה (שעליה מצביעה העצירה לשם העלאת השוטר לרכב), כתור צאה מהמצב שאליו נקלע. בדיעבד, גם חיטכון של דקה, שתיים או שלוש דקות בנסיעה לא היה מציל כנראה את חייו של רבין.

ותחמושת, אלא לסלקם לפני ביצוע

ההתנקשות. כמו כן, השארת מחסן הנשק והתחמושת מעמידה את כוונתו של יגאל עמיר לבצע התנקשות בספק רב.

לא דווח כלל על טביעת האצבעות שהותיר עמיר על האקדח, על המחסנית או על הקליעים. נראה כי לא נערכו לחפצים אלה בדיקות של טביעת אצבעות, אולי משום שהם לא נשתמרו במצב שבו ניתן לבצע בהם בדיקות כאלה. נשאלת השאלה מדוע.

בחקירתו של יגאל עמיר בדבר מספר הקליעים שהכניס למחסנית,

הוא העיד כי הכניס תשעה קליעים. החוקרים, לעומת זאת, מצאו במחסנית של אקדחו שמונה קליעים. אם עמיר ירה 3 פעמים, אזוי החוקרים היו חייבים למצוא בקנה אקדחו ובמחסנית 6 כדורים. אי התאמה זו נותרה אפוא מלווה בסימן שאלה.

תיאור הכרונולוגיה של ההתנקשות ושל הגעת רבין לבית החולים היה בלתי עקבי, ויעיד על כך קטע שהתפרסם בעיתון 'אנשים'.

סימנים למעורבות השב"כ

● מובא בזאת קטע עיתונות.

עד המועד שבו אירעה ההתרחשות המדווחת, היה יגאל עמיר כלוא בלא אפשרות לקיים קשר עם בני משפחתו או עם פרקליט כלשהו. מכאן, שלא יכול היה לשמוע את השמועה בדבר מותו של המאבטח בליל הרצח אלא מפי חוקרי השב"כ או המשטרה שבאו עימו במגע. על כך גם ניתן ללמוד מתוך חקירת עמיר.

הרוצח יגאל עמיר, עורך במהלך הדיון מהומה, כאשר פנה ביוזמתו לעיתונאים ושאל: "למה אתם לא מפרסמים שחיסלו את אחד המאבטחים של רבין?". לשאלה "מי חיסל?", ענה עמיר: "מי שצעק: 'סרק, סרק'".

■ דו שיח עם השופט

השופטים קפצו על עמיר. הרוצח חייך בת גובה. אחד העיתונאים שאל "היית עושה זאת שוב", ועמיר ענה "כן. אחרי שתדעו למה, תבינו שהכל רקוב במערכת. הכל מכור. מה שראיתם עד עכשיו היה הכל מסכה. לא חשבתי שתחילו להרוג פה אנשים. עד הסכם אוס-לו ב'..."

השופט דן ארבל קטע את הרוצח ואמר: "סליחה, אני מבקש ממך, אל תתחיל עכשיו לספר לי על אוסלו ב'. אתה לא שר החוץ". הרוצח המשיך: "נהרגים אנשים, אתה מבין את זה?".

השופט: "אני מבין. אתה הורג אנשים. פה זה לא טיעונים לעונש". הרוצח: "ידעו את האמת ואז כל המדינה תתהפך. הכל שקר". השופט: "מה שקר?".

הרוצח: "אני הרגתי את רבין. אבל לא עשיתי שום ניסיון לרצח".

בשב"כ רחו אתמול בכוז את טענותיו של

מערב, 4-12-95, עמוד 2

מאת שירה אימרגליק

מתוך תמליל קלטת וידאו. מוצג 447/95 מתאריך 3.12.95, החוקרים ס"נ עופר גמליאל ורפ"ק יואב גזית.

החוקר: אתה נהנה מזה, שאתה זורק להם כל מיני דברים, אתה זורק פירורים.

יגאל עמיר: אני בודק דברים. אני הרי לא יודע שום דבר. לא שומע רדיו, לא קורא חדשות, לא יודע מה קורה ואני לא יודע שום דבר. ישנן שמועות, אז אני בודק מה נכון ומה לא. אתה רוצה, תן לי עיתונים.

החוקר: העיתונים כותבים, מה שאתה אומר פה. אתה מבין, מה קורה? אבל בלי קשר, תראה את העיתון, תגיד מה שהעיתון אומר, תאמין מה שכתוב בעיתון או כפי שאתה יודע.

יגאל עמיר: אם הייתם נותנים לי לקרוא עיתונים, לדעת חדשות, לדעת בדיוק מה קורה.

החוקר: עוד מעט החקירה תיגמר. אמרתי לך החקירה תגמר ותעבור מפה.

יגאל עמיר: החקירה כבר חודש ומשהו, סתם.

החוקר: ואז תקרא עיתונים, יש לך זכויות.

יגאל עמיר: אני צריך לדעת עכשיו, מה קורה, מה האווירה, אני צריך לדעת הכול.

החוקר: אתה צריך

לדעת? יש לי הרגשה שאתה קורא עיתונים לפי התשובות שלך.

יגאל עמיר: אני יודע מעצמי, אני לא יודע שום דבר

החוקר: אתה, ניזון מדי פעם ממשהו

יגאל עמיר: אני ניזון ממה שמאכילים אותי פה וזה [לא ברור] ישנן שמועות כאלה. לך תאמין ל...

לפיכך, דבריו בעניין זה באולם בית המשפט מהווים הוכחה עקיפה, כי המאבטח אכן נרצח. בנוסף לאמירת עמיר בבית המשפט, ובנוסף לשמועות עקשניות, שנפוצו זמן קצר לאחר רצח רבין אודות המאבטח שנרצח באירוע ההתנקשות, קיימים שני תצהירים רשמיים שמצביעים על רצח המאבטח באירוע.

תצהיר אחד הוגש לבית המשפט ע"י נהג המוניתי, אשר שמע ברכבו מפי פתולוג בכיר שראה את גופתו של רבין לאחר המוות, אודות גופת המאבטח מאותו אירוע. הצהרה שנייה קיבל לידו, ב- 21 במאי 2003, רו"ח יעקב ורקר, מאת המאבטח עמוס בן-דב, מי שהיה אחראי האבטחה בבית חולים "איכילוב" בליל הרצח. עמוס בן-דב ראה כתם דם גדול על המושב הקדמי ברכב השרד של רבין. כיוון שעל פי הגרסה הרשמית, על המושב האחורי היה רבין ומשמאלו המאבטח יורם רובין, ובמושב הקדמי הימני לא ישב אף

מעריב, 30-06-1996, ארז רותם: "התצהיר הוגש במסגרת...
לסענת הנהג העלה הנוסע סענה נוספת, על פיה הגיעה בליל הרצח גופה נוספת לבית החולים. "הוא אמר לי שעל פי התלבושת וסימנים אחרים, הוא בטוח שמדובר במאבטח מהאירוע הזה, ולא בגופה מאירוע אחר. הוא אמר שלא מפרסמים את כל הסיפור."

21/05/03

הצהרה

אני, עמוס בן-דב ת.ז. 56036387 מצהיר בואת כדלקמן:

1. ביום שבת, ה-4.11.1995 שימשתי כמנחל סניף של אחת החברות שספקן שרותי שמירה בבית החולים "איכילוב" בת"א.
2. לאחר ששמעתי על דבר החתונות בראש הממשלה הצעתי למקום: לנחל את צוות חובדנים שעסק בשמירה על הסדר הציבורי במסגרת תפקידי היתה לי כניסה חופשית לשטח בית החולים.
3. בשלב מסויים של הלילה, נגשתי לחתובון במכונית הקארולאק של ראש הממשלה שעמדה מול הכניסה לחדר המיון. המכונית עמדה בעולה, באופן לא מקביל למדרגה ונראה שמשחזר את החנה אותה בחופזה. התבוננתי דרך החשמה הקידמית וראיתי שני כתמי דם גדולים. אחד במרכז הספסל האחורי ואחד על המושב הקדמי על יד החנה. הנחתי שכתם הדם מאחור הוא של ראש הממשלה ואילו כתם הדם מלפנים הוא של המאבטח. הופתעתי מגודל כתם הדם הקדמי משום שידעתי שהמאבטח נפצע באורח לא אנוש ואילו ראש הממשלה כפי שכבר היה ידוע נמטר כתוצאה מההתנגשות, אולם כתמי הדם נראו כמעט זהים בגודלם ולא פרופורציונאליים לגודל הנזק שגרמה הפגיעה ממנה נבעו. במהלך החתונות קראתי לצור, שהיה סגן קבי"ט בית החולים (לדעתי עדיין עובד שם) לראות את פנים המכונית. הוא חציץ פנימה ללא שדברנו על מה שראינו.
4. באותו זמן נראה היה לי טבעי שהדם מלפנים שייך למאבטח (להתעלם מגודל הכתם שהיה חריג). מאוחר יותר למדתי שזורם רובין נכנס מאחור עם ראש הממשלה ולא התישב מלפנים, אך לא ראיתי בכך שלולה לאפשרות שבשלב כלשהוא עבר קדימה ולו לזמן הקצר ביותר. מסיבה זו ומן רב לא מצאתי שיש עניין מיוחד בדברים שלעיל.
5. אני מצהיר שכל הנאמר כאן אמת.

עמוס בן-דב

(חתימה)

אחד, לא יתכן שיהיה על המושב הקדמי מימין, כתם דם (ועוד גדול), אלא אם המידע שנמסר לבית המשפט, ושנמסר לוועדה משפטית וכן לציבור, הוא שיקרי. במושב הקדמי מימין ישב מישוה שנפגע, קרוב לוודאי היה זה המאבטח שנרצח. שום תועלת לא צמחה וגם לא הייתה יכולה לצמוח מהגשת הצהרותיהם, לא לנהג המונית ולא לאחראי המאבטחים עמוס בן-דב, ולכן לא ניתן להתעלם מהצהרותיהם.

טענתו של עמיר בבית המשפט, כי הוא יודע מי רצח את המאבטח ומי צעק "סרק, סרק", מעמידה באור מחשיד את מסקנותיה של ועדת החקירה בראשות השופט שמגר, אשר מונתה לחקור את ההיערכות הביטחונית והמודיעינית לקראת העצרת, ומשום מה לא מצאה מי צעק "סרק, סרק". ברור שעמיר מכיר את מי שצעק "סרק, סרק" וחיסל אחד המאבטחים של רבין, אחרת איך הוא היה יכול לדעת שמדובר באותו אדם.

מתוך קטע העיתונות שהובא קודם, ניתן גם ללמוד שאפילו לאחר חודש של מאסר וחקירות, יגאל עמיר המשיך להכחיש את הניסיונות הקודמים לרצח ראש הממשלה. הכחשה זו סותרת את טענת השב"כ והמשטרה כי גאוותו של עמיר במעשה הרצח גרמה לו להודות בכל האישומים ולשתף פעולה עם חוקריו מרגע מעצרו וללא יוצא מן הכלל. נראה כי בשלב כלשהו של מעצרו של עמיר, בטרם משפטו, מישהו גרם לעמיר לשנות את דעתו באשר ל"ניסיונותיו" הקודמים לרצוח את ראש הממשלה.

כאשר נעצר חשוד במעשה פלילי, המודה במעשה ומשתף פעולה עם חוקריו, נמשכת חקירת המקרה זמן קצר מאוד. לנועם פדרמן, למשל, אשר ירה על ערבים ב 2 לינואר 1997 בחברון, ופצע שבעה מהם, מונה פרקליט כבר למחרת מעצרו. לאחר יום נוסף הוא שיחזר את מעשהו וכעבור עוד יום הועבר תיקו לפרקליטות, להגשת התביעה. פשעו של יגאל עמיר לא היה יותר מסובך מבחינה טכנית מזה של פדרמן: הוא יצא מביתו עם אקדח טעון, המתין לראש הממשלה וירה בו מספר קליעים. כמה זמן נדרש לאדם כדי לספר זאת לחוקריו? והנה, עמיר היה עצור, ללא קשר עם פרקליט או עם בני משפחה, במשך למעלה מחודש. אפשר להניח שהפשע בו נחשד, ואשר לו השלכות לאומיות חמורות, יגרום לעיכוב בפתיחת המשפט. אבל אם החשוד מודה בכל ומשתף פעולה עם חוקריו, אין כל סיבה למנוע ממנו פגישה עם עורך דין או עם קרובי משפחה, אלא אם כן ההודאה באשמה היא שקרית, שיתוף הפעולה נעשה באונס ויש ניסיון 'להוציא' מהחשוד הודאה בביצוע הרצח, לתאם עדויות ואולי לזייף ראיות.

מיד לאחר הרצח, נמסר כי רבין סירב ללבוש אפוד מגן, שכן לא האמין כי יהודי עלול להתנקש בו. והרי גם אם רבין לא האמין באפשרות שיהודי יבקש להתנקש בו, היה עליו ללבוש אפוד מגן כאמצעי הגנה מפני התנקשות של גורמים עוינים זרים, כמו למשל 'הג'יהאד האסלאמי', שאיום רציני מצידו כלפי רבין היה ידוע לשב"כ, כך נודע זמן קצר לאחר הרצח. כשבועיים לפני רצח רבין, נורה מנהיג הג'יהאד האסלאמי, פתחי שקאקי, ולצורך הגנת רה"מ אין חשיבות ללאומיות המתנקש – יהודי או ערבי. גם בפני ועדת שמגר נמסרו עדויות לאיומים כאלה, וגם לאה רבין, בספרה 'הולכת בדרכיו' (הוצאת 'ידיעות אחרונות' - 'ספרי חמד', 1997) כותבת כי בעת הנסיעה לעצרת, עדכן המאבטח יורם רובין את יצחק רבין באשר לאיום בהתנקשות. קשה להאמין כי איש ביטחון הנלווה לאישיות בכירה כמו ראש ממשלה, בנסיבות שבהן יש מידע על סכנה לחייו, ייקח על עצמו אחריות לשלום האיש, מבלי למנוע ממנו את הגעתו למקום, או לכל הפחות - לשכנעו בחיצות אפוד המגן. כיוון שעל פי עדותה של לאה רבין בספר הנזכר, רבין נשמע להוראות המאבטחים, נראה כי מישהו בשב"כ דאג לכך שרבין יהיה בעצרת ללא אפוד מגן, או שהמידע על כך שלא לבש אותו

הוא שקרי, כי גילוי עובדת לבישת אפוד מגן היה מפריך את תמונת הרצח, כפי שהממסד רצה להציג.

כבר בתחילת התחקיר שעליו מבוסס ספר זה, כשעוד לא חשדתי במעורבות השב"כ ברצח אלא רק בחוסר אמינותה של הגרסה הרשמית לפרשה, קיבלתי מרבים מן האנשים שעימם שוחחתי על כך, תגובות בנוסח: "אתה לא פוחד? השב"כ עלול לפגוע בדך". כל האנשים שמסרו לי מידע ביקשו שלא אחשוף את זהותם (ועל כן נמנעתי מציון שמותיהם של רבים מן הנזכרים, אינקוגניטו, בספר). גם העיתונאי האיטלקי אלדו בקיוס (Aldo Baquis), שפרסם במשותף עם העיתונאי גבריאל אשכנזי את המאמר 'מזימה בשם האלי' (בשבועון האיטלקי 'DIARIO' ב-3 בנובמבר 1998), סיפר לי על תחנוני מרואיינים שלא להיחשף, מחמת הפחד.

כשמתבצע פשע במקום שבו הייתה שמירה, עוצרת המשטרה, בין היתר, את השומרים, מתחקרת אותם ומאמתת את דבריהם באמצעות פוליגרף. אולם, השומרים במקום שבו נרצח רבין הפכו לאחר מכן לחוקרי הרצח, ואפילו המשטרה הייתה כפופה לחקירה שלהם. דבר זה ניתן ללמוד מסעיף 4.א. במסמך בדבר צוות חקירה מיוחד (צח"מ) רצח רה"מ רבין ז"ל.

מסמך / יאח"פ
פ"ת, ד' כסלו תשנ"ו
(27.11.95)

183
אריה
סגן
נצי"מ
נצי"מ

נצי"מ שמעון שרבים - ראש הצח"מ
סגן סופר אמליאל - סגן
סגן ציון ששון - סגן
רפ"ק אהרון גרונדמן - חוקר
רפ"ק איל שלמה - חוקר
רפ"ק חצי חפץ - חוקר
רפ"ק יהודה אוליאל - חוקר
רפ"ק ידרי ארמנד - חוקר
רפ"ק אמיל אלהרר - חוקר
פקד אריה טילגמן - אחראי על המוצגים
רפ"ק תרצה דויטש - רכז הצח"מ
רפ"ק משה כולון - חוקר
רפ"ק משה אלנקרי - חוקר
פקד אסנת רויטמן - קדנציה
רפ"ק שאול הנגמן - מפקד הביטחון
רפ"ק עמנואל שושני - בלש
רפ"ק בכר משה - בלש
רפ"ק מקסים בניז - בלש
רפ"ק יאאל קרני - בלש
רפ"ק צולי הרשקוביץ - בלש
פקד אלינה פינצלי - נועמ"ש

הנדון: צח"מ רצח רות"מ רבין ז"ל

1. בלעיו פ"א ירקון 19471/95, יל"א יאח"פ 105/95.
הינכס מתמנים באת צח"מ בגין רצח רות"מ יצחק רבין ז"ל.
החל מתאריך 12.11.95 תיק החקירה הועבר ממחוז ת"א לטיפול ביאח"פ.
2. נושא העקירה:
בתאריך 4.11.95 במוצא שבת בכיכר מלכי ישראל נאצח רות"מ רבין ז"ל ע"י מתנקש בשם יגאל עמיר. בעת שרות"מ ירד מבימת עזרת שלום נאצח לעבר מכונתו.
3. מטרת העקירה:
 - א. לקבוע אם הרוצח פעל לבדו ו/או פעל בסיוע של אחרים.
 - ב. לחקור מי עמד אחרי מבצע הרצח.

עוקץ קטלני

- 2 -

- ג. וקיומם של כל המעורבים ואיסוף הראיות לשם הצאתם לדין.
ד. כמו כן לשפל בכל החלונות הקשורות לארגונים מן הימין הקיצוני.

4. השיטות-

- א. פעילות המודיעין והחקירה בשיתוף עם השב"כ ובאחריותם.
ב. צוות חוקרים בפקודו של סניצ' עופר יטפל בכל הקשור לרצח עצמו.
צוות החוקרים בראשותו של סניצ' שרון יטפל בכל המעורבים האחרים.

5. דיונים-

באחריות ראש מח"ק ודובר המשטרה בלבד

6. דיונים-

ראש הצח"מ ידווח על פעילות באמצעות דוחות תקופתיים.

7. מעגלים-

לדשות הצח"מ יעמדו הרכבים האורגנים של המפלגים.
אבטחת העצורים בהארכות מעצר בסיוע מחוז ח"א.

יורם יעמל, תנ"צ
ראש
מח"פ

ב- 18 בדצמבר 1995, כחודש וחצי לאחר הרצח, התפרסם כי רואה חשבון במקצועו, רוני קמפלר, צילם את ההתרחשויות בזירת הרצח, לפני שבוצע ובעת ביצועו. קמפלר עצמו לא נתן תשובה ברורה ומספקת מדוע שמר בסוד, במשך חודש וחצי, את דבר קיומו של סרט זה.

תמונה 2: הירי, רשף ללא הבזק
(מתוך הסרט של קמפלר)

תמונה 1: מאית שנייה לפני הירי
(מתוך הסרט של קמפלר)

בטרם נבחן את סרטו של רוני קמפלר, יש לבחון הבדלים ניכרים בינו לבין תמונה שפורסמה בעיתון 'ידיעות אחרונות' ממנו

הועתקה לעיתונים אחרים, לשלטים ולכרזות, ובשל תפוצתה הגדולה היוותה בסיס להתייחסותם של רבים לאירוע. השוואת תמונה מתוך סרט הוידאו של רוני קמפלר לתמונה שפורסמה ב'ידיעות אחרונות' מגלה כי התמונה בעיתון מפוברקת.

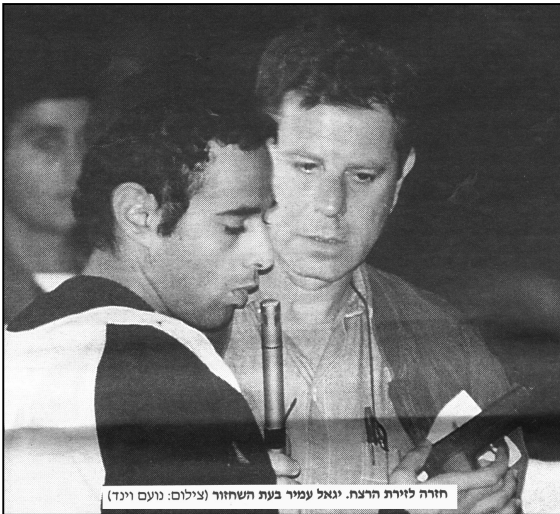
בעוד שהקפאת תמונת הירי מתוך הסרט אינה מאפשרת לראות את היורה בבירור וגם לא את ידו או את אקדחו, התמונה ב'ידיעות אחרונות' כוללת את המרכיבים הללו. שוני זה נותר בעינו גם לאחר ניסיונות רבים לשנות את חדותה של תמונת הסרט ואת בהירותה, ולהציג אותה שוב באמצעות כלי עריכה ממוחשבים כגון גיוון (Hue), Saturation, Gamma Correction, Luminance.

בדיקת תמונה שפורסמה ב'מעריב' (10.10.1997), כעיטור למאמרו של מורדי ישראל, ובה הוא נראה ליד אקרון טלוויזיה שבו מוקרנת תמונת הירי, מלמדת כי תמונה זו דומה לתמונה המוקפאת מתוך סרטו של קמפלר ושונה מהתמונה שפורסמה ב'ידיעות אחרונות'.

בתמונה מ'ידיעות אחרונות' ראשו של היורה גדול אך מעט ממחצית ראשו של רבין, כלומר מדובר ביורה שהוא ילד (לפי הערכתי בגיל 10 עד 12). גם השוואת הדמות היורה בתמונת 'ידיעות אחרונות' לתמונתו של יגאל עמיר בעת שחזור הרצח, מגלה כי הדמות היורה ב'ידיעות אחרונות' היא לא דמותו של יגאל עמיר, והיא שונה ממנה באורך הפאות ובצדודית בכללותה.

המסקנה היא, כי התמונה שפורסמה ב'ידיעות אחרונות', ושקיבלה תפוצה מקצה הארץ עד קצה - אינה תואמת למה שנראה בסרט ואף-על-פי-כן, היא אומצה ע"י ועדת שמגר ופורסמה בדו"ח כתרשים.

שאלות רבות בדבר אמינותה של הגרסה הרשמית לפרשת רצח רבין עולות לנוכח בחינת סרט הווידאו אשר הוקרן כחודש וחצי לאחר הרצח, בערוץ השני של הטלוויזיה.

חזרה לזירת הרצח. יגאל עמיר בעת השחזור (צילום: נועם וינד)

על פי עדותו של מורדי ישראל, תגובתו של רבין על הירי הייתה מבט מבוהל אחורה. אם בוחנים את סרטו של קמפלר בעזרת מחשב, מגלים כי פרק הזמן בין הירי ועד לתגובתו של רבין הוא 0.04 שנייה. כיוון שזמן תגובה ממוצע של אדם על אירוע בלתי צפוי הוא 0.75 שנייה, לכאורה נעשה חיתוך בסרט, בנקודה קריטית.

ואכן, בדיקת קטע הסרט המתאר את ההתרחשויות בין הירי ועד המבט שהפנה רבין אחורה, מלמדת כי הוא מסתיים בקפיצת תמונה, שמשמעותה - חיתוך.

בהקשר זה, יש לציין כי חישוב זמן התגובה, יחסית לרשף הירי, מתבסס על ההנחה שרשף הירי הנראה בסרט הוא רשף אמיתי, אבל ספק רב אם אכן כך הוא הדבר: רשף ירי הוא זרם מכוון של אש המלווה בהבזק, הבזק המאיר את סביבת הירי במשך חלקיק שנייה. לפיכך, בתמונת הירי שנלכדה מתוך הסרט, היה צריך ההבזק להאיר, לכל הפחות, את גבו של רבין, את האקדח ואת ידו של היורה, ויתכן מאוד שהרבה יותר מכך.

אולם, השוואה בין שלוש תמונות - לפני הירי, בעת הירי ומיד לאחר הירי, מראה בבירור שאין ביניהן כל הבדל בכל הקשור לעוצמת ההארה. כלומר, העובדה שבתמונת הירי אין הירי מאיר את סביבתו, מלמדת על היעדרו של הבזק ירי ועל היעדרו של רשף

ירי. מה שנראה כרשף ירי הוא, כפי הנראה, כתם לבן שנוסף לסרט מאוחר יותר, באופן כלשהו.

אין בעובדות שהוזכרו כדי להפריך את הטענה כי יגאל עמיר הוא שירה בראש הממשלה, אלא להצביע על כך שהסרט שהוצג כתיעוד אותנטי של הרצח, אינו כזה.

פרק ג' – ממצאי המשטרה

בתיק החקירה ובעדויות של אנשי המשטרה בבית המשפט נמצאים ממצאים רבים המנוגדים לתמונה הכוללת שאותה הציגה התביעה. גם הממצאים התומכים לכאורה בגרסה הרשמית מנוגדים לעתים זה לזה.

טווח הירי

ב- 28 בינואר 1996, בישיבה השנייה במשפטו של יגאל עמיר, הופיע כעד התביעה רפ"ק ברוך גלדשטיין, מהמעבדה לזיהוי פלילי של המשטרה. בתחילת עדותו הוא מסר שהקליע הראשון פגע ברבין ממרחק של כ- 10 ס"מ, והשני - תוך הצמדת האקדח למקטורנו של רבין, בזווית קהה מאוד. השופט, אדמונד לוי הגיב בתדהמה: "איך זה יכול להיות", הוא שאל את העד, "אתה בטוח? יש לך הוכחות?"

גלדשטיין השיב: "פחות מ- 20 סנטימטר לגבי הקליע הראשון ואין שום ספק לגבי הקליע השני", והגיש לשופטים מספר ניירות, כנראה תצלומים. השופטים התכופפו מעל הניירות, עיינו במסמכים, והשופט אדמונד לוי משך בכתפיו בתמיהה. הקלדנית שלצידו שאלה: "אז מה לכתוב?", והשופט הכתיב לה דבר מה בשקט.

העובדה שהשחזור היה זהה לנראה בסרט (על פי טענת חוקר הרצח, ניצב משנה שמעון שרביט לרון לויין במוסף שבת, מעריב, 25 באוקטובר 1996), מצביעה על כך שנתוני המעבדה על טווחי הירי סתרו גם את השחזור וגם את הסרט.

מקביעתו של רפ"ק גלדשטיין, כי הקליע השני שפגע ברבין פגע בו תוך הצמדת האקדח למקטורנו, עולה כי הקליע השני לא נורה ע"י עמיר, שהרי גם העדויות השונות, גם שיחזור האירוע וגם סרטו של רוני קמפלר מעידים כי עמיר לא נגע ברבין פיזית. העובדה שהקליע הראשון נורה ברבין ממרחק של כ- 10 ס"מ, יחד עם תגובת התדהמה של השופט לוי למשמע קביעותיו של רפ"ק גלדשטיין, מלמדות כי השופט הבחין בסתירה שבין הגרסה הרשמית לנסיבות הרצח, לבין העובדות שהוצגו בפניו, ואשר לא הוכיחו את אשמתו של יגאל עמיר ברצח ראש הממשלה.

דיווחים שונים אחרים כגון: ועדת הבדיקה של השב"כ (45 ס"מ), ועדת שמגר (כחצי מטר), וקביעתו של ד"ר יהודה היס מהמכון הפתולוגי (מעבר לכ- 1 מטר), גם הם מעידים כי אקדחו של עמיר לא נגע פיזית במקטורן של רבין, מה שמנוגד לממצאי מעבדת סימנים וחומרים של המחלקה לזיהוי פלילי במשטרה (עדותו של גלדשטיין): "הקליע השני פגע תוך הצמדת האקדח למקטורנו של רבין".

מכאן, שלא הקליע של יגאל עמיר הוא שפגע ביצחק רבין.

ז' שבט תשנ"ו 28/1/96 ת.פ.ח. 498/95(ה)

עד תביעה רפ"ק ברוך גלדשטיין

קבלתי מתחנת המשטרה את בגדי ראש הממשלה ובגדיו של המאבטח רובין, ועל

סמך הבגדים נתבקשתי לקבוע את טווח הירי.

הבדיקות שהתבקשתי לעשות, הם בדיקות המצאות חורי ירי והערכת מרחק הירי,

אני מבקש להקדיש שנים שלושה משפטים להסביר את השיטה בה אנחנו עובדים.

את הבדיקות להערכת מרחק הירי אנחנו עושים על סמך בדיקות חזותיות

מקרוסקופיות, צילומים וטכניקות רגישות ובדיקות כימיות רגישות. השיטה

מאפשרת להעריך טווח ירי עד 2 - 3 מ' בהתאם לסוג התחמושת. בזמן הירי

נפלטים מהקנה חוץ מהקליע חלקיקים שמקורם באבק השריפה שנמצאים בתוך

התרמיל. וכן חלקיקים. שרידי ירי זה אולי שרידים שנמצאים בפיקה,

החלקיקים שאנחנו בודקים הם אחרים, הם נמצאים בתרמיל, של חלקיקי אבק

השריפה וחלקיקי עופרת ונחושת, וחלקיקי מתכות שמקורם בקליע.

אם הקליע עשוי מעופרת אנחנו נמצא חלקיקים של עופרת מעבר לשולי חור הירי

וגם בשולי חור הירי. אם הקליע עשוי מעופרת ונחושת נמצא א תהעופרת

והנחושת מעבר לשולי חור הירי וגם מקור הירי עצמו.

ככל שגדל מרחק הירי הרכוז של אותם החלקיקים הולך וקטן וגם הפיזור שלהם

משתנה. בירי מטווח מגע יש מאפיינים נוספים בטווח מגע כתוצאה מהגזים

הנפלטים המקנה מוצאים סימני קריעה בבגד, ופיוח רב, אלה מאפיינים

שאופייניים רק לירי מגע.

אם היריה ממרחק של 2 - 3 ס"מ אפילו בס"מ, וזה קשור בסוג התחמושת. לא

נראה את סימני הקריעה, נראה סימני פיוח. סימני הקריעה אופייניים

במקרה הזה אין סימני קריעה.

על מנת להעריך את מרחק הירי אנחנו צריכים לבצע ירי מבחן בתחמושת ובאותם

תנאים. וכך להעריך את מרחק הירי. באירוע עצמו למחרת האירוע ב-5.11

קבלתי את בגדיו של ראש הממשלה שכללו את הזקט שלו, החולצה והגופיה. כ"כ

קבלתי את הבגדים של המאבטח, שכללו את הזקט שלו, החולצה והגופיה. בזקט

של ראש הממשלה בגב הזקט, בחלק העליון שלו, הוא מימין לתפר מצאתי חור

ירי, כפי שמפורט בע' 2 של חוה"ד, שעל פי פיזור אבק השריפה סביבו

והעופרת הוא נורה מותחת ל-25 ס"מ.

ז' שבט תשנ"ו 28/1/96 ת.פ.ח. 498/95 (ה)

פרוטוקול

כ"כ מצאתי את המשכו של החור בזקט הן בחולצה והן בגופיה.

חור הירי השני היה בתחתיתו של הזקט, מצד שמאל, והיו לו מאפיינים של ירי מגע שכללו פיוח רב וכמות גדולה של עופרת וקריעה באורך 6 ס"מ. שהם מאפיינים קלאסיים לירי מגע.

לגבי החור בתחתית הזקט שלא מוזכר בחווה"ד הירי היה בזוית לפי סימני הפיוח והחור בבטנת המעיל שהיתה מעל חור הכניסה ופיזור העופרת בסבירות גבוה הירי היה בזוית שיכול להתאים למצב שבו ראש הממשלה היה במצב של התכופפות. זוית מלמעלה למטה.

יש לי את הצילומים ואפשר להתרשם מהצילומים עצמם.

(העד מצביע על הצילומים ומסביר בקשר לחורים ולפיוח)

את בגדי המאבטח קיבלתי וערכתי בדיקה, בחלק התחתון של גב השרוול השמאלי של המאבטח מצאתי חור כניסת קליע ועל פי פיזור העופרת והנחשיות ושרידי אבק השריפה אפשרי שהירי היה מטווח של קרוב למגע, מכמה ס"מ. הקביעה כאן יותר בעייתית כיוון שגם פה הירי היה בזוית. כלומר, חור שנמצא בבטנת המעיל בהמשכו של חור כניסת הקליע ובמעלה חיד, למעשה הירי היה כמעט במקביל ליד המושטת.

כדור היה סוג אחר, משום שבמאבטח מצאתי בנוסף לעופרת ושרידי אבקש שריפה סביב לחור מצאתי גם נחושת דבר שלא מצאתי בחורי הירי במעיל של ראש הממשלה.

הקליע שנורה לעבר רובין לא נמצא. נמצאו שלושה תרמילים בזירת העבירה. הבדיקות היו גם במקרוסקופ וגם בירי. ביצעתי בדיקות אפוסיות וחזותיות, וכיסויי שלושת המרכיבים. ע' 2 במהלך הבדיקות.

עו"ד גולדברג: איני מוכן לחקירה. זו פעם ראשונה שראיתי את תמונות המקור, והמצלום אי אפשר לדעת מה קורה. אני צריך לשלוח את המקור לעד המומחה וזה יסביר לי מה אני צריך לשאול. יש לי מספר שאלות, אך כדי לקבל את כל התמונה אני רוצה שהעד המומחה יבדוק את התמונות המקוריות ואז אוכל

ז' שבט תשנ"ו 28/1/96 ת.פ.ח. 498/95(ה)

פרוטוקול

לשאול את העד שאלות. יש כמה סתירות שאני לא מבין עכשיו בין המרחק וגם בין הקוטר של החור. רק כשאדבר עם העד המומחה אוכל לחקור ח.נ.

לנאשם:

לפי מה שאתה אומר ביריה הצמדתי לו את האקדח לגב.

ת ביריה השניה הצמדתי לו את האקדח לגב וירית.

ש הראשונה מטווח של 50

ת פחות מ-20 ס"מ.

ש אם המימצאים לוקחים בחשבון שכמות אבק השריפה יותר גדול מהקנה ואז הרשף יותר גדול.

ת כדי לפתור את הבעיה הזו אני עושה ירי מבחן באותה תחמושת, וכאן אני עשיתי גם באותו נשק, בנשק שלך בברטה 9 מ"מ. במעיל של ראש הממשלה עשיתי ירי מבחן בהולופוינט ב-9 מ"מ קצר.

ש כשיריתי את הכדור הראשון ראיתי רשף בלתי רגיל.

עוה"ד שלי צודק צריך מומחה כי בטח לא יריתי מטווח אפס.

אין ח.ח.

תובעת: אין לי עדים נוספים להיום. צמצמתי את רשימת העדים באופן ניכר.

עו"ד גולדברג: אני מוכן לדחות את הדיון בבימ"ש המחוזי בבאר שבע, לאחר שבימ"ש מודיע לי שהודיעו שהם מוכנים לדון בעתירה בשעה 17.80. אני מבין מדברי בימ"ש שהוא ישאר באבו כביר ואז אוכל לשוחח עמו. מהלך המשפט מהיר במיוחד בשבילנו.

אולם, השופט – במקום לנווט את המשפט בהתאם לגילויים החדשים, בחר להתעלם מהם.

עוקץ קטלני

בהקראת הנימוקים לפסק הדין, נדחתה על ידו טענת עו"ד גבי שחר, סנגורו של יגאל עמיר, כי היה יורה אחר, בצינו כי טענה כזאת לא הייתה צריכה להיאמר.

כיוון שעדותו של רפ"ק גלדשטיין הייתה מדהימה, ציפיתי לשמוע פרשנויות עליה באמצעי התקשורת. אך בסקירות עיתונאיות שונות על ישיבת בית המשפט בתביעה נגד יגאל עמיר, לא הוזכרה כמעט עדותו של גלדשטיין, או שהוזכרה בלא אזכור הפרטים העיקריים אודות טווחי הירי.

בנקודה זו יש לציין, כי על פי ארבעת דפי הפרוטוקול של עדות רפ"ק ברוך גלדשטיין, המובאים, עלול להיווצר הרושם כי התיאור של ישיבת בית המשפט, כפי שהבאתי בתחילת פרק זה, אינו מדויק. אולם, אני עומד על כך שהתיאור שמסרתי נאמן למה שראיתי ושמעתי בישיבת בית המשפט, ואת תיאור הדברים כפי שהוא מופיע בפרוטוקול, יוכל הקורא להסביר לעצמו כמיטב הבנתו. ובכל זאת סתירה אחת, משמעותית, בין שני חלקי הפרוטוקול, אסביר:

אם במקום אחד נכתב כי העד רפ"ק ברוך גלדשטיין מדווח לבית המשפט על טווח ירי של פחות מ- 25 ס"מ באשר לקליע הראשון, הרי שבמקום אחר, לשאלתו של יגאל עמיר, עונה אותו עד כי מרחק הירי של אותו קליע היה פחות מ- 20 ס"מ. סתירה זו נובעת מכך שבמקום הראשון נרשם בפרוטוקול מה שהורה השופט לקלדנית לרשום, ואילו במקום השני נרשם מה שהקלדנית שמעה, ללא התערבות מצד השופט.

הקליעים

ביום 5 בנובמבר 1995 התקבלו אצל חוקר המז"פ, ברנרד שכטר, שתי ערכות, באחת מהן היו שני הקליעים שהוצאו מהגופה, ואשר הם, לפי הנטען, פגעו ביצחק רבין והרגוהו.

בעדותו ציין רפ"ק גלדשטיין, כי הפגיעה ביורם רובין, מאבטחו של רבין, הייתה ממרחק הקרוב לירי מגע, סנטימטרים ספורים, ונראתה כפגיעה מפולשת. עוד הוסיף גלדשטיין ואמר כי למרות שהקליע אשר פגע במאבטח לא נמצא, הראתה בדיקת החומרים שנותרו על שרוול חולצתו, כי הרכבו הכימי של הקליע [בהכילו נחושת] היה שונה מהרכבם הכימי של הקליעים שפגעו בראש הממשלה.

יש משמעות נוספת לקביעה זו של ברוך גלדשטיין. באותו יום, לפני ברוך גלדשטיין, העיד סנ"צ ברנרד שכטר, ראש מעבדת נשק במשטרת ישראל. בעדותו אמר שקיבל לידיו אקדח, מחסנית, 3 תרמילים ושני קליעים שהוצאו מגופו של ראש הממשלה המנוח. לפי קביעתו, קליעים אלה הכילו נחושת. הוא טען: "... המיוחד בהם היא שהמעטפת היא לא רק עם פליז..." [פליז, סגסוגת המורכבת מהיסודות נחושת ואבץ].

ז' שבט תשנ"ו 28/1/96 ת.פ.ח. 498/95(ה)
פרוטוקול

אין ח.ח.

עד תביעה סנ"צ ברנרד שכטר מוזהר כחוק ומשיב ב.ר.

הנאשם: עד עכשיו היו עדויות שאני יכול לדעת לגביהם והסכמתי לחקור אותם.
עכשיו הדברים מחוץ לידיעתי וצריך מומחה לכך. אני צריך עו"ד.

עו"ד גולדברג: מוסיף על מה שאמרתי הבוקר, אינני יכול לנהל דיון תקין והוגן מבלי שיהיו לי עדי ההגנה כדי לבדוק את חווה"ד שלו, אני לא מומחה לבליסטיקה ואני צריך את עדי ההגנה לבדוק את האקדח והם יגידו לי איזה שאלות לשאול. אם אני אשאל שאלות עכשיו, הן ירשמו בפרו' וגם תשובתו, וזה יכול להזיק ולגרום לנזק לכל המשפט. אני מבקש בענין של ברנרד שכטר וגם בענין ד"ר חיס, היות ואין לי רופא לשאול את השאלות האלה, אין לי את הנתונים.
אני מסכים שיחקר רק ח.ר.

אני ראש מעבדת נשק במשטרת ישראל, וכל ההשכלה שלי והנסיון רשומים בדף ראשון של חוות דעתי.
ב-4.11.85 קבלתי לבדיקה שקית אפורה שקית פלסטיק (ת/28) ורשמתי את המספר חשקית שהייתה סגורה, מספרה 2282.

תובעת: מפנה ל-2 אקדח הברטה, א ו-ב שלו. הנאשם כופר בכוונת הקטילה כדי לעמוד על כוונת הקטילה אני משתמשת הן באמירותיו והן באופי המעשה.

זו חוו"ד שערכתי.

מוגש מקור חווה"ד מסומן ת/31

קבלתי אקדח, מחסנית, 3 תרמילים. ב-5.11 קבלתי מעטפה ירוקה שבה נמצאו 2

ז' שבט תשנ"ו 28/1/96 ת.פ.ח. 498/95(ה)

פרוטוקול

הזה. זה נכון שבגלטיין אין עצמות.

ההבדל שקליע עם כדורית עצר בבלוק אחד, בסוף של בלוק אחד, והכדור הרגיל, קליע מעטפת מלאה חודר את כל הבלוק הגלטיין וממשיך הלאה לבלוק השני. בגלל הכדורית הכדור ינפח קצת, במקום שהוא 9 מ"מ הוא כ-11 מ"מ בעת הפגיעה במטרה.

לוח תצלומים מסומן ת/35

2 קליעים שהוצאו מגופו של ראש הממשלה ואותם קבלתי לבדיקה הם מתוצרת וינצסטר סילברטיפ עם ראש חלול. ו-4 מסוג הולופוינט.

המיוחד בהם היא שהמעטפת היא לא רק עם פליז אלא גם עם אלומיניום, באיזור הראש. והכוונת והתפקיד של הקליע הזה שבזמן שהוא פגע במטרה הוא מנפח והעביר את כל האנרגיה שלו למטרה.

ההבדל בינו לבין כדור רגיל, כדור רגיל יכול לחדור למטרה, גוף, ולצאת החוצה, יש לו מספיק אנרגיה לדבר כזה. אבל הסיילברטיפ כל האנרגיה שלו תועבר לגוף, הוא ישאר במטרה.

המוצגים A32 ו-B הם מן הסוג של סילברטיפ.

הכדורים שהוצאו מהגופה התמושת וינצסטר סילברטיפ אפשר לקנות בחנות בלי בעיות.

בקשתי ממכון לבדיקת רנטגן שימצא כדורית והם אמרו שלא מצאו שום כדורית.

ח.נ. לעו"ד גולדברג

עו"ד גולדברג: אני לא מומחה לבליסטיקה כדי לשאול שאלות כרגע.

עד עכשיו בקשתי זמן, והנאשם קם ועמד ואמר שהוא לא רוצה שאחקור את המומחים, אני חייב לכבד את דברי הנאשם.

ברגע שאני אשאל תשובתו יכולה לגרום לפגיעה בקו ההגנה.

בקשתי בתחילת העדות שיחיה לי עוד עו"ד במינוי, אני עברתי על הראיה הזו. אחרי שאני אתיעץ עם העדים המומחים, עדי החגנה שמבינים בענייני בליסטיקה

י"ב אדר תשנ"ו 3/3/96 ת.פ.ח. 498/95

פרוטוקול

ח.ח.

ש אתה צפית בקלטת של קמפלר.

ת בשלב מאוחר, אחרי שהופיע בפני הוועדה ופורסמה בכלי התקשורת וצפיתי בה כמו כל אזרחי ישראל. אנחנו לא ידענו על קיומה בעת השחזור. וכשהיו פרסומים בתקשורת פנינו לוועדה לקבל אותה וקבלנו רק אחרי התקשורת.

עד תביעה סנ"צ ברנרד שכטר מוזהר כחוק ומשיב כחנ. לעו"ד שחר

ש בע' 65 נאמר שלא מצאו שום כדורים, איפה בקשת שיבדקו כדורים.

ת ברנטגן. בקשתי שיחפשו קליעים בגופה. אני לא זוכר מתי בקשתי זאת.
שאלתי בערך 5 פעמים אחרי שראיתי את התחמושת שהגיעה לחיק, שהיתה כדורית
בתוך 4 כדורים, ולכן שאלתי את הפתולוג ד"ר היס, נא לבדוק את הרנטגן
ויתכן שיש כדורית, הו אמר שבדק בדק ולא מצא. עדיין עד הבקשה הזו לא
ידעתי את סוג הקליע שפגע בראש הממשלה.

ש בת/31 בע' 5 למטה כתוב "שלושה רסיסי מתכת... בלתי ידוע". זה נכון שערכת חו"ד קצרה יותר, ואחר כך היו לך עוד מוצגים והארכת את חווה"ד.
 ת כן.

ש בחווה"ד הראשונית לפני שידעת שגיעו מוצגים נוספים בע' 5 למעלה כתוב שזה 4 רסיסים. מפנה לס' 2.

תובעת: מתנגדת לכל השאלות. אלה הם קליעים ודברים שנתפסו בכיתו של הני בחיפושים שנערכו ב-8 וב-9 תאריכים מאוחרים. חווה"ד כיוון שלא רציתי לפצל אותה כוללת גם נתונים שאינם נשוא כתב האישום שלפניכם.

סניגור: הוא עד מומחה, ההבדל הזה הוא הבדל משמעותי במיוחד לאור העובדה שחלק מהבדיקות נערכו באותו לילה בשעה 3.15 לפנות בוקר. אני חושב שזה יפגע בהגנה אם לא נראה שחווה"ד בפרטים מסויימים איננה עקבית לעומת חווה"ד המקורית, ומה ההסבר לכך. זה מימצא פיזי שבדקו אותו.

אם הקליעים שבדק ברנרד שכטר (עם סימני נחושת) היו באמת הקליעים שהוצאו מגופו של רבין המנוח, אזי החליפה (ללא סימני

עוקץ קטלני

נחושת מהירי) שבדק ברוך גלדשטיין לא נלבשה ע"י רבין בעת ההתנקשות או להיפך, אם רבין כן לבש את החליפה שבדק ברוך גלדשטיין, אזי הקליעים שבדק ברנרד שכטר לא הוצאו מגופו של רבין. יתכן גם, שהחליפה היא לא של רבין והקליעים המוזכרים לא הוצאו מגופו של רבין.

בכל מקרה, בוצע זיוף גס או החלפה של ראיות תוך כדי החקירה, או ע"י חוקרי המשטרה, או ע"י מישהו שהיה צריך למסור לבדיקה משטרתית גם את החליפה של המנוח וגם את הקליעים מגופו של המנוח.

קיים ממצא נוסף המצביע על כך שהקליעים שקיבל ברנרד שכטר לבדיקה, ושהוא קבע שנורו מאקדחו של יגאל עמיר, הם לא הקליעים שהוצאו מגופו של רבין.

כידוע רבין נורה משני קליעים מסוג 'Hollow-Point'. כדורים אלה אמורים היו להיות מייצור עצמי של חגי עמיר, וככאלה היו אמורים להכיל "גולה". כלומר, בקליע הוכנסה כדורית על מנת להגביר את הפגיעה. מכיוון שהקליעים שפגעו ברבין נשארו בגופו, היו גם הכדוריות של הקליעים חייבות להימצא בגופו של רבין. אם הכדורים שפגעו ברבין לא נורו מאקדחו של יגאל עמיר, אזי ברור שבגופו של רבין לא היה ניתן למצוא את הכדוריות המוזכרות. ברנרד שכטר העיד: "בקשתי מהמכון לבדיקת רנטגן שימצא כדורית, והם אמרו שלא מצאו שום כדורית" [ע' 65, ישיבת בי"מ מיום 28/1/1996, תיק 498/95]. ועוד ציטוט מעדותו השנייה של ברנרד שכטר: "שאלה: ..., איפה בקשת שיבדקו כדורים? תשובה: ברנטגן. בקשתי שיחפשו ... שאלתי בערך 5 פעמים אחרי שראיתי את התחמושת שהגיעה לתיק, ... ביקשתי מהפתולוג ד"ר היס – נא לבדוק את ... הוא אמר שבדק, בדק, בדק ולא מצא. ..." [ע' 143, ישיבת בי"מ מ- 3/3/1996, תיק: 498/95].

ברור, שאם הקליעים לא נורו מאקדחו של עמיר לא ניתן היה למצוא שום כדורית בגופו של המנוח וכך היה – כדוריות לא נמצאו.

ביוני 2012 בשיחה אישית עם חגי עמיר לאחר שחרורו מבית הסוהר נאמר לי שהכדורים שהוא הכין היו כדורי עופרת (ללא נחושת) ועם כדורית.

הידיים

מאת נתן גפן

המטה הארצי / אגף החקירות
המחלקה לזיהוי פלילי
רמלה כ" בחשון התשנ"ו
13.11.95
4060/95 1040/זס

' יאח"פ
' מז"פ
מ"ד סיוע מרחבי

תנדון : רצח רה"מ יצחק רבין
סימוכין: פ"א 19471/95 מרחב ירקון

ק ע

בתאריך 4/11/95 בסביבות השעה 21:45 נורו רה"מ יצחק רבין ואחד המאבטחים בשעה שעמדו להכנס למכונית, עם סיום עצרת המונים בככר מלכי ישראל בת"א. החשוד בירי, יגאל עמיר, נתפס במקום הארוע ע"י שוטרים והועבר למטה מרחב ירקון. "מ נפטר מפצעיו בביה"ח איכילוב.

ע ל ו ת ו מ מ צ א י מ

בתאריך 4/11/95 שימשתי עם רפ"ק שמואל ברגר כצוות צילום בוידאו בעצרת שהתקיימה בככר מלכי ישראל בת"א. בשעה 21:55 בערך, קבלתי במקום הארוע מקצין אח"ק ירקון, טנ"צ מוטי נפתלי, שקית פלסטיק ובה אקדח באמצעותו עפ"י החשד בוצע הירי. השקית הנ"ל הכילה אקדח מסוג "ברטה" מדגם 84F בעל קליבר 9 מ"מ קצר שמספרו הסידורי 098231Y ומחסנית מתאימה ובה מספר לא ידוע של כדורים.

על כביש ועל המדרכה נמצאו שלושה תרמילים שכרכובם מסומן 380 WIN-auto.

בשעה 22:15 בערך הגעתי למשרדו של קצין אח"ק במרחב ירקון. במקום נכח החשוד יגאל עמיר. דגמתי את ידי החשוד ושיער ראשו באמצעות ערכה לדגימת שרידי ירי.

בבדיקת FEROPRINT שערכתי לידי החשוד לא ראיתי תגובה בעלת מעות. כפות הידיים צולמו בסרטי צבע ושחור-לבן.

עם סיום הבדיקות הנ"ל ארזתי וסימנתי את המוצגים הבאים אותם מסרתי במקום לקדי סמ"ר אסף אלגס:
א. אקדח ומחסנית שפרטיהם מצויינים בסעיף מס' 1.
ב. שלושה תרמילים שמתוארים בסעיף מס' 2.
ג. דגימות שרידי ירי המתוארות בסעיף מס' 3.

אריה משה פקד
המעבדה הניידת לזירת העבירה
שלוחת מרכז טלי 08-279510

✓ לוח : 2 תצלומים.

כאשר אדם יורה כדור חי נשארים על ידיו חלקיקי אבק-שרפה. כאשר אחרי הירי עוצרים חשוד בירי, מומחי המשטרה מבצעים איסוף חלקיקי

ירי מידיו של החשוד. לעתים יש לנתון זה חשיבות עליונה בהוכחת אשמת החשוד בירי.

איסוף סימני הירי

ב- 13 בנובמבר הודפס מכתב, בו מודיע פקד אריה משה, מהמעבדה הניידת לזירת העבירה, על הממצאים שנאספו בזירת העבירה ועל בדיקות ראשוניות של ידיו של יגאל עמיר. במכתבו נרשם: "דגמתי את ידי החשוד ושיער ראשו באמצעות ערכה לדגימת שרידי הירי."

לפי המכתב הדגימות נלקחו מיגאל עמיר כחצי שעה לאחר הירי.

בנוסף לכך במכתבו של פקד אריה משה נרשם פרט שמעניין במיוחד. כך נכתב: "בבדיקת FEROPRINT שערכתי לידי החשוד לא ראיתי תגובה בעלת משמעות". בדיקת FEROPRINT היא בדיקה המבוססת על העיקרון של ריאקציה כימית בין זיעת אדם ומתכת (ידיה האקדח במקרה זה), כך שניתן להבחין בסימנים שמותיר חפץ עשוי מברזל על גופו של הנבדק שהחזיק את כלי המתכת. אם התוצאה של בדיקה זו חיובית (בצבע אדום), אזי הדבר מצביע על כך שהחשוד החזיק בידו דבר מה מתכתי. אם התגובה שלילית אזי החשוד לא החזיק בידיו חפץ מתכתי. מכאן – אקדח ה"ברטה" שיגאל עמיר החזיק בידיו בעת ההתנקשות, לא היה אקדח אמיתי.

חשיבות ודחיפות התוצאה

בפקס על תוצאות בדיקת חלקיקי הירי, שנכתב ע"י נדב לוי (מהמחלקה לזיהוי פלילי, המטה הארצי, ירושלים) ושנישלח לצוות החקירה ב- 14 בנובמבר 1995, מודיע רפ"ק נדב לוי, ממעבדת סימנים וחומרים של זיהוי פלילי של המשטרה, לצוות חקירת רצח ראש הממשלה: "במדגם מידיו של חשוד זה בערכה זו לא מצאתי חלקיקים אותם ניתן לזהות כשרידי ירי".

מספר חלקיקי הירי מאקדח בעל קנה קצר גדול בהרבה מאקדח בעל קנה ארוך. יגאל עמיר ירה מאקדח "ברטה" קצר.

מספר החלקיקים של ירי רב פעמי גדול בהרבה מירי של כדור בודד. יגאל עמיר ירה שלוש פעמים.

בכל מדינה בעולם, בחקירת רצח "רגיל", כאשר היו מתקבלות תוצאות בדיקת סימני ירי כאלה, הייתה המשטרה מחפשת את היורה האחר ורק לאחר שהייתה נשללת אפשרות יורה אחר הייתה חוזרת לחשוד הראשון.

"חוות דעת של מומחה" - המסמך הסופי

מאת נתן גפן

Israel Police - Hazap Fax-Vax Tues Nov 14 95 16:49 PAGE 1/1

המטה הארצי/אגף החקירות
המחלקה לזיהוי פלילי
14/11/95
טלפון : 02-309452,3
פקס : 02 - 309360
שופ"ק : 4181

ט ו פ ס פ ק ס מ י ל י ה

א ל : יאח"פ/פתח תקוה
עבור צח"מ רצח ראש המשלה
סימוכין: תיקנו זכ/15206/95-09
פ"א 19471/95 מרחב ירקון
פ ק ס : 03-9393479 {AD-080}

מ א ת : נדב לוי
סימנים

ס ה "כ מ ס פ ר ע מ ו ד י ס :

ה ו ד ע ה :

בתאריך 5/11/95 התקבלו בין היתר לבדיקה שרכות ובהן מדגמי חלקיקים מהחשוד יגאל
עמיר (ת"ז 027790088).
להלן תוצאות בדיקה ראשוניות:
במדגם משערו של החשוד, בערכה המסומנת "1", מצאתי חלקיק אחד אותו ניתן לזהות
כשרידי ירי. הרכב היסודות הכימיים של חלקיק זה מתאים להרכב שרידי הירי מתחמושות
יזעבריות שונות. לא מוכרים לנו חלקיקים בעלי יסודות כזה שאינם ממקור של
פיצוץ פיקה.
במדגם מידיו של חשוד זה בערכה זו לא מצאתי חלקיקים אותם ניתן לזהות כשרידי ירי.
חוות דעת מפורשת תישלח לאחר השלמת הבדיקות.
בברכה, רפ"ק נדב לוי, ר"י מעבדת סימנים וחומרים, מז"פ.

אם הפקטימיליה לא התקבלה בצורה ברורה נא לפנות לטלפון 02-309452,3

***** סוף פקס *****

המסמך השלישי הוא "חוות דעת של מומחה" חתום ע"י נדב לוי מ-19
נובמבר 1995.

ראשית, יש בחוות דעת זו פרט שהוא אומנם פחות חשוב אבל רצוי
להסבירו. וכך נכתב: "במדגם משערו של החשוד, בערכה זו, מצאתי
חלקיק אחד אותו ניתן לזהות כשרידי ירי".

בעת הירי נפלטים חלקיקים רבים מקנה האקדח, והם מתפזרים
בסביבה הקרובה לירי. חלקיקים אלו יכולים להימצא על כל אדם שהיה
בזירת האירוע בקרבת הנורה. אילו נלקחו דגימות מבגדיו של החשוד
או דגימות מבגדים או שערות של האנשים האחרים שהיו באירוע, ניתן
היה למצוא את שרידי הירי גם בדגימות הללו. גם אם הירי היה ירי
סרק, גם אם הירי התבצע ע"י מישהו אחר, ניתן היה למצוא שרידי ירי
על שערותיו של החשוד. לכן להימצאות שרידי הירי על שערותיו של

יגאל עמיר יש משמעות אחת והיא, שיגאל עמיר היה בזירת האירוע, ותו לא.

"ברטה" סימני זיוף תוצאות

יש לשים לב שבטופס לקיחת דגימה לא רשום 'שתי ערכות' ולא רשום 'ערכות', אלא רשום 'ערכה'.

איסוף חלקיקי הירי מידו של החשוד מתבצע ע"י 'המעבדה הניידת לזירת העבירה' של משטרת ישראל, בתהליך רציף אחד (לא בשניים או יותר תהליכים), ולכן לא יתכן שיהיו יותר מערכה אחת, וזאת הסיבה שדבר קיום שתי ערכות לא צוין במסמך על הממצאים שנאספו בזירת העבירה.

לפתע, במסמך הסופי, מופיעות תוצאות של שתי ערכות. במסמך רשום: "1. במדגם מידיו של החשוד הנ"ל, בערכה המסומנת "2", מצאתי חלקיקים רבים אותם ניתן לזהות כשרידי ירי". וכן: "4. במדגם ידיו של החשוד הנ"ל, בערכה המסומנת "1", לא מצאתי חלקיקים אותם ניתן לזהות כשרידי ירי".

כאן אני חייב בהסבר קצר ואעשה זאת באמצעות הקבלה לפעולה דומה אחרת בה מתלככות הידיים: יתכן שאדם כלשהו, שמבצע עבודה שיש בה אפשרות להתלכלך (למשל החלפת גלגל ברכב), יחשוב שהצליח לא ללכלך את ידיו, אבל לאחר מכן ישים לב שמקצת מהלכלוך נדבק בכל זאת לידי, או שיתכן שיחשוב כי לכלך את ידיו מאוד, אבל לאחר מכן ישים לב שהתלכלך פחות ממה שחשב. אבל אין זה אפשרי, שבמבט אחד הוא רואה שידיו נקיות לחלוטין, ובמבט שני – שידיו מלוכלכות מאוד.

גם כאן, אי הימצאות חלקיקים בערכה אחת והימצאות חלקיקים רבים בערכה שנייה זו סתירה פנימית משמעותית במסמך, שמצביעה על כך שבמסמך הסופי זויפו התוצאות של המעבדה המשטרתית. במילים אחרות, לו היו שתי ערכות (אין חיה כזאת), לא יתכן שלפי ערכה אחת לא יימצא אף חלקיק ולפי ערכה שנייה יימצאו חלקיקים רבים. הדבר הזה פשוט בלתי אפשרי.

גם אם לקיחת הדגימות הייתה מתבצעת בשני תהליכים (בפועל לא קיים איסוף כפול), אזי באיסוף השני היו צריכים להיאסף הרבה פחות חלקיקי ירי מאשר באיסוף הראשון, לאחר שבאיסוף הקודם כבר היו נאספים רוב שרידי הירי. ברור שהרשום במכתב השלישי הוא בניגוד להגיון האלמנטרי.

האופן בו נרשם המסמך הסופי, מצביע על רצון להסתיר את האמת. אפשר היה לצפות שבמסמך הסופי ייכתבו התוצאות לפי סדר הערכות, עם הסבר קצר לפני התוצאות או אחריהן, אבל המסמך נכתב כאילו בחוסר סדר מוחלט.

בתחילת המכתב ציינו את מה שמצאו בערכה שנייה. אחר כך ציינו מה מצאו בשער החשוד מתוך ערכה ראשונה.

אחר כך רשום הסבר קצר לגבי שרידי הירי בתחמושות שונות, ורק בסיום תיאור התוצאות ציינו שלא נמצאו חלקיקי ירי על ידיו של יגאל עמיר, לפי ערכה ראשונה. אם הפרט האחרון היה חשוב פחות, כפי שניתן להבין ממקומו במסמך, נשאלת השאלה מדוע המומחה נדב לוין מצא לנכון לשלוח את המידע בדחיפות בפקס על הפרט הזה חמישה ימים קודם לכן.

ברור אפוא, שהאופן בו נכתבה "חוות הדעת של מומחה" נועד להסוות את התוצאה האמיתית והיא – לא נמצאו שרידי ירי על ידיו של יגאל עמיר. ברור שהתוצאה הזו לא נרשמה בתחילת המסמך המדובר כדי שלא תמשוך תשומת לב. המסמך "חוות דעת של מומחה" של נדב לוין מ- 19 בנובמבר 1995, מצביע על כך שאחת המערכות – המשטרה או הפרקליטות, ביצעה זיוף תוצאות המעבדה.

שאלות טכניות נוספות

מתעוררות שאלות טכניות נוספות.

האם הכרחי שיימצאו חלקיקי ירי על ידיו של היורה, כשהירי הוא ירי סרק? האם בכלל יתכן מצב בו לא יימצאו חלקיקי הירי על ידיו של היורה?

לגבי השאלה הראשונה, לא נמצאו תשובות מומחים, כי לא קיים ניסיון נצבר לאנשי המשטרה בנושא ירי סרק. במילים אחרות, בעבר לא נוצר הצורך בבדיקה שכזו.

לפי חוקי הפיזיקה, הקליע, בתנועתו בקנה האקדח, מפעיל כוח על החלקיקים שדוחפים אותו, בכיוון נגדי לתנועתו, ולכן, בהיעדר קליע (בכדור סרק) לא יהיה כוח שיחזיר את החלקיקים אחורה והם לא יפלו על ידיו של היורה. לכן ניתן לשער, שבמקרה של ירי סרק, לא יישארו סימני ירי על ידיו של היורה.

לגבי השאלה השנייה, רוח חזקה מאוד ברגע הירי, יכולה להעיף שרידי ירי לצד כך שהם לא יפלו על ידיו של היורה. במקרה של הירי ברבין לא הייתה שום רוח חזקה. העובדה שהמסד מצא לנכון לזייף את תוצאות בדיקת סימני הירי (ע"י הולדת ערכה נוספת של שרידי הירי) מצביעה על כך שבמסד היו מודעים היטב לכך, שאי מציאת שרידי ירי על ידיו של יגאל עמיר מוכיחה שלא יתכן שירה כדורים חיים.

15206/95-09-זב - 1 -

מסמך
ישראל

(163)

החטה הארצי
אגף לחקירת וללחימה בפשיעה
טלפון 02-309452-3
ירושלים, כ"ו בחשוון תשנ"ו
(19 בנובמבר 1995)
חיק חסי זב/09-05/15206
חסי החליל 123 958

ח ו ת ר ע ה ש ל ח ו מ ת ה

סימוכין: פקודת ראיות [נוסח חדש], חס"א-1971

שם התנוחה: נדב לוי
ח ע נ ו : העברת סימנים וחומרים, המחלקה לזיהוי פלילי, מטא"ר, י-ם 91906

אני, החתום מטה, נחקשתי על-ידי חרחב ירקון/חקירות לחוות את דעתי המקצועית בשאלה דלקתן: כדיקת מוצגים בחקירה שהתנהלה ע"י יחידות החשדה חרחב ירקון, ימ"ר ת"א ו-יאח"פ פ"ח תיק מספר פ"א 3-19471/95 של חרחב ירקון.

אני נותן בזאת חוות דעתי זו במקום ערות בבית משפט, ואני מצהיר בזאת כי ידוע לי היטב, שלעניין הוראות הדין הפלילי בדבר שקר בבית משפט, דין חוות דעתי זו כשהיא תתוהה על-ידי, כדין ערות בבית משפט.

פרטי השכתי הם:
1983 - B.SC. בגיאולוגיה, האוניברסיטה העברית, ירושלים.
1985 - M.SC. בגיאולוגיה, האוניברסיטה העברית, ירושלים.

נסיבות המקצועי:
1983 - 1985 - גיאולוג, התכון הגיאולוגי לישראל, ירושלים.
1985 - 1986 - גיאולוג, סקר פוספטים ארצי.
1986 - 1986 - קצין מעבר סימנים וחומרים, המחלקה לזיהוי פלילי, חשטרת ישראל.
11/94 ואילך - ראש מעבר סימנים וחומרים, המחלקה לזיהוי פלילי, חשטרת ישראל.

חוות דעתי:

המוצגים לכדיקת

במאריך 5/11/95 התקבלה מחשד המוצגים של חז"פ מעטפת סגורה, מסומנת בחסי חז"פ זב/09-05/15206 חרחב ירקון חקירות 01 וכחג מוצג בו רשום בין היתר "דגית שרידי יגאל יגאל עמיר אח", ובחוכה שתי ערכות לאיסוף חרמתי חלקיקים מהחשוד יגאל עמיר (ח"ז 027790088), האחת מסומנת "נ" וארוזה בשקית מוצגים סגורה בקשר והשניה מסומנת "2" וארוזה בשקית פלסטיק, סומנו על ידי "נ.ל.1" ו-"נ.ל.2", בהחמחה.

כדיקת הנדרשת

האם מצויים בהדגיות מהחשוד הנ"ל חלקיקים אוחם ניתן לזהות כשרידי ירי, ואם כן - לזהות חלקיקים אלה לשרידי ירי ההחמחה שבהם חקרת הנשק זב/08-05/15206.

2/...

מהלך הבדיקות

במהלך חקירה חקיקים בחקירות האלקטרוניים הסורק וביצוע חקירות אנליזה בשיטת הספקטרוסקופיה של קרני-X.

חיפאי הבדיקות ופירושים

1. במהלך חקירה של החשוד הנ"ל, בערכה המסומנת "2", מצאתי חלקיקים רבים אותם ניתן לזהות כשרידי ירי.
2. במהלך חקירה של החשוד, בערכה זו, מצאתי חלקיק אחד אותו ניתן לזהות כשריד ירי.
3. במהלך חקירה של החשוד, בערכה המסומנת "1", מצאתי חלקיק אחד אותו ניתן לזהות כשריד ירי.
4. במהלך חקירה של החשוד הנ"ל, בערכה המסומנת "1", לא מצאתי חלקיקים אחרים.

הערות

1. פרטי הבדיקות מצויים בתיק חז"פ זב/09-15206/95.
2. הערכות ובהן המדגמים מהחשוד הנ"ל נשארו למשרת כעבודה סימנים וחומרים בחז"פ.

חתימה

פרק ד' - המשטרה והטבע

הבה נערוך הקבלה בין ממצאי המשטרה לבין ממצאים אחרים שהמשטרה לא התייחסה אליהם, ולבין חוקי הטבע.

חוקי פיזיקה - האנרגיה

על פי עדויות, בעקבות הירי הביט רבין אחורה במבט מבוהל, מבט הנראה גם בסרטו של רוני קמפלר. הייתכן שפגיעה ברבין לא רק שלא הפילה מיידית את רבין ארצה, אלא אפילו לא גרמה לזעזוע כלשהו של גופו?

כידוע רבין נפגע מקליעים מסוג Hollow-Point. ברנרד שכטר העיד: "... הכוונה והתפקיד של הקליע הזה [Hollow-Point נ.ג.] שבזמן שהוא פוגע במטרה הוא מנפח ומעביר את כל האנרגיה שלו למטרה. ... אבל סילברטיפ, כל האנרגיה שלו תועבר לגוף ..." [ע' 65, ישיבת בה"מ מ- 28/1/1996, תיק: 498/95]. גם ד"ר יהודה היס, מהמכון הפתולוגי העיד: "... מאפשרים לקליע, שהוא פוגע במטרה, להתרחב בצורת פטרייה ולהגדיל באופן ניכר את קוטרו, והם מאפשרים לאבד אנרגיה קינטית בכמות גדולה יותר לתוך הרקמות הסובבות אותו." [ע' 68, ישיבת בה"מ מ- 28/1/1996, תיק: 498/95].

מבט בקליעים, שהוצאו מגופתו של רבין ז"ל, מלמד כי הקליעים מעוכים למדי. אומנם, בפרק הקודם ציינתי שייתכן כי הקליעים המוצגים הם לא אלה שפגעו ברבין, אבל אלה שפגעו ברבין הם מאותו סוג 'Hollow-Point' ולכן, התמונות המוצגות מתאימות לענייננו לעורר את השאלה, כיצד יתכן שהמכה, אשר גרמה לקליע מתכת להימעך, לא הפילה את רבין ארצה מיד?

מה זה בעצם "העברת את כל האנרגיה למטרה" (לפי דבריו של העד ברנרד שכטר)?

בשפה פשוטה זו מכה, מכה אדירה שמועכת מתכת (קליע).

ברור שקליעים כאלה לא היו משאירים לרבין שום סיכוי להביט לאחור. מכאן יוצא שרבין לא ספג אותם בעת הירי בחניה ליד עיריית תל אביב, ואם ספג, אז זה יכול להיות רק בטווח הזמן שבין יציאתו מהמקום ועד הגעתו ל'איכילוב'.

עדוּתה של מרים אורן

המסקנה הזאת מתחזקת לנוכח עדוּתה של מרים אורן, כי עמדה במרחק של כמטר אחד מרבין-שלאחר-הירי וראתה שלא נפגע אלא

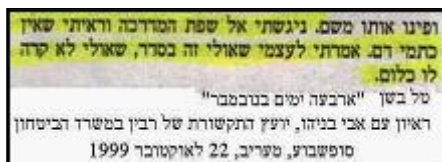
מרים אורן

נכנס למכוניתו בכוחות עצמו. כך אמרה לעיתונאים בליל ההתנקשות: "רבין הכניס את רגלו הימנית לאוטו ותיכף נשמעו 3 יריות. ... רבין לא נפגע." (ערוץ 2, שדורים חיים, 4-11-1995). מאוחר יותר הצליח מישו 'לשכנע' אותה שהיא לא כל כך מיושבת בדעתה ושראתה את מה שלא התרחש כלל.

מרים אורן הופיעה בוועדת שמגר וגם שם טענה באופן החלטי שלא ראתה את רבין נפגע, אלא נכנס בכוחות עצמו למכונית, מתיישב בה, המאבטח נכנס אחריו והמכונית יוצאת בדהירה.

דם לא נשפך בכיכר

גם הנתונים על איבוד הדם של רבין אינם מתיישבים עם הגרסה הרשמית על נסיבות הירצחו. כיוון שרבין קיבל בבית החולים עירו של 21 מנות דם, כמות גדולה יותר מכמות הדם בגופו של אדם, לא יתכן שכל הדם שאיבד התנקז לדימום פנימי. חלק ניכר ממנו היה חייב להישאר בשטח. והיכן כתמי הדם מפצעו של

המאבטח, כתמים שהיו אמורים להישאר בזירת הפשע? לשם הקבלה, למחרת ההתנקשות הכושלת בחאלד משעל, אשר גרמה לו לשריטות קלות בלבד, פרסמה העיתונות הישראלית תמונות של פועלים ירדניים המנקים כתמי

דם במקום האירוע. לעומת זאת, מיד לאחר רצח רבין צילמו מצלמות רבות את המקום שבו, על פי הגרסה הרשמית, הוא נורה למוות, אך באף ערוץ טלוויזיה לא הוקרנו סימני דם. כיוון שקשה להניח כי צלם עיתונות או טלוויזיה היה פוסח על האפשרות להראות שלולית דם או כתם דם לו היו אלה קיימים (וכיוון שגם אין כל עדויות אחרות על סימני דם במקום), המסקנה היא כי לא נשפך דם בכיכר מלכי ישראל במוצאי שבת 4.11.95. אבי בניהו, יועץ התקשורת של רבין במשרד הביטחון אכן אישר שחיפש ולא מצא כתמי דם כאשר בדק את השטח לאחר ההתנקשות. לא היה שום דיווח על כתמי דם על בגדיהם של מאבטחים או אנשי משטרה, או הנהג דמתי, כל אלה שכביכול טיפלו ברבין הפצוע.

המסקנה, שרבין לא נרצח מהירי של יגאל עמיר, עולה גם מתוך ניתוח של כרונולוגית האירועים. טענת נהגו של רבין, מנחם דמתי, כי נדרשו לו 1.5 דקות כדי להגיע לבית החולים, סותרת את דיווחי המשטרה ובית החולים. על פי הדו"ח 'יצחק רבין' - 'סיכום המהלך הקליני' שנרשם בבית החולים, רבין הובא לבית החולים בשעה 21:52. על פי מעצרו 'דו"ח' (הטופס שאותו ממלא שוטר לאחר מעצר חשוד) ליגאל עמיר, נעצר עמיר בשעה 21:30.

[illegible]

מאת נתן גפן

המעצר של חשוד, משום שלפעמים זהו נתון קריטי לפענוחו של

[illegible]

פשע, אולם לא
תמיד השוטרים
מקפידים על כך.
בדיקה של טפסי
המעצר של עוד
שניים שנעצרו
בעקבות רצח
רבין: אבישי רביב
(ב- 6.11.95)
ואוהד סקורניק
(ב- 8.11.95),
מלמדת כי שעות
המעצר שנרשמו
להם הן 22.10 ו-
21.16 בהתאמה,
כלומר - היה
ניסיון לדיוק
ברישום שעת
המעצר.

גם יגאל עמיר נשאל בחקירה על שעת ביצוע ההתנקשות ותשובות היתיה שבין 21:15 עד 21:30 [תמליל מס' 767/95 מ- 9/11/95]. בנוסף לכך יגאל עמיר צולם יחד עם השוטרים העוצרים אותו ע"י צלמי עיתונות לאחר המעצר ואפשר לראות די בבירור את השעה על השעון של אחד השוטרים והשעה היא 21:32 וזאת מספר דקות לאחר הירי.²

כפי שניתן לראות, קיימים לפחות שלושה מקורות בלתי תלויים שמצביעים על כך ששעת ההתנקשות הייתה לכל המאוחר 21:30 ויתכן שאף מוקדמת יותר.

יוצא מכך שזמן הנסיעה של דמתי
מכיכר מלכי ישראל לבית החולים
'איכילוב' לא יכול היה להיות
פחות מ- 22 דקות, וזאת על סמך
העובדה שזמן המעצר של עמיר הוא
כמובן זמן עזיבתה של המכונית
ובתוכה יצחק רבין.

על פי הערכת רופאים בבית החולים
'איכילוב', רבין הגיע לבית החולים

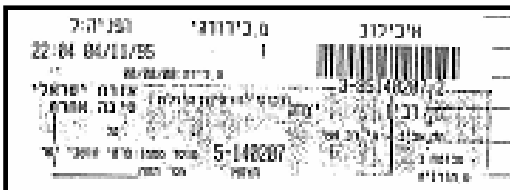
כ- 4-5 דקות לאחר הפגיעה. כיוון שירותיו נורו כ- 22 דקות לפחות לפני הגעתו של רבין לבית החולים, יוצא מכך שרבין נרצח לאחר עזיבתו את כיכר מלכי ישראל, במרווח הזמן שבין 17-18 דקות לאחר מכן. לכאורה, ליגאל עמיר יש אליבי חזק ביותר: הוא היה עצור ברגע רציחתו של רבין.

מדוע אם כך נדרשו 22 דקות על-מנת להביא את רבין לבית החולים? בחינת הראיות הרפואיות מספקת תשובה לכך. על כך בפרק אודות הפינוי לבית חולים.

נתון אחר מבית החולים מגדיל את זמן הנסיעה של ראש ממשלתנו הפגוע אף יותר מחצי שעה.

עם הגעתו של פצוע כלשהו לבית חולים, הרופאים רושמים את כל הפעולות הרפואיות אותן הם מבצעים. בהתחלה על גבי נייר רגיל, כטיוטה, ולאחר מכן על גבי טפסים. כמו כן, על גבי הניירות הללו חייבים להיות רשומים פרטי הפצוע או החולה. על מנת לחסוך את זמן כתיבת הפרטים החוזרים על עצמם, במשרד הקבלה לבית החולים, מודפסות מדבקות עם פרטי הפצוע או החולה, מיד עם הגעתו לבית החולים. על גבי המדבקות, גם מציינים את שעת הגעת הפצוע/חולה.

על המדבקות שהודבקו בבית החולים "איכילוב" על המסמכים בתיק הרפואי של רבין, שנפתח בליל הרצח, רשומה השעה 22:04.

כלומר, לפי נתון זה עברה יותר מחצי שעה מאז שעמיר נעצר ועד שרבין הפגוע הגיע לבית החולים.

זמן הליכה ממקום ההתנקשות ועד "איכילוב" הוא כ- 5 דקות.

פרק ה' - ארבע גרסאות רפואיות

בטרם נעבור לניתוח מסמכים רפואיים שחושפים חלקית את התרחיש האמיתי, מעניין מאוד לציין שלציבור הוצגו למעשה 4 גרסאות רפואיות שונות. המשותף לשלוש גרסאות הוא, שיצחק רבין ספג שני קליעים מתוך שלושה שנורו אל גבו; הקליעים, לאחר חדירתם לגופו, לא יצאו מתוכו אלא הוצאו על ידי דר' יהודה היס, מהמכון לרפואה משפטית, בניתוח שלאחר המוות. בגרסה רביעית צוינה גם פגיעת קליע מלפנים.

עיקרי הגרסאות הרפואיות

באופן מתמיה, אפילו מומחה רפואי אחד, מאלה שהעידו בפרשה, אינו מספק עדות שכל כולה עולה בקנה אחד, ולו עם גרסה אחת ויחידה מארבע הגרסאות אלו. כלומר, כל אחד מהרופאים מדווח על ממצאים שפעם הם תומכים בגרסה מסוימת ובפעם אחרת תומכים בגרסה שונה. במספר ראיונות לתקשורת הודו חלק מהרופאים בטעות של תמיכה בגרסה מסוימת, אבל כשפירטו את מהות הטעות היו אלה טעויות שנגעו לשולי הגרסה ולא לעיקרה.

להלן הגרסאות, לא בסדר כרונולוגי:

1. הדו"ח של המכון לרפואה משפטית (דר' יהודה היס): רבין ספג קליע מתחת לעצם השכמה הימנית, כ- 7 ס"מ ימינה מקו האמצע, ללא פגיעה בעמוד השדרה. נגרם נזק חמור לריאה הימנית. מסלול הקליע היה בקו ישר עד עצירתו בבית החזה סמוך לפטמה הימנית. הוא נפגע מהקליע הנוסף - במותן שמאל. נגרם נזק חמור לטחול ולסרעפת. הקליע הגיע עד לשער הריאה השמאלית.

2. הדו"ח של בית חולים "איכילוב" (דר' יורם קלוגר, דר' מרדכי גוטמן, פרופסור יוסף קלאוזנר): רבין ספג קליע ראשון בעמוד השדרה. (אשר נגע בעמוד השדרה) ללא פגיעה בחוט (מוח) עמוד השדרה. מסלול הקליע ונזקו מתוארים בדומה לתיאורם בדו"ח המכון לרפואה משפטית. גם תיאור הקליע הנוסף שפגע במותן משמאל דומה לתיאורו בדו"ח של דר' היס.

3. עדותו של מנהל בית החולים "איכילוב", פרופסור גבי ברבש, בוועדת שמגר, דומה לגרסה השנייה (דו"ח בית החולים "איכילוב") אך שונה ממנה בפרט משמעותי: נמצאה פגיעה בחוט (מוח) עמוד השדרה.

4. הדיווחים שמסרו בליל הרצח פרופסור גבי ברבש, שר הבריאות דר' אפרים סנה וח"כ דר' יורם לס: פגיעה של קליע שלישי, ו/או

כזה אשר פגע ברבין מלפנים, ו/או כזה שפגע בכלי דם גדולים ליד הלב.

כיוון שאין הבדלים בין הגרסאות באשר למקום כניסתו ולמסלול של הקליע שפגע במותן שמאל - הבה נבדוק את הגרסאות באשר לקליע שפגע בגבו הימני של רבין.

גרסה 1

קטע מדו"ח המכון לרפואה משפטית (דר' יהודה היס) [ע' 3]:

"בגב נמצאים 2 פצעי כניסת קליע".

א. בשליש העליון של הגב, מימין לקו האמצע ומתחת לשוליים הפנימיים של עצם השכם מימין ובמרחק כ 36 ס"מ משיא הקודקוד ו 7 ס"מ מימין לקו האמצע, נמצא חסר עור עגלגל בקוטר 0.7 ס"מ, ללא טבעת שפשוף ועם שפות משוננות בצורה עדינה וסביבו אין סימני אבק שריפה, פיח ו/או פעולת אש.

בבדיקה לעומק תעלת הקליע חודרת בכיוון מאחורה קדימה ומעט מלמטה למעלה, דרך רווח בין-צלעי 5 מאחור, עם שברירים בשוליים העליונים של צלע 6 והשוליים התחתונים של צלע 5.

בהמשך תעלת הקליע חודרת לאונה העליונה של ריאה ימין בשליש התחתון מאחור ועוברת אותה בכיוון מאחורה קדימה עם דימום בקוטר כ 5 ס"מ סביב. בהמשך תעלת הקליע עוברת דרך רווח בין-צלעי 3 מימין מקדימה, ללא נזק לצלעות ובמרחק כ 8 ס"מ מקו אמצעי קדמי עם דימום סביב.

קליע מתכתי מעוך בצבע אפור עם ליבת עופרת מעוכה בצורת פטרייה בקוטר 9 מ"מ, נמצא מתחת לרקמת השומן התת-עורי בקדמת בית החזה מימין. הקליע הועבר למיכל מיוחד."

"18. בחוליות עמוד השדרה גבי ומותני אין שברים." [ע' 5]

דר' מרדכי גוטמן היה הרופא הכונן הבכיר בבית החולים איכילוב, בעת שהובא לשם יצחק רבין. וכך כתב דר' גוטמן בכתב ידו בטיטת המהלך הקליני:

"מיון: חוסר הכרה ... ללא דופק ... לחץ דם קו ישר במוניטור, חור כניסה במותן שמאל עם דמם משמעותי חיצוני, חור כניסה מימין - עצם השכמה ...".

גם בראיון שנתן לרויטל ברכה בעיתון "תל-אביב" 31.10.97 (גיליון לציון שנתיים למותו של יצחק רבין ז"ל) תמך דר' מרדכי גוטמן בגרסת דר' היס. וכך, בין השאר, אמר: "הפכנו אותו וראינו את שני פצעי הירייה: אחד במותן השמאלית והשני מתחת לעצם השכמה הימנית".

כלומר: על פי הגרסה הראשונה מיקום הכניסה של הקליע בגבו של רבין הוא מתחת לעצם השכמה, במרחק מה מעמוד השדרה (ללא שברי חוליות של עמוד השדרה).

גרסה 2

מובאים בזאת שני קטעים מן הדו"ח "יצחק רבין – סיכום המהלך הקליני", שעליו חתומים דר' יורם קלוגר, דר' מרדכי גוטמן ופרופסור יוסף קלאוזנר:

"שני פצעי כניסה לא מפויחים המתאימים לפצעי חדירה מקליעים. האחד באזור השכמה הימנית והשני באזור המותן השמאלית ממנו נבע דם." [ע' 1]

"קרישי דם בחלק האחורי של הפלאורה שם נמצאו גם שברי צלע וחוליה בגובה משוער של D5" [ע' 3].

אם בקטע הראשון ציון אזור כניסת הקליע, אז בקטע השני מתברר שהקליע פגע בעמוד השדרה. אין דו"ח אזכור פגיעה בחוט (מוח) עמד השדרה.

ב- 3.11.00 התפרסם ב"מעריב" ראיון עם דר' מרדכי גוטמן בשם "הדקות האחרונות בחייו של רבין" (מאת גל אוחובסקי). באותו ראיון אמר גוטמן, בין השאר: "אז גם עשינו ניסיון לתאר במדויק את מהלך הקליע הימני שבא מאחור, פצע בצורה חלקית את החוליה ופיזר שבבי עצם שגם בגללם חשבנו שהייתה פגיעה קשה יותר בעמוד השדרה".

כלומר: על פי הגרסה השנייה מיקום הכניסה של הקליע בגבו של רבין הוא צמוד לעמוד השדרה, תוך פגיעה חלקית קלה של עמוד השדרה.

גרסה 3

כאמור, גרסה זו דומה לגרסה השנייה אבל ההבדל היחיד ביניהן הוא משמעותי: פגיעה בחוט (מוח) עמוד השדרה. הבדל זה הוא משמעותי כיוון שקיים שוני משמעותי גם בסימנים קליניים וגם בסוג הטיפול הרפואי.

וכך, בין השאר, העיד פרופסור גבי ברבש בפני ועדת שמגר: "כדור אחד פגע בו בשכמה מימין, קרוב לעמוד השדרה. למעשה אזור החדירה היה בממשק שבין הצלעות לבין עמוד השדרה, עם פגיעה בחוליה והבחנו גם פגיעה איזושהי, שאנחנו לא יכולים להעריך אותה, בעמוד השדרה עצמו, בחוט השדרה עצמו, וגם בקרע גדול בריאה הרבה יותר גדול ממה שאנחנו רואים בחבלות עירוניות רגילות של סכין, או כדור רגיל". [ע' 37]

ד"ר מרדכי גוטמן מציין גם בדף גיליון הניתוח: "הקרע בריאה המוביל לאזור עמוד השדרה תרוקלי [אמצעי] (ב- 5- 6 בערך) שם נימוש [זיהוי במישוש] ריסוק העצם".

והרי לא יתכן ריסוק העצם ללא פגיעה בחוט (במוח) עמוד השדרה.

וכך אמר פרופסור ברבש בראיון הטלפוני לחיים יבין מערוץ הראשון:

יבין: מה היו הפגיעות בו?

ברבש: הייתה לו פציעה אחת בחזה, קשה ביותר, שפגעה בעמוד השדרה ובכלים הגדולים שליד הלב, ופציעה שנייה שפגעה בטחול. שתי הפציעות האלו דיממו. הוא קיבל במהלך השעה ומשהו, השעה שהוא טופל, עשרים ואחת מנות דם. וזה לא הצליח לייצב אותו.

יבין: מה, הוא בעצם, נפטר מאובדן דם כתוצאה מפגיעה בטחול ובכלי דם?

ברבש: הוא נפטר כתוצאה מפגיעה רב מערכתית, משולבת באובדן הדם המסיבי והפגיעה בעמוד השדרה, שלמעשה התרסק. זה נקרא שוק ספינלי גם.

כלומר: על פי הגרסה השלישית מיקום הכניסה של הקליע בגבו של רבין הוא בעמוד השדרה, תוך פציעה של עמוד השדרה ופגיעה בחוט (מוח) עמוד השדרה.

גרסה 4

פרופסור גבי ברבש התראיין גם לערוץ השני.

ברבש: הוא הגיע מיד אחרי הפציעה, ללא לחץ דם, ללא דופק, למעשה בקו ישר. היה ברור שהוא נפצע בחזה ובבטן. התחילו

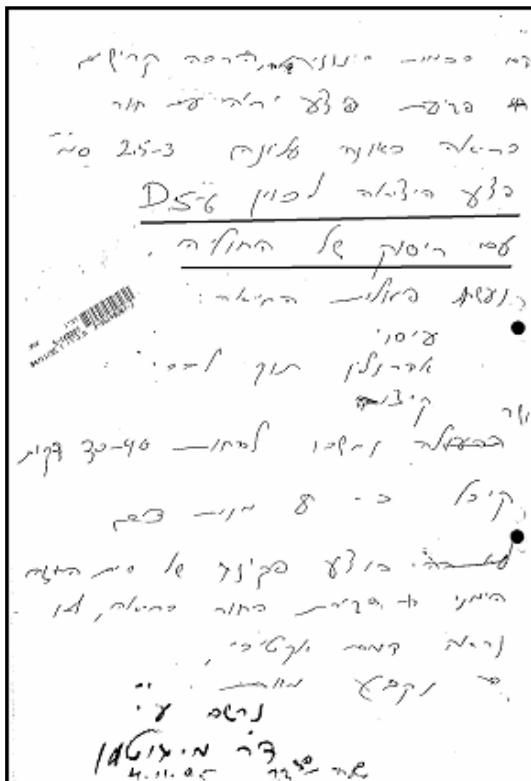
פעולות החייאה ומתן דם. הורידו אותו מהר מאוד לחדר ניתוח מפני שהיה ברור שהוא מדמם מהחזה, כי הכניסו לו נקז לחזה על מנת לשחרר לחץ. כשהכניסו את הנקז יצא הרבה דם והרבה לחץ. הורידו אותו לחדר ניתוח. בניתוח הסתבר שנפגע הטחול, נפגעו כלי דם גדולים שליד הלב ונפגע עמוד השדרה בצורה קשה ביותר.

עיתונאית: בכמה קליעים מדובר?

ברבש: סליחה?

עיתונאית: בכמה קליעים מדובר?

ברבש: אני חושב ששניים, לא שלושה, אני חושב ששניים. אבל אחד, שפגע באזור הלב, פגע גם בעמוד השדרה, נתקע בעמוד השדרה.

והרי אם הקליעים שפגעו ברבין מאחור לא יצאו מגופו (כלומר, מחזהו) אלא הוצאו על ידי הרופאים, כיצד זה סבל מפצע מדמם בחזה? והרי אם הקליע שפגע בעמוד השדרה ונתקע בו הוא קליע שנורה מאחור, כיצד זה הגיע לחזה ובדרך פגע בכלי דם גדולים ליד הלב?

מסמך המחזק את עדותו של פרופסור ברבש ודיווחים עיתונאים הוא הדף האחרון בדו"ח הרפואי, שבו כתוב, בין השאר, בכתב ידו של דר' גוטמן: "פצע היציאה לכיוון D5-6 עם ריסוק של החוליה". בדף זה מצוין מפורשות

שהפצע הוא פצע יציאה ושכיוון הקליע הוא אל עמוד השדרה, תוך ריסוק החוליה.

לא יתכן שתיאור זה מתייחס לאחד משני הקליעים שפגעו ברבין מאחור, שהרי לגבי כל אחד מהם קיים תיאור נפרד הסותר את

האבחנות הנזכרות: אחד פגע מתחת לשכמה הימנית (טיוטת המהלך הקליני: "חור כניסה מימין - עצם השכמה").

כלומר, תיאורו של כיוון הקליע שנתקע בעמוד השדרה מלמד כי זהו קליע שלישי, אשר נורה אל החזה, מלפנים. יתרה מזו, כיוון הקליע בתוך גופו של רבין, לעבר עמוד השדרה (כלומר, לאחור), מלמד כי חדר לגוף מלפנים. שהרי קליע החודר לגוף אדם גם אם הוא משנה לעתים את כיוונו, לעולם אינו חוזר אחורה באפקט ריקושט (שום רקמה בגוף האנושי אינה קשיחה דיה כדי ליצור אפקט כזה).

בראיון ל"מעריב" הסביר דר' גוטמן שהמילה "יציאה" אין פירושה יציאה מהגוף, אלא יציאה מאיבר פנימי בגוף וכניסה לאיבר פנימי אחר. באשר ל"ריסוק החוליה", הוא טען שטעה באבחנת הריסוק ושלמעשה הקליע גרם רק נזק קל לחוליה. ומה עם כיוון הקליע אל עמוד השדרה, כלומר מלפנים לאחור? למרות שזהו עיקרו של המסמך, אין דר' גוטמן מוצא לנכון להסביר בנקודה זו. בנוסף לכך הוא גם טוען ב"מעריב" שכתובת הדו"ח הנדון נעשתה בשעת לילה מאוחרת. לעומת זאת, בראיון לעיתון "תל-אביב" שלוש שנים קודם לכן, אמר בין השאר:

רויטל ברכה: "מה עשיתם אחר כך?"

דר' מרדכי גוטמן: "אני נשארתי בחדר ניתוח. חלק יצאו החוצה. דיברנו בינינו על למה זה קרה, כל מיני תיאוריות, ומה יהיה עכשיו ואיך הגענו למצב כזה. התחושה הייתה איומה. בחוץ היו כולם. כל הממשלה, המשטרה, משפחת רבין, נשיא המדינה. פרופסור ברבש ואפרים סנה, שהיה שר הבריאות, יצאו להודיע למשפחה. אנחנו נשארנו בפנים, כתבנו את הדו"ח, כדי שלא נשכח ולא נתבלבל"....

רויטל ברכה: "מה עשית כשהגעת הביתה?"

דר' מרדכי גוטמן: "נמנמתי. לא הצלחתי לישון. דיברתי עם אשתי ובבוקר חזרתי לבית החולים. אני לא זוכר מה היה ביום שאחרי. היינו עסוקים בהמשך כתיבת הדו"ח".

כלומר, כתיבת הדו"ח לא נעשתה בלחץ והיה די זמן להחליף דעות עם אנשי הסגל האחרים על המצב, וגם ביום שלאחר מכן היה מספיק זמן לכתוב את הדו"חות כראוי.

באשר לדו"ח הרשמי (המודפס) של בית החולים, אמר דר' גוטמן ל"מעריב":

"... ומיד אחר כך, כשהיינו צריכים להכין דו"ח רשמי למשרד הבריאות, הבנו שהניסוח הזה עלול להטעות ותיקנו אותו."

אבל גם בדו"ח הרשמי (המתוקן) של בית החולים איכילוב רשום "שברי צלע וחוליה בגובה משוער של D5" - תיאור הסותר את הרשום בדו"ח הרשמי של המכון לרפואה משפטית (ד"ר יהודה היס): "קליע מתחת לעצם השכמה הימנית" וסותר רישום נוסף ועוד יותר נחרץ של ד"ר היס באותו הדו"ח: "בעמוד שדרה גבי ומותני אין שברים" [ע' 5].

רונן ברגמן כתב (מלחמת הרופאים, "הארץ", 3.2.2000) בהתייחסות למסמך הנזכר של ד"ר גוטמן: "זו... טעות. רבין כלל לא נפגע בעמוד השדרה... אינה יכולה להסביר מדוע כתב פרופסור גוטמן ... "פצע היציאה לכיוון D5-6 עם ריסוק של החוליה". כיוון שד"ר מרדכי גוטמן, מנתחו של רה"מ הפגוע, כתב גם בטיטת סיכום המהלך הקליני וגם ב"גיליון הניתוח" כי "הקרע בריאה... מוביל לאזור עמוד השדרה תרוקלי ב-D 5-6 (בערך). שם נימוש ריסוק העצם" - קשה להבין כיצד זה טעה פעמיים אותה טעות וקשה שבעתיים להבין כיצד זה מישש ריסוק אם לא היה שם כזה בכלל.

שאלה לא פחות מעניינת מתעוררת באשר לוועדת שמגר - הוועדה לחקירת מחדלי ההבטחה של רה"מ יצחק רבין המנוח.

הוועדה שמעה את עדותו של פרופסור ברבש, וגם קראה את הדו"ח של ד"ר היס, הסותרים זה את זה בעניין הפגיעה בעמוד השדרה. אם לא ידעה הוועדה להשוות בין שתי העדויות, מה ידעה לעשות?

באמת, איזו משתי העדויות הללו נאמנה למציאות? קשה לדעת. אם הייתה פגיעה בעמוד השדרה, כדברי פרופסור ברבש, הנה באים דברי ד"ר קלוגר וטורפים עדות זו. אם מבקשים לדעת איפה בדיוק נכנס הקליע הראשון בגבו של ראש הממשלה, באים דברי ד"ר גוטמן וסותרים את דבריו שלו עצמו, שהרי הוא גם מקבל וגם סותר את ממצאי ד"ר היס.

בניסיון להסביר את הודעתו של פרופסור ברבש בליל הרצח טוען ד"ר קלוגר: "ברבש נכנס כנראה לחלק מהניתוח ושמע על פגיעה בעמוד השדרה וכך דיווח לתקשורת." (רונן ברגמן, מלחמת הרופאים, "הארץ", 3.2.2000) מתעוררת השאלה מדוע פרופסור ברבש אינו מוצא מקום להסביר את טעותו בעצמו ומשאיר לד"ר קלוגר להסביר זאת. ושאלה נוספת: מה עם יתר הממצאים שפירט פרופסור ברבש בליל הרצח, כמו פצע מדמם בחזה, פגיעה בכלי דם גדולים ליד הלב וקליע שנתקע בעמוד השדרה? מדוע אין התייחסות נוספת אליהם?

בעדותו במשפטו של יגאל עמיר הציג דר' קלוגר גרסה זהירה (ע' 100, 29 בינואר 1996): "כדור אחד נכנס בין השכמה הימנית לעמוד השדרה, חדר דרך..." - אולי כדי שבמקרה הצורך ניתן יהיה 'להזיז את מקום כניסת הקליע'. אבל גם גרסה זו סותרת משהו מן הגרסאות האחרות: גם דר' היס וגם דר' גוטמן (בעיתון "תל-אביב") קובעים שמקום כניסת הקליע היה מתחת לעצם השכמה.

המשך גרסה 4 - פגיעה בכלי דם גדולים ליד הלב

כאמור, בראיונות הטלוויזיוניים דיווח פרופסור גבי ברבש על פגיעה "בכלי דם גדולים ליד הלב". והרי פגיעה חמורה כזאת מאקדחו של יגאל עמיר בכיכר הייתה הורגת אותו במקום או לפחות מונעת ממנו את היכולת להביט לאחור, כפי שהוא נראה בסרטו של רוני קמפלר. היא גם הייתה מוציאה מכלל אפשרות דיבור שלו ברכב הפינוי, כפי שהעיד נהגו מנחם דמתי, וכן קפיצה שלו לרכב השרד, כפי שהעיד המאבטח יורם רובין בוועדת שמגר.

בספרה 'הולכת בדרכו' מחזקת לאה רבין את הגרסה כי הפגיעה העיקרית הייתה בכלי דם גדולים ליד הלב, שהרי בהיותה חסרת הכשרה רפואית לא ניתן לייחס לה את ה'כושר' לאלתר סיבת מוות 'חליפית' לזו שנמסרה לה ע"י רופאי בית החולים. וכך היא כותבת בספרה [ע' 27]: "לאחר שהקליע ניקב את אב-העורקים, החל אוויר לזרום לתוך המוח". ואם יטען הטוען כי פרופסור ברבש טעה והטעה את לאה רבין, יקרא נא דבר נוסף מדברי דר' גוטמן בעיתון "תל-אביב":

רויטל ברכה: נפגשת עם משפחת רבין אחרי?

דר' גוטמן: כן. נציגות מבית החולים הלכה אליהם בשבעה ונפגשנו עם המשפחה. הייתה שיחה מאוד אינטימית. הם רצו לדעת פרטי פרטים וסיפרנו להם הכל. כמה פרטים שהם רק רצו לדעת. לא נפגשתי אתם מאז."

במילים אחרות, לאה רבין קיבלה את המידע שעליו היא מדווחת בספרה לא רק מ פרופסור ברבש, אלא גם מדר' גוטמן ומרופאים אחרים.

עוד עדות לפגיעה בכלי דם גדולים ליד הלב מספק מכתב איוס שהתקבל אצל פרופסור גבי ברבש בתקופת משפטו של יגאל עמיר. וזו לשונו:

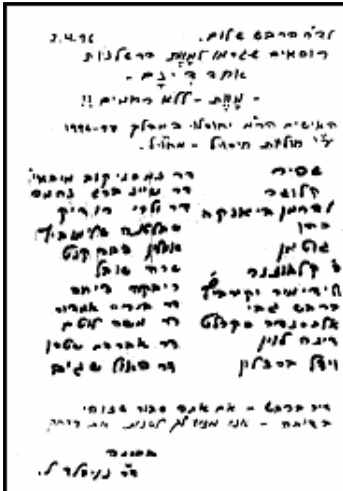
דר' ברבש שלום, 2.4.96

רופאים שגרמו למוות ברשלנות אחד דינם - מוות - ללא רחמים!!
האישים הר"מ יחוסלו במהלך 1996-97 ע"י חוליות חיסול - מחו"ל.

[כאן מובאת רשימת שמותיהם של

22 רופאים ואנשי צוות רפואי]

ד"ר ברבש - אם אתה סבור שזוהי
בדיחה - אני מציע לך לשנות את
דעתך.

ברכה

ד"ר נויפלד ל.

מכתב זה פורסם ואף נדון בעיתון
'העיר' (מאי 1996). על פי הכתבה
(מאת ניקול קראו), האיש חתום על
המכתב, לוי נויפלד, היה סטודנט
מעורער בנפשו, אשר נחשד בתחילת
שנות השישים בסדרת רציחות ללא
מניע. לעומת זאת, כותב המכתב ל
פרופסור ברבש אינו אדם מעורער בנפשו או תמהוני, הכותב
משפטים ארוכים, מפותלים ומעורפלים (בנוסח מכתב ההתאבדות
של לוי נויפלד, כפי שהוא מתואר בעיתון 'העיר'). כאן יש משפטים
קצרים וברורים, ציון של תאריך וברכת "שלום" וגם הסיום
המקובל "ברכה".

באשר לתוכן מכתב האיום שקיבל פרופסור ברבש, הרי שמפורטים
בו שמותיהם של 22 רופאים ואחיות, אשר רק 17 מהם טיפלו
ביצחק רבין לפני מותו. 5 האחרים הם רופאים מבית החולים
'מאיר' בכפר-סבא, אשר הואשמו בעבר ברשלנות רפואית שגרמה
למותה של ילדה בשנת 1986, וחלקם אף הורשעו בכך. הגורם
למותה של הילדה היה פגיעה בעורק ראשי ליד הלב, אותו גורם
שהביא למותו של רבין. אולם פגיעה זו לא הוזכרה במסמכים
הרפואיים שהוגשו לבית המשפט, לא הוזכרה בעדותם של מומחי
הרפואה שנקראו להעיד בבית המשפט - קלוגר והיס, וגם לא
דווחה לוועדת שמגר. מעט מאוד אנשים ידעו עליה בעת קבלת
מכתב האיום, ביניהם 17 אנשי הצוות הרפואי הנזכרים במכתב
האיום.

כיוון שלא סביר כי הרופאים ישלחו מכתב איום לעצמם, נראה כי
מקורו של המכתב בגורם היודע גם הוא על הפגיעה מלפנים
ומבקש להזהיר מפני גילוייה.

העובדה שהאדם החתום על המכתב קשור לפרשה שאירעה לפני כ- 50 שנה, מלמדת שלכותב המכתב יש גישה לארכיונים של כוחות הביטחון, כלומר, שהוא עובד של שירותי הביטחון.

בגרסאות השנייה, השלישית והרביעית, הפגיעה כלשהי בעמוד

THE STATE OF ISRAEL
MINISTRY OF HEALTH
TEL AVIV SOBRAGSKY MEDICAL CENTER
Affiliated to the Tel Aviv University
Sackler Faculty of Medicine
Municipality of Tel Aviv-Yafo
5.11.95

הרפואה הכללית
הרפואה הכללית
הרפואה הכללית
הרפואה הכללית
הרפואה הכללית

החוקר רבין - שיטת המבחן הקליני

בתאריך 4.11.95 בשעה 21.52 הוצגו מרישום רבין, בן 73, לחדר הטיפול (בחדר)

2-4-5 (דקות) לאחר שנמצא במצב נורמלי

במבט:

ללא חום, ללא לחץ דם, נשימה מאוזנת (אנדרלוק) ומחזורי חרד, אינטנסיביות ואינם מורכבים, שלילית המבט שפואלה, במחזורי קו חדר.

בבטן אינטנסיביות מידית והנשימה עם 100% חנקן, בהמשך הורכבו שני עשויים והחדר נקט בין שלבי סימון, בקו האמצע בית-חצי רוח 5-6, סף אור כחוש, ודום בכמות של כ-300 סמ"מ, במקביל בזמן עשוי לב, שחר, וחורק אנדרלוק 1.5 (1.5) בחור מלאה דקות הסימן חזק ממוצעי חוזי (אבל לא חזק רדיאלי).

הממצאים המשמעותיים בבדיקתו המופנית כללו: שני מצבי כיסיה לא מסייעים המואסטים למצעי חדירה שקליעים, האחד באזור השקפת הימנית וחשני באזור החיוך השמאלית מסוג נכע דם, כדור היו שפולי דם, נמצאה טיית קנה הנשימה שמאלית ללא סימני מניעה ויחזית בצואר. עוד התקדמה והחוזאי היו סגללים-חלולים, בבית החזה הימני הממוצעת חוז-עורית סימון ובאזור רוחות-חיוך סימון הממוצעת חוזר לקליע ברקנות חזות-עורית. לאחר המענה נמצאה חלזתה ניכרת בכנישת אור לריאות הימנית והאוויר ע"פ הריאות השמאלית נשמע תקין. הבטן הייתה מלאה ורכה ולא היו סימנים נורמלי צפוקי. לא היו סימני חבלה בגפיים פרט לעלוקות ישנות באזור החוק והממאלית.

בשלב זה לאחר כ-8 דקות טיפול במימן חמצן היה בחור חסר עומק, ללא נשימה עצמאית,

ר"ר ודוד, ר"ר 4429 טל: 21-487444 פקס: 21-487444 Tel: 03-6074444 Fax: 03-6074444
8, Wollman St., Tel-Aviv 64239

השדרה הייתה מונעת ממנו את היכולת להביט לאחור, כמצולם בסרטו של רוני קמפלר. היא גם הייתה מוציאה מכלל אפשרות את כושרו לדבר ברכב השרד, כפי שהעיד נהגו, מנחם דמתי. כך גם זינוקו לרכב השרד, כפי שהעיד המאבטח יורם רובין בועדת שמגר, הייתה בלתי אפשרית.

האמת היא, שכל אותן הגבלות שבגרסאות השנייה, השלישית והרביעית, חלות גם על הגרסה הראשונה, אבל יש צורך לתת הסבר מפורט יותר. על כך בפרקים הבאים.

THE STATE OF ISRAEL
MINISTRY OF HEALTH
TEL AVIV SOURASKY MEDICAL CENTER
Affiliated to the Tel-Aviv University
Seckler Faculty of Medicine
Municipality of Tel Aviv-Yaffo

המחלקה לרפואת
עור ובריאות
זיכרון הרפואי תל-אביב ע"ש סוראסקי
מיוחס לרפואת הרפואה ע"ש סאקלר
המחלקה לרפואת תל-אביב
המחלקה לרפואת תל-אביב

ללא דופק היקפי נמוך אבל עם דופק מרכזי, במוניטור דופק של 120 לדקה, לא נמדד לחץ דם היקפי. האישיים היו מורחבים (לאחר מותן אדרנלין). דם הנשפך לקלות מפצע הכניסה במוח. באבחנה של דמם תוך בטיח החלט להבהילו לחדר הניתוחים. בחדר הניתוח (בשעה 22.05) הוכן שדה ניתוח שכלל בטן וחזה בנוהל מזורז. החולה לא קיבל סמי הרדמה אלא 100% חמצן בלבד והיה בתנוחת טרדלנבורג. הבטן נפתחה בחתך אנצמי מהקסיפואיד ועד לעצם הבושת. נצפה דם בכמות בינונית. רובו ברביע השמאלי העליון. בוצע Four quadrant packing. הטחול היה נורוטי. נמצא חור של קליע בסרעפת השמאלית והמטמונה קטנה סביב הכליה השמאלית. לא נצפו פגיעות נוספות באברי הבטן. בוצעה כריתת הטחול ושערו נקשר.

בגלל קושי בהנשמת הפצוע הוחדר נקז נוסף לבית החזה ימני ונקוז כ-500 סמ"ק של דם. השרעפת השמאלית היתה דחוקה מעט כלפי הבטן. היא נפתחה ונמצא שחלל הפלאורה משמאל לא הכיל כמות גדולה של דם או אוויר. במקביל הוחדר דרך דופן החזה נקז בין צלעי משמאל. לא פרץ דם או אוויר.

למרות עצירת הדמם בחלל הבטן, ניקוז דו צדדי של בית החזה ועירוי מוהיר של דם ונוזלים דרך עירוים מרכזיים (שניים) הפצוע לא התאושש. היה דופק של 100-130 לדקה ולמספר דקות עלה לחץ הדם עד ל-90 סיסטולי, תוך מינון מירבי של דופמין ואדרנלין שניתנו תוך ורידי.

בחדש ל- Cardiac tamponade בוצעה פתיחת הפריקד בגישה תת-קסיפואידלית. נצפה דם בחלל הפריקד. מיידית הוארך החתך הניתוחי ל- Median sternotomy. בפתיחת הפריקד נצפה דם בכמות של כ-100 סמ"ק אך לא נראה קרע בלב או בכלי הדם והלב פעם. נפתחו שני חללי הפלאורה. לא נצפה דמם פעיל משמאל וימין היו קרישי דם.

פרק ו' - הד תקשורתי והסתרה

הפגיעה מלפנים בתקשורת הכתובה והאלקטרונית

ממצא נוסף מחזק את ההנחה שהפגיעה העיקרית ברבין הייתה בחזה, מלפנים: דף הנייר עם מילות 'שיר לשלום', מחורר ומוכתם

בדמו של רבין, כפי שהציג דוברו איתן הבר בהלוויה (רובי קסטרו צילם את הדף בידיו של איתן הבר עבור עיתון "מעריב").

התבוננות בדף הזה מלמדת כי היה מקופל לארבעה רבעים (על פי קווי הקיפול) וכי הנקב שנוצר בו מפגיעת הקליע ממוקם ברבע השמאלי התחתון. זוהי תופעה מוזרה, שכן בדף המקופל פעמיים אמורים להיווצר - כתוצאה מפגיעת קליע - ארבעה נקבים סימטריים. ואכן, לו התרחשה הירייה ה'מנקבת' כשקנה האקדח מכוון לחזהו של רבין בזווית ישרה או קרובה לישרה - היו נוצרים ארבעה נקבים, נקב בכל אחד מארבעת הרבעים של הדף. אולם, יש אפשרות שהירי התבצע בזווית קהה מאוד, כלומר - כשרבין מצוי בתנוחת ישיבה או שכיבה והיורה ניצב מעליו ומושיט את ידו האוחזת באקדח אל תוך המקטורן. במקרה כזה הקליע נכנס בין שני רבעים של הדף, ומשאיר בהם עקבות חיכוך ופיוח. ואכן, סימני חיכוך ופיוח נראים בבירור בשני רבעים של הדף. נראה אפוא כי הירייה בוצעה כשקנה האקדח הקטלני נדחף בין הרבעים של דף הנייר.

כאן מתעוררת השאלה: האם הכתם העגול הוא בכלל נקב? את התשובה מספק לנו שמעון פרס, מי שבישיבת הממשלה הראשונה לאחר מות רבין (שהתקיימה מספר שעות לאחר הרצח) אמר בין השאר: "חילקו לנו את המילים. הוא שם את השיר הזה בכיסו והקליע פילח את השיר". את מילותיו אלה ליווה פרס בתנועת יד, כשהוא מצביע על הכיס השמאלי במקטורנו.

היו שניסו לפטור את התבטאות זאת כביטוי נמלץ גרידא. אולם, התבטאויות מליציות בהקשרים כאלה אינן מלוות בפירוש מפורש כזה של נסיבות המוות, כדוגמת יוסף טרומפלדור שאמר "טוב למות בעד ארצנו" בלי להיכנס להסברים ולניואנסים. כלומר, אילו אמר פרס "קליע פילח את השיר" ותו לא, ניתן היה לראות בכך פסוק שירי, אולם כיוון שפירט את דבריו והצביע בכף ידו הימנית על הכיס השמאלי במקטורנו, ניתן לשער כי תיאר את המציאות כהווייתה.

ככה ייעשה לגרסאות הסותרות זו את זו

בחקירתו של יגאל עמיר ובעדויות במשפטו הובאו נתונים רבים הסותרים זה את זה. השב"כ, המשטרה והפרקליטות הצליחו להסתיר ולהסוות אותם בחסות מסה אדירה של עדויות ודיווחים.

אולם, לא הייתה שום אפשרות להצניע את העובדה שרבין ספג קליע מלפנים, שכן עובדה זו הזדקרה לעין. לכן, התעלמו ממנה. השב"כ עשה מאמץ גדול מאוד להתאים את העדויות הרפואיות זו לזו במהירות האפשרית. לשם כך נדרש דר' היס, מהמכון לרפואה משפטית, להגיע לבית החולים ושם לבצע את הניתוח שלאחר המוות, אף-על-פי שבבית החולים לא היו לו הכלים והתנאים לעשות זאת, ולמרות שלא היה שום צורך לבצע את הניתוח בלילה דווקא.

וכך מתאר את השתלשלות העניינים, המאמר הנזכר בעיתון 'הארץ': "אחד מראשי השב"כ התקשר... והורה להיס לבוא לאיכילוב כדי לבצע את הניתוח שם. היס התנגד, אמר שאין שם כל המכשור הנדרש, ושמעולם לא היה כדבר הזה. איש השב"כ אמר להיס כי שירות הביטחון הכללי חושש שרבין נרצח כצעד ראשון בניסיון הפיכה כללית נגד המשטר במדינת ישראל, ושיזמי הקשר ינסו גם לחטוף את גופתו של רבין". מוזר, הרי היס הוזמן כשברור היה לכל כי לא מתרחשת שום הפיכה, וגם אם מישו עדיין חשד כי קושרים נוספים מתהלכים חופשי בשטח, איזה עניין יכול להיות לקושרים המשוערים הללו בגופתו של רה"מ?

מעניין שטעון זה הושמע גם באוזניה של לאה רבין. בספרה "הולכת בדרכו" היא כותבת שבעת הסעטה ברכב השב"כ מכיכר מלכי ישראל למטה השב"כ, לא הופעל מכשיר הקשר, כדי למנוע מהקושרים לאתר את המכונית ולארגן לאלתר התנקשות נוספת. מוזר, האם לאה רבין הייתה כה חשובה לקושרים המשוערים הללו, עד שהכרח היה להתנקש בחייה כדי להשלים את ההפיכה?

ואולי בכל זאת הייתה בארץ הפיכה מבלי ששמנו לב לכך? כאשר גורם כלשהו מספק 'מעשיות' כהסבר למעשיו, ברור שהוא מנסה להסתיר את כוונותיו האמיתיות, ושאלה האמיתיות אינן טהורות. העובדה שדר' יהודה היס קיבל מהשב"כ נימוקים מטופשים כדי שיבצע את הניתוח שלאחר המוות בבית החולים איכילוב, מעלה חשד שהגעתו לבית חולים הייתה דרושה לשב"כ כדי לתאם עמדות בינו לבין רופאי בית החולים ולמנוע את גילוי הגורם האמיתי (ירי מלפנים) למותו של רבין.

גם מה שכתב טכנאי הניתוח אלי ליפשטיין, שהשתתף בניתוח גופת רבין, בספרו "חיי בין המתים" (הוצאת "אוריון" 2008), מצביע על כך שהשב"כ עשה מאמץ למנוע מן האמת לצאת לאור. אלי ליפשטיין: "חיים הצלם המתין לנו בחדר המיון. מיד הגיע איש השב"כ והורה לנו ללכת אתו. צעדנו אחריו לחדר בו נמצאים

מספר אנשי השב"כ נוספים, כשפניהם נפולים וקפואים. אחד מהם הזמין אותנו באדיבות לשבת. הוא התיישב, רשם פרטים אישיים שמסרנו לו לבקשתו, והגיש את פרטינו לחברו, שהלך לבדוק אותם. כעבור מספר דקות חזר ומלמל לחברו: 'הכל בסדר'. "שני אנשי שב"כ אחרים פנו לפר' היס ואמרו: 'אתם ארבעה וזה יותר מדי. אתה יכול להיכנס רק עם עוד שני אנשים'. פר' היס הסביר לו: 'תראה, טכנאי נתיחה אני מוכרח וצלם רפואי גם כן'. לבי נצבט על דר' לוי, זקן המכון שחצה את גיל הפנסיה. בכל זאת, בלתי אפשרי לוותר על רופא משפטי דגול כזה, איש כל כך אהוב. הצטערתי מאוד לראות אותו מאוכזב, הרי הוא כבר עמד בפתח הדלת לקראת נתיחת חייו".

אנשי השב"כ מנעו דווקא מפתולוג בכיר, (דר' לוי) להשתתף בנתיחה שלאחר המוות בטענה שארבעה זה יותר מדי ... והנה, אלי ליפשטיין מדווח בספרו, שבנתיחה צפו אחיות ורופאים רבים, (כמובן ללא תפקיד כלשהו). מניין יודעים בשב"כ האם ארבעה זה יותר מדי, פחות מידי או בדיוק כמה שצריך? ברור גם כאן שדר' לוי לא הורשה להיכנס דווקא משום שהוא זקן המכון ורופא משפטי דגול.

מבחינת השב"כ קל יותר להסתיר את האמת כשיש פחות מומחים שמבינים את העובדות.

תיאום העדויות

במאמר בעיתון "הארץ" אומר דר' קלוגר, בין השאר: מיד אחרי הניתוח יצאנו החוצה והתחלנו לסכם את הפעולות שבוצעו והאבחנות שנעשו. אחר כך, כשקיבלנו נתונים חדשים מהנתיחה של היס, שינינו את הדו"ח וכתבנו מחדש את הדברים".

כלומר, לדר' קלוגר אין בכלל בעיה לדווח על תיאום עדויות ואפילו לציין באיזה שלב נעשה תיאום זה. והוא מוסיף עוד: "את הקליע בריאה השמאלית הוצאתי במהלך הנתיחה של פר' היס, הוא ביקש ממני לעשות זאת, כי אני יודע איך להוציא קליעים בלי לפגוע בכלי הדם". לשם מה להיזהר בהוצאת קליעים מגופת המת?

ועוד קטע מהמאמר הארץ: "כל הרופאים שטיפלו ברבין נכחו בנתיחה שלאחר המוות, שאותה ביצע דר' יהודה היס, שהשמיט את הפרט הזה מהדו"ח שלו". את הטעם להשמטה הזו מבין דר' היס הרבה יותר טוב מדר' קלוגר: כמי שמתחכך מדי יום במערכת הטיפול בפלילים הוא מודע היטב למשמעות של תיאום עדויות ולצורך בהסתרת התיאום הזה מבית המשפט.

הסיבות להבדלי הגרסאות

ראשית, הרופאים לא הוזהרו מראש שעליהם לתאם את גרסאותיהם ולכן בשעות הראשונות שלאחר ההתנקשות הם עדיין לא שיתפו פעולה עם השב"כ.

באותן שעות התחילה להתמסד הגרסה הרשמית לרצח רבין. הדוגמה הטובה ביותר לכך שלא רצו לספר את האמת על מה שהתרחש, אבל עדיין לא ידעו מה כן ניתן למסור, זה ראיון של פרופ' גבי ברבש, מנהל בית חולים "איכילוב", לעיתונאית של ערוץ השני של הטלוויזיה ישראלית ליד בית חולים. בסוף הראיון על שאלת עיתונאית: "בכמה קליעים מדובר?", השיב ברבש בהיסוס רב: "אני חושב ששניים, לא שלושה, אני חושב ששניים". האם זה סביר שמנהל בית חולים לא בטוח מכמה כדורים נפגע רבין כשעתיים לאחר שרבין טופל בבית חולים? התשובה מתבקשת – ממש לא סביר. אז למה הוא מהסס? גם כאן התשובה מתבקשת – כבר ידעו שאסור לספר את האמת, אבל עדיין לא קבעו מה כן מותר לספר.

בינתיים זרמו מבית החולים איכילוב נתונים באשר לסוג הפציעות וגם באשר לכיוון הירי שגרם לפציעות. הנתונים הללו אינם תואמים דיווחים רפואיים מאוחרים יותר. על פי הנתונים הראשוניים גורם המוות העיקרי הוא פציעה כתוצאה מפגיעה מלפנים, ואילו על פי הדיווחים הרשמיים גורם המוות העיקרי הוא פציעה כתוצאה מפגיעה מאחור.

הגרסה בדבר פגיעתם של שלושה קליעים, מופיעה בקיצור נמרץ בהודעתו של שר הבריאות דאז, דר' אפרים סנה, רופא בהכשרתו המקצועית, אשר נכח בבית חולים איכילוב בעת הטיפול ברבין. בהודעה שמסר בליל הרצח, אמר: "כתוצאה של שיסוי והסתה, נפטר ראש הממשלה ושר הביטחון של מדינת ישראל, יצחק רבין. הוא נפגע משלושה כדורים שפגעו בבית החזה, בבטן ובעמוד השדרה".

ובכל זאת, תיאום הגרסאות לא יכול היה להיות מושלם, וזאת בשל הבדלי מוטיבציה בין רופאים המבצעים נתיחה לאחר המוות ואינם אמורים להציל מטופלים, לבין רופאים מטפלים אשר נצרכים להסביר מדוע מותם של מטופלים היה בלתי נמנע.

וכך, בעדותו של דר' היס לא היה כדור שלישי ולא הייתה כל פגיעה בעמוד השדרה, שהרי זוהי הגרסה "המינימאלית המוסכמת" ופתולוג אינו צריך לתת דין וחשבון מדוע לא הצליח להציל את המטופל שלו.

לעומתו, רופאי בית החולים לא יכלו שלא להתייחס לנזקים שגרמה הירייה מלפנים, ומאידך לא יכלו גם להודיע על פגיעה מלפנים, כי הודעה זאת הייתה סותרת את התרחיש הממסדי של ההתנקשות. כמו כן, הרופאים ביקשו למנוע את האפשרות שיואשמו באי הצלת חייו של רבין (כפי שהאשימו באמת מספר רופאים מאוחר יותר), ולכן "נאלצו" לייחס את נזקי פגיעת הירייה מלפנים, לפגיעותיהן של היריות מאחור.

לעומת זאת, העובדה שברבש מסר בליל הרצח נתונים אותנטיים מסוימים לתקשורת, חייבה אותו להביא בפני ועדת שמגר את הגרסה הקרובה ביותר למציאות. אך גם הוא לא יכול היה להודות בקיומה של פגיעה מלפנים, משום שעובדה זו סותרת את תיאור התרחיש בחניית עיריית תל אביב, בגרסה שפורסמה.

מתוך הסתירות הרבות הללו ניתן להסיק שדיווחים רשמיים מאוחרים עברו עיבוד ושינוי. ובכל זאת, גם בדיווחים הרשמיים המאוחרים מופיעים נתונים הסותרים זה את זה, כשבמקרים מסוימים של סתירה בין שני נתונים, אחד מהם מתאים דווקא לדיווח הראשוני, ומחזק אותו.

ניתן להסביר זאת בכך שאנשים הנמנעים מחשיפת האמת, לא תמיד זוכרים את כל פרטי גרסתם הבדויה, וכך נוצרות אי-התאמות אשר לעתים כדי "להסדיר" אותן פולטים פרטים אמיתיים האמורים להיות מוסתרים.

דוגמה לכך מצויה בראיון עם דר' גוטמן במגזין "תל-אביב" (1997). באותה תקופה טרם התפרסמו באמצעי התקשורת ממצאים רפואיים שונים הסותרים זה את זה. באווירה הנינוחה של אותם ימים, פלט דר' גוטמן מספר פרטים שלבטח לא היה מרשה לעצמו לפלוט מאוחר יותר. למשל, הוא הציג את גרסת המכון הפתולוגי של דר' י. היס כגרסת בית החולים מבלי לנסות להסביר את הסתירות בין הממצאים הרפואיים השונים, כפי שהוא ניסה להסביר בראיונות לעיתונות מאוחר יותר. הוא סיפר על האווירה בבית חולים למחרת הרצח, ועל היחסים עם משפחת רבין. מאוחר יותר, דבריו אלו הציגו את אמירות הרופאים האחרים בנושא ואת דבריו שלו עצמו, כהתפתלות וכתירווצים.

דוגמה נוספת לפריצה בלתי "מבוקרת" של אמת החוצה, מספק לנו הפרק על בדיקת בגדיו של רבין בדו"ח שכתב דר' יהודה היס. הוא מציין שם נקב בצד הקדמי השמאלי בחולצתו של רבין [ע' 6], שאי אפשר להסביר אותו (וגם אין ניסיון לעשות זאת) לנוכח הפגיעות המתוארות בדו"ח. הדו"ח מתייחס רק לשתי הפגיעות הראשונות, ואילו הנקב בצד הקדמי של החולצה מלמד על פגיעה מלפנים. נראה אפוא כי כש'ניקה' דר' היס את הדו"ח הראשוני שלו מהתייחסויות לפגיעה השלישית, הותיר בו את ציון הנקב בחולצה.

אגב, בתצהיר נהג המונית שהוגש לבית המשפט, נאמר שהנוסע (רופא פתולוג שבדק את גופתו של רבין) סיפר לו על קליע שחדר לגופו של רבין מלפנים וקוטרו היה שונה מקוטרם של יתר הקליעים.

נחזור לשאלות אותן הצגתי, לפני שפרסתי את עיקרי הגרסאות הרפואיות. מדוע זה חשוב? לאנשים שאינם מתחום הרפואה, מספיקה קביעה ש'פלוני' נהרג מפגיעה בחזה, או בגב, או משהו דומה. רופא חייב להצביע על הנזק הרפואי הספציפי שגרם למותו של האדם.

נחזור למאמר הנזכר של רונן ברגמן בעיתון "הארץ". כתוב כי "היס נסע לאיכילוב. ליד חדרי הניתוח פגש כמה עשרות אנשי השב"כ, מוסד ושרי ממשלה, כמעט כולם יושבים חפויי מבט וממררים בבכי". וכן: "**כדי למנוע תיאוריות קונספירציה** [?!], הורה [דר' היס] בכל זאת לערוך טומוגרפיה ממוחשבת למוח, שלא העלתה כל פגיעה מכדור או חפץ אחר".

נראה אפוא כי בעת שאבלי השב"כ, המוסד והממשלה עדיין ישבו חפויי מבט, החלו כבר רופאיו של רבין, לסוגיהם, "להתאים" גרסאות כנגד האשמות עתידיות בקונספירציה.

מעניין, כמעט מיד לאחר הרצח מצאו שיש צורך לפעול כדי למנוע את האפשרות שההתנקשות ברבין תתפרש כקונספירציה, מדוע?

מדוע, קרוב כל-כך לשעת הרצח, עלה על הדעת הרעיון שמישהו עלול לחשוד כי הייתה קונספירציה, ושעל-כן יש לפעול כדי למנוע פירוש כזה לרצח?

פרק ז' - פינוי, טיפול ראשוני

תודתי העמוקה לדר' הדר (שם בדוי) רופא שמסרב עד היום להיחשף ושפעילותו למען חשיפת האמת לא תסולא בפז ובמיוחד על ניתוח הממצאים הרפואיים.

בפרקים הקודמים ראינו שלא ייתכן שרבין נפגע מהירי של יגאל עמיר בחניית עיריית תל-אביב ומכאן ברור שהוא כלל לא יצא לכיוון בית החולים מיד לאחר הירי.

כאן מתעוררות מספר שאלות:

לאן נסעה מכונית השרד לאחר הירי? והיכן התעכבה במשך 22 דקות לפחות? [ראה פרק ד' - המשטרה והטבע]

המפתח להבנת התשובה לשאלה הזו נעוץ במילה אחת: התרגולת.

'התרגולת' היה הכינוי לתרחיש הפינוי של ראש הממשלה ורעייתו במקרה חירום. מקום הפינוי שנקבע לראש הממשלה על פי התרגולת היה מטה השב"כ בצפון תל-אביב וכיוון מסלול הנסיעה היה לצפון. לשם גם נלקחה הגברת לאה רבין. אכן, לפי עדותה של הגברת רבין, היא הובהלה בהתאם לתרגולת למטה שב"כ [עמוד 24, "הולכת בדרכו" מאת לאה רבין, הוצאת ידיעות אחרונות, 1997].

על מנת לבחון את החומר יש צורך להסביר לקורא הממוצע מה קורה בחדר מיון מרגע הגעתו של פצוע מחוסר הכרה ו/או עם מצוקה נשימתית (בדומה למצבו של רבין).

הבה נתחיל בתיאור הפעולות השגרתיות הנקטות בחדר מיון.

1. העברת הפצוע מן המכונית לחדר המיון:

במקרה שהפצוע מובא לחדר המיון במכונית נוסעים (רשמית, כמו במקרה רבין), יש צורך להזעיק מהמיון צוות רפואי וסניטרים שיסייעו להעלות את הפצוע ממושב המכונית לאלונקה ומשם לתוך חדר המיון. יידרשו לפחות 5 אנשים לשאת פצוע מחוסר הכרה ממושב מכונית לאלונקה.

כמובן שנאסר על מי שאינם אנשי רפואה להעביר פצוע מחוסר הכרה ללא פיקוח רופא או חובש שינהל את המעבר לאלונקה תוך הקפדה על תנוחה נכונה שתימנע נזק בלתי הפיך לחוט השדרה.

בחדר המיון נמצא באורח קבע צוות מאויש הרבה מעבר לדרוש, אם מדובר בפצוע אחד או שניים. בצוות- רופאים אורטופדים, סטאז'רים, אחיות מהמיון הכירורגי, אחיות מהמיון הכללי ועוד- חלקם ממתין לתורו לעזור.

2. פעולות רפואיות ראשונות :

תוך כדי הרישום מתחיל הצוות הרפואי בפעולות החייאה בסיסיות ונערך להנשמת הפצוע בעזרת אמבו (מפוח) וטובוס (צינורית הנשמה). החדרת הטובוס לקנה הנשימה הינה פעולה מורכבת הדורשת מיומנות רבה. זאת מכיוון שקצה הטובוס צריך להגיע לאזור מיתרי הקול. על מנת לזהות את מיתרי הקול, נעזרים במכשיר לרינגוסקופ המאפשר להרים את בסיס הלשון (המסתיר את מיתרי הקול) ולצפות בחלל הפה לעומקו. כל זאת תחת לחץ זמן וקשיים טכניים הנובעים מהפרשות המפריעות לראות את מיתרי הקול. זאת הסיבה שפעולת ההנשמה מבוצעת בד"כ ע"י רופא מרדים (המוזעק בקוד קריאה מיוחד). עד להגעתו של המרדים נהוג להנשים את הפצוע בעזרת מפוח ומסיכה צמודה (הנשמה זו היא לטווח זמן מוגבל) ונערכים להנשמה מלאה עם טובוס. במקביל, מחדירים עירווי נוזלים, שולחים בדיקות דם דחופות, בהן בדיקה לזיהוי סוג הדם, ומזמינים מנות דם.

הרופא שניתח את רבין: בדקות הטיפול הראשונות לא זיהינו שמדובר ברה"מ

ארידור עדנה, הארץ, 06/11/95
פתאום מישחו צעק, "זהו ראש הממשלה, רבין".

טובוס, צינורית פלסטיק הנכנסת לאזור מיתרי הקול ומסתיימת בפה. הטובוס מקובע לפנים באמצעות שרוך, ומתחבר למכונת הנשמה.

לרינגוסקופ, מכשיר הכולל לוחץ לשון, מראה ופנס המוכנס לפה ומאפשר לדחוף טובוס לאזור מיתרי הקול.

הלרינגוסקופ והטובוס הם חלק מצידוד החייאה.

במקביל נערך רישום במיון :

הרישום נעשה בכניסה למיון כאשר אחד המלווים מוסר את זהות הפצוע ומקבל עברו גיליון מיון בתוספת מדבקות זיהוי עם פרטי הפצוע ושעת ההגעה המדויקת. מדבקות הזיהוי חיוניות לטיפול בפצוע היות שלא ניתן להזמין שום מוצרי דם בלעדיהן. כנ"ל לגבי בדיקות דם דחופות. לפיכך, גם אם הפצוע מגיע ללא מלווים כלשהם וללא מסמכים מזהים, מונפקות עברו מדבקות זיהוי תחת

השם "אלמוני". אם מגיע יותר מפצוע אחד בלתי מזוהה, מנפיקים עבורם מדבקות אלמוני¹, אלמוני² וכן הלאה.

3. ההיערכות להנשמה מלאה וגזירת בגדי הפצוע:

פעולות ההכנה לקראת ההנשמה כוללות:

א. הוצאת מכשירי ההנשמה מנרתיקיהם ובדיקת תקינות מהירה.

ב. גזירת בגדי הפצוע והפשטתו המלאה. גזירת הבגדים הכרחית לצורך ההנשמה, האבחון והטיפול, והיא מבוצעת ע"י אחיות המיון המצוידות במספרי גזירה.

4. הנשמה:

עם הגעתו (בד"כ תוך דקה-שתיים), נוטל הרופא המרדים את ניהול ההחייאה. מראה פניו של הפצוע מאפשר למרדים לקבוע אם הפצוע עדיין חי והאם חוסר ההכרה הפיך (לדוגמה, אישונים מורחבים מהווים אינדיקציה למוות מוחי, חיורון מלמד על אובדן דם ניכר, כחלון על חוסר חמצן, וכדומה). החליט המרדים על סמך מראה עיניו שהפצוע עדיין חי ובר הצלה, הוא מסלק מפיו גופים זרים (כגון שיניים תותבות) והפרשות ומחדיר ללוע הפצוע את הלרינגוסקופ ובעזרתו את הטובוס לקנה הנשימה. בסיום הפעולה מקשיב המרדים לחזהו של הפצוע על מנת לוודא שהטובוס נמצא במקומו. כמובן שבשלב זה בגדי הפצוע נגזרו זה מכבר וחזהו חשוף ומאפשר האזנה לריאות. קורה לעיתים שרופא שאינו מרדים מקדים את המרדים בביצוע ההנשמה (דבר המנוגד לנהלים ולפיכך לא צפוי להיעשות כשמדובר בפצוע שהוא אח"מ). במקרה כזה תפקיד המרדים הוא לוודא שהכל נעשה כשורה ולהמשיך בניטור ההנשמה ולחץ הדם.

ההגעה, השאלות

כעת, בהסתמך על התיעוד הרפואי, נשווה בין הפעולות שנעשו בפועל לבין הפעולות שהיו צריכות להיעשות עם הגעתו של רבין למיון, אך לא נעשו, ונסביר את מהות הסתירות.

1. העברת הפצוע לחדר המיון: על סמך עדותם של המאבטח רובין והנהג דמתי בוועדת שמגר, העברתו של מר רבין ממושב המכונית לאלונקת בית החולים נעשתה בעיקרה ע"י רובין, שנעזר בדמתי ובשוטר, זאת לאחר שהורו למאבטח של בית החולים להביא להם אלונקה.

הדבר מעורר כמה תמיהות:

א. מדוע לא הזעיקו מייד את הצוות הרפואי (הרי רבין הגיע במצב קריטי ועם דום נשימה)?

ב. ממתי מביא המאבטח של בית החולים אלונקות? מי שמר במקומו על השער? מה מנע מאותו מאבטח להזעיק את הצוות הרפואי בעזרת מכשיר הקשר, שהוא גם מהיר יותר מהליכה או ריצה.

ג. כיצד היו מסוגלים שלושה אנשים בלבד (ביניהם רובין הפצוע) להעלות פצוע, גבר במשקל מלא, מחוסר הכרה, ממושב המכונית לאלונקה?

ד. אם אכן העלו השלושה את רבין ממושב המכונית לאלונקה, האם הם היו מודעים לנזק שיכול להיגרם, כמו שבירת עמוד השדרה? האם רשלנותם גרמה לרבין נזק בעמוד השדרה?

ה. אם אכן רצו השלושה עם האלונקה לתוך חדר המיון, מדוע לא ידעו במיון מיהו הפצוע במשך רוב הטיפול במיון?

שאלות עם בחינת הפעולות שנעשו, לאור הפעולות הנהוגות

1. הרישום: רבין הגיע למיון בשעה 21:52. רק בשעה 22.04 הוא זוהה ונרשם בשם יצחק רבין. מה אם כן מנע את זיהויו במשך 12 דקות תמימות, שכללו למעשה את מרבית זמן שהותו במיון, טרם העברתו לחדר הניתוח? יתרה מזאת, כיצד לא זיהו כל הרופאים, האחיות והצוות הפארא-רפואי את פני ראש הממשלה? (דבר שכלעצמו הינו בלתי אפשרי היות שהשלב הראשון בבדיקת פצוע הינו הסתכלות בפניו, עיניו, אישוניו, פיו וצווארו...). היכן שהו הנהג מנחם דמתי ואנשים אחרים שהיו עם רבין ברכב כל אותה העת? אם הם הכניסו את האלונקה למיון, מדוע לא אמרו מיד שהפצוע הוא ראש הממשלה?

2. גזירת הבגדים: במפתיע לא דווח בבדיקה הפתולוגית שלאחר המוות שבגדיו של רבין גזורים? מי הוריד את מקטורנו וחולצתו של רבין לפני שהביאו למיון? להיכן נעלמו המכנסיים (חסרים בדו"ח הפתולוגי)?

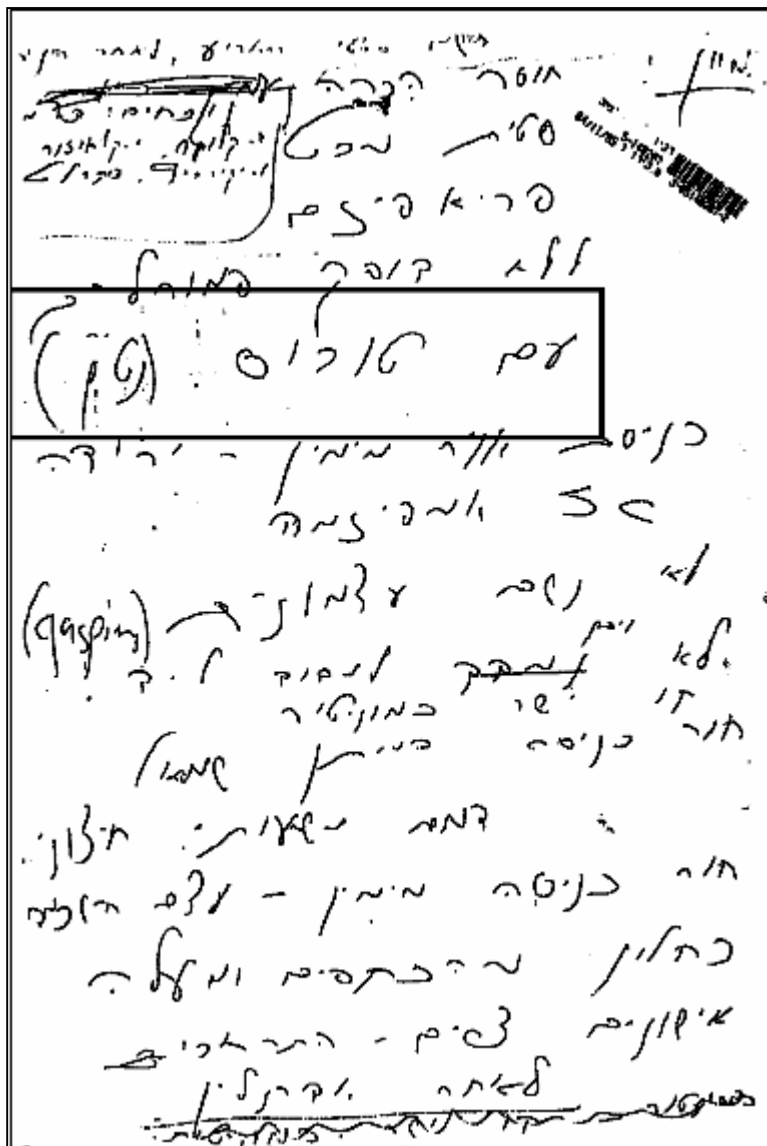
3. ההנשמה: לפי הגרסה הרשמית קיבל מר רבין טיפול רפואי רק בהגיעו למיון.

א. מי אם כן היה הרופא שהנשים את ראש הממשלה ומדוע נפקד שמו (כמו גם כל מהלך ההנשמה) מגיליון המיון?

עוקץ קטלני

ב. מדוע מוזכר דר' גוטמן כרופא הראשון שטיפל ברבין בעוד שידוע שלא הוא אשר הנשים את רבין?

ג. מדוע נלקחה הקלטת מן המצלמה המוצבת באורח קבע בחדר הטראומה ומתעדת את הטיפול הרפואי מרגע הגעת הפצוע?

(רשמית נמסר שהאחות שכחה ללחוץ על הכפתור מתוך התרגשות. התרגשות על מה? על כך שבשעה 21:52 הוכנס למיון קשיש אנונימי?)

ההגעה, התשובות

» מכוניתו של רבין החלה לנסוע בכוון מטה השב"כ (בסביבות השעה 21:30), בהתאם לתרגולת שנקבעה מראש.

כפי שעולה בבירור מניתוח המסמכים, רבין הגיע למיון כשהוא כבר מונשם ומלווה ע"י צוות רפואי "נעלם" שכל דיבור עליו או על מסלול הפינוי האמיתי הם בבחינת טאבו. אומנם דר' גוטמן הצניע היטב את עניין ההנשמה שמחוץ לבית החולים, אך די במעט.

דר' גוטמן רשם בגליון המיון: "טובוס (נט"ן)" - (נט"ן - ניידת טיפול נמרץ). כלומר רבין הגיע בניידת טיפול נמרץ כשהוא עם מסכת טובוס על פניו.

הגעתו של רבין למיון כשהוא כבר מטופל ומונשם היא אשר חסכה את הצורך בגזירת בגדיו בבית חולים.

האם אביזרי הנשמה הם אשר מנעו מן הצוות הרפואי לזהות את פניו של רבין?

מדוע נמנעו אנשי הרפואה שטיפלו ברבין בדרך והביאו אותו למיון לגלות לצוות הרפואי ולפקידת המיון את זהותו של הפצוע?

» רבין הגיע למיון איכילוב לא פחות מ 22 דקות מרגע שעזבה מכוניתו את ככר מלכי ישראל (בשעה 21:52).

» בדרך, הוזעקה ניידת טיפול נמרץ עם צוות ובוצעה הנשמה שכללה מסכת חמצן (טובוס).

» יוצא אפוא שרבין המונשם הגיע למיון כשהוא מלווה בצוות רפואי כלשהו; שאנשי הצוות הרפואי הזה היו מנועים מלמסור את זהותו; שלא ניתן היה לזהות את פניו בגלל מכשירי ההנשמה שהסתירו אותם.

זאת ועוד: הקלטת, שהנציחה את הטיפול הרפואי, נלקחה. האם מכיוון שרבין נראה בה מונשם כבר בעת הגעתו, ונראו פניהם של חלק מאנשי הצוות הרפואי שליווה את רבין?

» מאחר שמתשאלים את המלווים, עם הגעת הפצוע למיון, לצורך רישומו במקביל לקבלתו, ומאחר שלא היה זיהוי ראשוני של רבין

מנהל בית החולים פרופסור גבי ברבש גילה מיד לאחר ההתנקשות ברבין את הממצא אודות חזה-אוויר-בלחץ ושהטיפול בו התחיל רק בבית חולים. בראיון לערוץ 2 של טלוויזיה הישראלית והוא אמר: "... הכניסו לו נקז לחזה על מנת לשחרר לחץ. כשהכניסו את הנקז יצא הרבה דם והרבה לחץ. הורידו אותו לחדר ניתוח..."

(12 דקות), ברור שהנהג מנחם דמתי, המאבטח יורם רובין והשוטר שדווח כי נאסף בדרך לבי"ח, לא הגיעו ביחד למיון עם רבין הפצוע. לכן, בהיות מר רבין מונשם ובלא מלווה המוסמך למסור את זהותו, נרשם ראש הממשלה בהגיעו למיון ב 21:52 כאלמוני (שהובא מן העצרת). הצוות הרפואי לא התייחס לרבין באופן רציני ונמרץ כיאה לראש ממשלה. כשהגיע המאבטח רובין בשעה 22.04 לחדר הטראומה וצעק: "זהו יצחק רבין, ראש הממשלה!" [רונן ברגמן, "מלחמת הרופאים", "הארץ", 3.2.2000], רק אז קלט סוף-סוף צוות המיון, שהוא מטפל בראש הממשלה כבר 12 דקות. או אז, ב- 22.04, הוחלפו מדבקות הזיהוי מאלמוני ליצחק רבין.

» הייתה טעות באבחון הרפואי בשלב המוקדם, טעות, שבנוסף לאי גילוי זהותו של ראש הממשלה, שאפשר שפגעה בנמרצות הטיפול הרפואי, גרמה לטיפול לא מתאים, והובילה בסופו של דבר למותו של רבין.

הסיבה לכישלוננו של הצוות הרפואי נעוצה ב"פספוס" הגורם העיקרי להידרדרות הנשימתית של רבין. הגורם האקוטי למצוקתו הנשימתית של רבין היה מצב הנקרא חזה-אוויר-בלחץ. זה מצב חירום רפואי המחייב הכנסת נקז באופן מיידי.

בכתבה של רונן ברגמן ("מלחמת הרופאים", "הארץ", 3.2.2000) בהתייחסות למצב חזה-אוויר-בלחץ כותב רונן ברגמן שהרופא המומחה לטראומה אמר: "העיקרון הבסיסי בכירורגיה הוא לדאוג קודם כל לדרכי האוויר וכך נעשה במקרה הזה, ומיד לאחר מכן לפעילות תקינה של הריאות. אם הכנסת נקז בצד אחד ויצא אוויר ודם, זה אומר שיש לחץ על הריאות שלא מאפשר נשימה סדירה. אם הנשימה לא חזרה אחרי נקז בצד ימין, צריך להכניס גם נקז משמאל, כדי לוודא ששם אין הצטברות של אוויר או דם או שניהם. לא ברור לי מדוע זה נעשה רק בשלב יותר מאוחר, בחדר הניתוח..."

בשאלת משמעות הגילוי המאוחר של חזה-אוויר-בלחץ, תשובתו של דר' הדר (שם בדוי), בעל ניסיון רב בחדרי מיון במקרים של טיפול בנפגעים, הייתה: "שמה שהפריע לרופאי "איכילוב" לגלות את חזה האוויר בלחץ זו העובדה, שמי שהנשים את רבין [בניידת טיפול

נמרץ נ. ג.] לא בדק אותו כראוי ופספס את חזה-האוויר. אחר כך כבר קשה לגלות זאת והתוצאות ידועות. להערכתו, פציעתו של רבין לא הייתה צפויה בהכרח להיות קטלנית ויכולה הייתה להסתיים אחרת, אילו קיבל רבין את הטיפול הראוי בהתאם לנסיבות שהיו בשטח".

The document is a scanned page from a file. At the top left, there is a circular stamp with the number '209'. To its right is a rectangular stamp with Hebrew text. Below these, there is a large, dark, illegible stamp. The main body of the document contains several lines of text in Hebrew, some of which are underlined. In the center, there is a large, handwritten signature in cursive. Below the signature, the words 'and chest' are written in a simple, blocky font. At the bottom of the page, there is a small, rectangular stamp with the number '4'.

הגורם העיקרי להגעתו של רבין במצב כה קשה נעוץ:

1. באבחון לא נכון בשטח וכתוצאה מכך טיפול לא נכון.

ניתן היה לייצבו באמצעים מינימאליים:

א. החדרת עירווי נוזלים שיכול היה למנוע את השוק היות ואיבוד הנוזלים היה איטי.

ב. החדרת מחט פשוטה לבית החזה לניקוז חזה-אוויר-בלחץ.

פעולות אלה יכולות היו להביא את רבין במצב סביר לבית החולים.

2. אי זיהויו כראש הממשלה בדקות הראשונות, עם הגעתו לבית החולים, גרם לאיבוד דקות יקרות.

את חזה-האוויר-בלחץ גילו מאוחר ובאופן מקרי לאחר ניתוח פתיחת בית החזה. בנוגע לכמות הנוזלים - לרוב ניתן לתקן את לחץ הדם ע"י מספר שקיות עירווי. העניין הוא שהם לא קלטו שלרבין יש חזה-אוויר-בלחץ והמשיכו לתת נוזלים ודם בלי אבחנה.

הגילוי המאוחר של חזה-האוויר-בלחץ ודחיית הטיפול בתופעה היוו כנראה גורם משמעותי ביותר להידרדרות במצבו.

ברור ששוט גילוי המידע, המצביע על פספוס אבחנה כה קריטית של אנשי הרפואה אודות חזה-אוויר-בלחץ, עמד לצד השב"כ. זאת בנוסף לסמכות השב"כ בעניין אבטחת המידע הקשור למסלול הפינוי.

על גיליון המיון

תעודת חדר המיון שצורפה לתיק הפלילי במשפטו של יגאל עמיר, עם המילים "GSW Abdomen and chest" אינה המקורית.

התעודה המקורית נכתבה ע"י המתמחה הצעיר במיון (דר' ניר כהן או רופא זוטר אחר שהזעיק בהמשך את דר' גוטמן מחדרו), ולא ע"י מומחה, ודאי לא סגן מנהל מחלקת הטראומה. מובן שהרופא הבכיר אינו שוהה במיון, וודאי שאינו עוסק במילוי טפסי המיון וכתיבת תולדות המחלה (בזה עוסקים רופאים- מסטאז'ר ועד מתמחה).

הסיבה שתעודת חדר המיון ("GSW Abdomen and chest") נשארה ריקה, למעט האבחנה, כשחתימתו של דר' גוטמן מתנוססת מעליו, הינה, שתעודת חדר המיון המקורית בה נרשמו תולדות המחלה בחתימת רופא זוטר, הועלמה. במילים אחרות, תולדות המחלה והממצאים בבדיקה היו חייבים להירשם באופן מיידי ובזמן אמיתי ע"י הרופא (הסטאז'ר או המתמחה) המקבל במיון, ולא ייתכן שפצוע ישכב במיון אפילו דקה מבלי שגיליון המיון ימולא מיידית ע"י הרופא המקבל.

תעודת חדר מיון המקורית היא המסמך האוטנטי, אך זה הועלם, ובמקומו דאגו לספק תעודת חדר מיון חליפית, משוכתבת ע"י רופא בכיר שלא הוא עצמו קיבל את הפצוע בהגעתו.

בפרק הבא נבחן באופן מעמיק יותר את הכתוב במסמכים הרפואיים בפרשת רצח רבין.

פרק ח' - תרחיש האירועים

בפרק קודם הוצג תרחיש אירועים של דר' הדר (שם בדוי) על סמך מסמכי בית חולים כדלקמן: סיכום מהלך קליני (21:52), מדבקות על המסמכים הרפואיים (22:04) וטיוטת גיליון חדר המיון (טובוס, נט"ן). אומנם בטופס המיון רשום שרבין הובא במכונית נוסעים, אבל, לכאורה, טיוטת הגיליון מוקדמת יותר ולכן נכונה יותר.

אבל בליל הרצח היו אנשים מבאי בית החולים שראו איך רבין הובא במכונית נוסעים [מקור: שידורים חיים ברדיו, רשת ב', קול ישראל], אנשים שזיהו את רבין ולא סיפרו על מכשיר הנשמה כלשהו המחובר אליו.

ננסה להציג את תרחיש האירועים, כאשר אנו מקבלים את טופס המיון כקרוב יותר למציאות, ודווקא טיוטת הגיליון כמשוכתבת.

תיאור אחר של ההתרחשות:

רבין מוכנס ב-22:04 (בהתאם למה שמודפס על המדבקות) לבית חולים. אנשי שב"כ מודעים לעיכוב בדרך, ומבקשים/דורשים מאנשי בית החולים לרשום שעה מוקדמת מזו, לפחות בדיווח הסופי. בבית החולים בודקים ומגלים שנרשם כי בשעה 21:52 הובא אלמוני בניידת טיפול נמרץ, עם טובוס על פניו (אולי המאבטח שנרצח, הוזכר בפרק א' - סימני שאלה), ומחליטים לייחס "זהות" זאת לרבין, תוך מתן הסבר לאלמוניותו – לא זוהה ע"י הצוות הרפואי. כנראה, בלחץ האירועים (המהירות והמהומה) לא שמים לב לכך שטענת "אי זיהוי" היא לא רק בעייתית כשעצמה, אלא גם מצביעה על כך שמי שהביא את רבין, לא מסר לצוות הרפואי את זהות הנפגע, דבר שאינו מתקבל על הדעת.

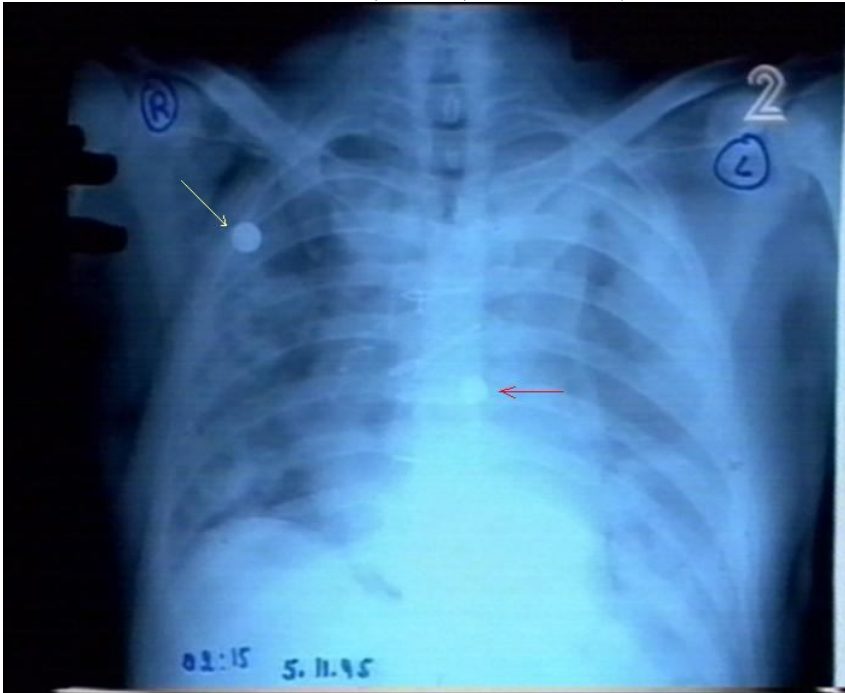
במיון, לאחר הטיפול ברבין, מועתקים פרטי הטיפול בו, מהטיוטה המקורית לטופס.

זאת הסיבה מדוע בטופס המיון נכתב המשפט הבא: "הפחתת כניסת אוויר לריאה ימנית. אוורור תקין משמאל". משמעות המשפט הזה היא, שיש פגיעה מימין ואין פגיעה משמאל. יותר מאוחר יירשם, שקליע עבר דרך שמאל הסרעפת ונתקע בשער הריאה השמאלית.

בטעות (ואולי בכוונה?) הדף האחרון של הטיזת האמיתית נשאר בתיק הרפואי.

והדף הזה, נכנה אותו די-חמש-שש (המסמך קיבל התייחסות כבר בפרק ה' - ארבע גרסאות רפואיות), הוא למעשה גיליון המיון המקורי, המספר את מה שקרה לרבין לפני הבאתו לבית החולים.

הדף הזה כאילו נתלש ממקומו, כי יש בו תיאור פצע ומסלול קליע בודד, בלי ציון מקום כניסתו לגופו של רבין. ישנם דפים בהם יש ציון כניסת הקליעים, אבל באופן ברור רואים שקיימים דפי המשך לדפים הללו ושאלו להם שום קשר לדף די-חמש-שש.

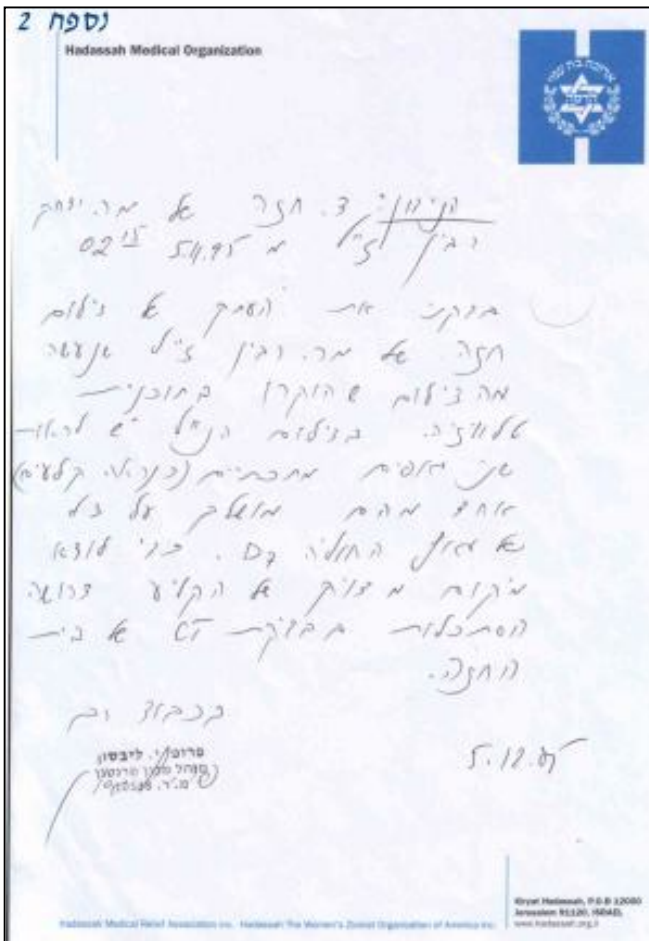
במסמך זה מדווח על פצע ירי [בודד] בחזה, כשפצע היציאה הוא לכיוון חוליה D5-6, עם ריסוק של החוליה. ועוד: רבין נפטר לאחר 40 דקות טיפול שכולל חיבור לקוצב לב ועירוני 8 מנות דם ובלא שהועבר לחדר ניתוח, בניגוד למה שדווח בדו"ח שמגר.

באורח בלתי צפוי, נחשף אחד מצילומי הרנטגן של רבין ב-3 בנובמבר 2005, בערוץ 2 של הטלוויזיה הישראלית. ביום הזה הוקרן הסרט 'תיק לא סגור?' (בימוי נפתלי גליקסברג). בסרט נעשה נייון להפיל את כל מחדלי החקירה של רצח רבין על הפתולוג דר' יהודה היס.

בהמשך, נוכל להיווכח כי הצילום מאשר את קיומו של קליע בעמוד השדרה, וכן מסייע לאתר את עיתוי הירי של שני הקליעים הנוספים.

צילום הרנטגן הובא בפני פרופ' יבגני ליבסון, מנהל מכון הרנטגן ב"הדסה" עין כרם שנתן חוות דעתו, וכך כתב:

הנדון: צילום חזה של מר יצחק רבין ז"ל מ 5.11.95 02:15.

בדקתי את העותק של צילום חזה של מר רבין ז"ל שנעשה מהצילום שהוקרן בתוכנית טלוויזיה. בצילום הנ"ל יש לראות שני גופים מתכתיים (כנראה קליעים). אחד מהם מושלך על צל של גוף החוליה D7. כדי לוודא מיקום מדויק של הקליע דרושה הסתכלות בבדיקת CT של בית החזה.

בכבוד רב, פרופסור י. ליבסון, מנהל מכון

הרנטגן, 5.12.2005

במילים פשוטות, הקליע, הנראה בחלק התחתון של הצילום, נעצר בחוליה D7 של עמוד השדרה או נעצר בין קדמת החזה לחוליה D7. מה שחשוב יותר זה מה שפרופסור ליבסון לא כתב. הקליע אמור היה להיות בשער הריאה השמאלית ואת זה הוא לא ראה לנכון לציין.

מדוע, אם כך, הפגיעה בחוליה נעלמה מהדו"ח הפתולוגי ומדו"ח ועדת שמגר שמתבסס עליו?

פגיעה בחוליה משמעותה שיתוק מיידי, שלא מאפשר פנייה לאחור. הודאה בריסוק החוליה משמעותה אם כן, שהירי לא אירע בחניית העירייה, שכן רבין הפנה את ראשו לאחור לאחר הירי כשהוא על רגליו.

הפניית המבט לאחור כאשר רבין על רגליו, מוכיחה שרבין לא לקה בשיתוק לאחר הירי בחניית העירייה! לכן, תוצאות צילום הרנטגן שנקבעו באופן רשמי ע"י שורה של רופאים מומחים ידועי שם, מן הארץ ומחו"ל – לפיהם החוליה הגבית של רבין בגובה D5-6 מרוסקת!!! (בהתאמה לדיווחי הרופאים באיכילוב) מבטלים כל תרחיש שבו רבין נפצע בחניית עיריית תל אביב. בנוסף, ממצאי הצילום שוללים את השמטת הפגיעה הקריטית בעמוד השדרה מדו"ח הפתולוגיה.

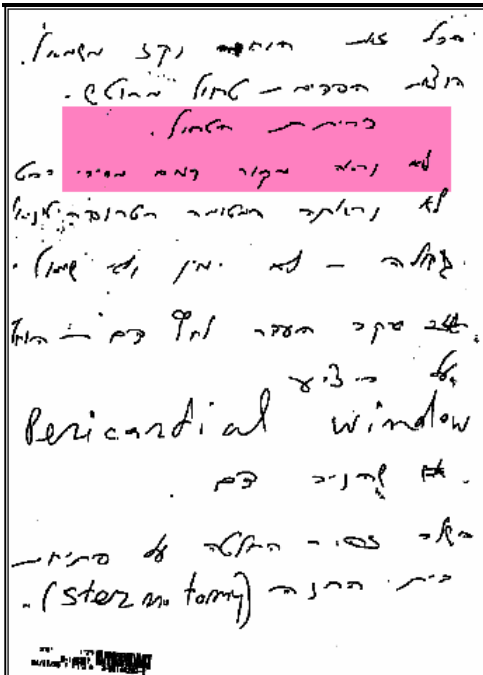
בלשון הדו"ח הפתולוגי: "18. בחוליות עמוד השרה גבי ומותני אינן שברים."

« פרופ' טוני בסקין, כירורג ראשי ביחידת הטראומה, בי"ח צבאי בטקסס, ארה"ב: "אכן נראה שבר או נזק באזור החוליה הגבית D5 או D6"

« פרופ' מאלהוטרה, יועץ בכיר וראש המחלקה לרדיולוגיה, המרכז לרדיולוגיה ומדעי הרפואה, ניו דלהי, הודו: "בבדיקת הרדיולוגיה הכלולה בקובץ, ונוכח העובדות לעיל, נראה סביר ביותר שבעמוד השדרה החזי יש שברים ב-D5-6".

« דר' פארמניון ציצופולוס, המחלקה לנוירוכירורגיה, בית החולים הכללי ע"ש היפוקרטס, סלוניקי, יוון: "מה שאני יכול לראות הוא, פגם באזור זה (Th5-Th6), אפשר שקשור לאובדן חמור של המשכיות עצם."

« דר' רוברט פלוגמאכר, המרכז לכירורגיה של שריר ושלד, ברלין, גרמניה: "נראה לי כמו שבר של D5-6; כמו"כ קליע בריאה השמאלית נראה לי שהריאה קרסה. עוד יש קליע מתכתי בריאה

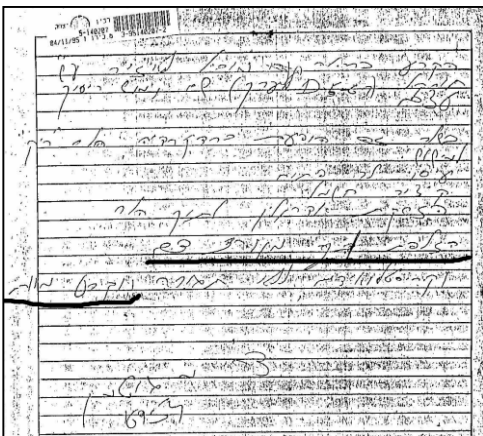

הימנית. המטופל עבר ניתוח. החזה נפתח - אתה יכול לראות את חוטי המתכת בחזה."

בדו"ח הפתולוגי

1. צוין קליע בשער הריאה השמאלית
2. הושמט הנזק לעמוד השדרה!

לפי גרסת הדו"ח הפתולוגי רבין נפגע מ-2 קליעים, האחד נעצר בחזה מימין. השני, מסלולו מן המותן ועד לשער הריאה משמאל. אבל, ראינו שבקבלתו של רבין לחדר מיון נרשם: "אוורור תקין משמאל" אשר שולל קיום קליע בריאה השמאלית. הנקז לחזה השמאלי הוכנס רק בחדר הניתוח עד אז לא היה צורך בנקז, כי לא היה קליע!

בגיליון הניתוח תואר הטחול של רבין כ"מרוטש", אך גם ללא דימום רציני. כלומר: רבין היה מת כשהטחול שלו נפגע! אילו רבין היה חי כשהטחול מרוטש, אזי כל חלל הבטן היה מתמלא דם, כי הטחול הוא איבר מדמם מאוד בגוף האדם. גופה אינה מדממת, ולכן בבטנו של רבין לא היה שום דמם של ממש.

בניתוח, קיבל רבין סה"כ 21 מנות דם! זוהי כמות

בלתי נתפסת, במיוחד לנוכח העובדה שבניתוח נשלל דם פנימי! רק לגופה ניתן להזליף מנות דם בלי חשבון! אדם חי ימות במהרה מעודף נוזלים!

בסוף גיליון הניתוח רשום "נקבע מוות", אבל בחדר מיון כבר נקבע מוות. אז כיצד קרה שרבין מת פעמים?

בדו"ח הפתולוגי דווח שהקליע בשער הריאה השמאלית הוצא ע"י היס בנתיחה, אלא שבמשפטו של יגאל עמיר, בעדותו, חשף ד"ר קלוגר את האמת: הקליע הוצא עוד קודם לכן, בחדר הניתוח!

ד"ר קלוגר העיד שהוציא בעצמו קליעים בזמן הטיפול (לפני ביצוע הצילום הנתיחה שלאחר המוות), כלומר דר' היס הוציא 2 קליעים נוספים.

מכאן שלגופו של רבין חדרו 3 קליעים לפחות: שניים מהם נראים בצילום ושלישי הוצא לפני ביצוע הצילום!

ח' שבט תשנ"ו 29/1/96 ת.פ.ח. 498/95 (ו)

פרוטוקול

**קטע מעדותו של דר' יורם קלוגר
במשפטו של יגאל עמיר**

סיכום מחלה מסומן ת/46

כשהגיע ראש הממשלה לבי"ח ללא לח.ד. וללא דופק עם נשימות אגונליות, הנשימות האחרונות של האדם. אני טיפלתי בו, שני כדורים פגעו בו. כדור אחד נכנס בין השכמה הימנית לעמוד השדרה חדר דרך הריאה ונתקע באיזור הפטמה הימנית, השני חדר דרך המותן השמאלית עבר דרך הסרעפת בדרכו לריטש את הטחול ועבר לאורך הריאה השמאלית.

אני מכנה אותם ראשון ושני, לדעתנו לאחר ניתוח האירוע הראשון נורה כשראש הממשלה עמד, הקליע חדר בזוית ישרה לעור וזהו הכדור הראשון מצד ימין.

כאשר ראש הממשלה כרע קדימה קרוב לוודאי נורה הכדור השני. קיימת זוית בין כניסת הכדור למסלולו, מכאן אנו משערים שהכדור השני נורה כאשר ראש הממשלה היה בכריעה סדימה. הוא חדר דרך המותן השמאלית מאחור. הראשון חדר בין השכמה הימנית לעמוד השדרה בגב ימין.

אין ספק שכל אחת מהיריות יכולה להיות קטלנית, היריה הראשונה היתה קטלנית כי היא גרמה לחזה אויר בלחץ. אנחנו יודעים מההמשך שראש הממשלה נפטר כתוצאה מתסחיף אויר, פגיעה בריאה, בכלי דם בנוכחות חזה אויר בלחץ הם כר איתן ליצירת פתולוגיה כמו תסחיף אויר. הקליע השמאלי פגיעתו בריאה גרם לנזק קטן יותר מאשר הקליע הימני. הוא עבר מסלול ארוך יותר וקליעים מהסוג שנוורה נויטס לאבד מהאנרגיה שלהם ככל שהם מתקדמים ברקמה.

הכדורים היו מסוג הולופוינט זהינו אותם במהלך הטיפול, הוצאנו אותם, זה כדור שנוסה להגדיל את הקוטר שלו בערך פי שניים ואת פני השטח שלו בעור פי ארבע. ועל ידי כך להגדיל את הנזק הרקמתי שנוצר.

אני רופא משנת 1980.

רק בתקופה שהשתלמתי בארצ"ב נתקלתי בירי מכדורים כאלה, בארץ לא נתקלתי בכך.

ת/32 א ו-ב אלה הקליעים שהוצאו מגופו של ראש הממשלה.

בדרך כלל הקטלניות תלויה בסוג הקליע, ברור שיכולה הפגיעה להיות מנימלית במיוחד מסוג זה של כדורים כאשר הקליע יכול לפגוע בעצם ואז האנרגיה

צילום הרנטגן אישר סופית את אמיתות דיווחי בית חולים על ריסוק החוליה הגבית. דר' יהודה היס וכן ועדת שמגר העלימו את הפגיעה בחוליה ואת השיתוק המידי שבא בעקבותיה. הם

העלימו שהשיתוק המידי היה שולל את אפשרות הפגיעה ברבין בחניית העיריה, כלומר מוכיח שהירי האמיתי היה מאוחר יותר.

מעיון במסמכי המיון וחדר הניתוח, נובעת בהכרח המסקנה, שבגופת רבין נוספו, לאחר מותו, 2 פצעי ירי נוספים, אשר בהמשך יוחסו לאקדחו של יגאל עמיר... ברור שהדבר נעשה על מנת לטשטש את זירת הירי הקטלני וליחס את הירי ליגאל עמיר.

על מנת להבטיח את רישומם במסמכים רפואיים, של 2 פצעי הירי החדשים בגופה, הוחזרו הרופאים מחדרם והטיפול חודש... ובחדר הניתוח נקבע מוות בשנית.

הזווית ההפוכה

בסוף פרק ה' (אודות ארבע גרסאות רפואיות), ציינתי שלגבי הגרסה הראשונה יש צורך בהסבר מפורט יותר לטענה שגם הגרסה הזו שוללת את התרחיש בו רבין נפגע בחניית עיריית תל-אביב. להלן ההסבר: על מנת להמחיש את גודל האבסורד, נניח לרגע שנקודת המוצא תהיה הפעם שפצעים המתוארים בדו"ח הפתולוגי אכן נגרמו מירי של יגאל עמיר בחניית עיריית תל אביב. כלומר, נבחן את הדברים מזווית הפוכה לגמרי, ונבדוק אם הם עומדים במבחן המציאות.

ובכן, לאחר שיגאל עמיר ירה ברבין 2 קליעי הולופוינט קטלניים, כאשר הקליע הימני חודר לריאה הימנית וגורם להפסקת תפקודה, ואילו הקליע משמאל מרטש את הטחול, גורם לחור בסרעפת וקורע את הריאה השמאלית, חייב היה להתרחש רצף האירועים הבא:

1. רבין נמצא מוטל על הקרקע ומאבד מיד את הכרתו, מכיוון שטחול מרוטש גורם לאובדן ליטר דם כל דקה, וריאה שמאלית קרועה מוסיפה לכך עוד כמות מכובדת, ומכיוון ש-2 ריאותיו של רבין אינן מתפקדות הוא אינו מסוגל לנשום.
2. זירת האירוע מתמלאת בדם (מכיוון ש-2 פצעי הכניסה מדממים בגבו של רבין ופצעי כניסה נוספים בזרועו של יורם רובין). רבין משתנק וקנה הנשימה שלו מתחיל לסטות שמאלה.
3. צוות הנט"ן אשר המתין כל העת בסמוך פותח מיד בהחייאה: מוחדר טובוס, מוחדרת מחט לרווח בין-צלעי ומתחילים בביצוע שורה של פרוצדורות רפואיות נוספות בניסיון להצילו. במקביל, אנשי הביטחון מבודדים את זירת האירוע.
4. בתוך דקה אישוניו של רבין מתרחבים והוא ללא דופק ולחץ דם. בתוך 2-3 דקות, לכל היותר, הפצוע מת כתוצאה מאובדן 3 ליטר, לפחות, דם לתוך חלל הבטן וחלל בית החזה (בשל הקרע המפושט בריאה) ומותו נקבע במקום.

לתרחיש האירועים עד כאן אין יוצא מן הכלל. לא תואר בספרות הרפואית ולא יכול להימצא נפגע בפצעים שתוארו, שלא מת באופן מיידי.

כעת גשו לגרסה הרשמית וחפשו את השלבים שמניתי. זכרו שבניגוד לחוקי הטבע רבין נכנס למכונית, דיבר עם הנהג דמתי ("כואב אבל לא נורא") והגיע למיון איכילוב כעבור 22 דקות לפחות ... להמשך טיפול.

שקר רודף שקר רודף שקר

שלושה שלבים בהתפתחות הגרסה הרשמית:

(אבחנות של דר' הדר)

א. חדר המיון (מקור ושיכתוב)

ב. חדר הניתוח (בין לבין)

ג. נתיחה שלאחר המוות (סוף הדרך?)

פירוט והסברים:

א. במסמך המיון (ד"ר גוטמן): בין פעולות ההחייאה במיון נכללת הכנסת קוצב לב.

ב. אולם, הנשמה וחיבור לקוצב לב חשמלי מונעים את היכולת לקבוע מוות לבבי בחדר ניתוח:

קביעת מוות מתבססת על קו שטוח בא.ק.ג., בעוד שקוצב יוצר פעילות חשמלית קבועה!

לעומת זאת: לא ניתן לקבוע מוות מוחי מיד לאחר פעולות החייאה. לשם כך יש לבצע אי אי ג'י והערכה נוירולוגית מלאה לתפקוד גזע המוח – ולחכות שיחלפו לפחות כמה שעות/ימים.

אלא ש-

◇ שניים מהרופאים ידעו שהם מטפלים בגופה ולא ששו להמשיך בזאת עוד ימים, וכן

◇ עירוב רופאים נוספים (לביצוע הבדיקות לעיל) יסבך את התמונה וירחיב את מעגל שותפי הסוד... אבל, מכיוון שלא ניתן לקבוע מוות לבבי עם קוצב לב חשמלי, שוכתבו המסמכים הרפואיים המאוחרים בשלבים הבאים, ובנוסף, היה צורך לטשטש פגיעה

מוחית. לשם כך היו מחויבים להביא רופא נויירולוג, מה שהיה פוסל את האפשרות להעלים את ריסוק עמוד השדרה.

על כן השמיטו (במסמכי המיון המשוכתבים) את הקוצב החשמלי, ו"המציאו" לרבין קוצב-לב של אדם בריא.

"ארגנו" לרבין הידרדרות לבבית, כאילו בחדר ניתוח חלה פתאום האטה בדופק (ברדיקרדיה).

הוכנס קוצב לב חשמלי. באופן זה מטשטשים את עיתוי הכנסת הקוצב, ודוחים אותו לסיום הניתוח.

כדי להסביר על סמך מה החליטו לקבוע מוות, המציאו שינוי במצב הלב.

כך נוטעים את הרושם שרבין מת בגלל האטה בדופק, ולשם כך דוחים את הכנסת הקוצב, מחדר המיון לחדר הניתוח. לשלבי סיום הניתוח.

ועדיין לא מוצאים הרופאים את המילים המתאימות. הם אומנם "סידרו" לרבין האטה בדופק, אבל קוצב לב מתקן מיידיית את דופק הלב ומונע מוות. לפיכך, בהיות רבין מונשם ומחובר לקוצב חשמלי, מצב בו לא ניתן לקבוע מוות לבבי, מחליט ד"ר גוטמן שאין שום מוצא אלגנטי, ומחליט לסיים במשפט הסתום: "ללא תגובה ונקבע מוות".

מה שהוא השיג בכל זאת היה, יצירת מעין מצג-שווא של הידרדרות כלשהי באחד מתפקודי הלב. בסופו של דבר, לא ניתן למעשה שום הסבר לקביעת המוות, ועל כך עמד רונן ברגמן במאמרו. מי ששילם את המחיר היה דר' ולדימיר יקירביץ', הרופא שלא עלה על דעתו שמדובר בהצגה עם הגופה: הוא סירב לנתק את רבין מן המכשירים, שכן רבין היה מונשם ומחובר לקוצב, ולכן לא ניתן לקבוע מוות לבבי, משמע, לפי דר' יקירביץ' היה צריך להעביר את רבין למחלקה (כמו את אריאל שרון), ולהעריך את מצבו המוחי בימים הבאים. יקירביץ' סירב לחתום על מסמכי הפטירה, וחבריו דאגו לתפור לו תיק על. דר' יקירביץ', כמו דרור עדני ומרגלית הר-שפי הוא קורבן נוסף של פרשת רצח רבין.

מאת נתן גפן

30
מדינת ישראל - משרד הבריאות
MINISTRY OF HEALTH - STATE OF ISRAEL

מכון לרפואה משפטית על שם ל. גרינברג
מסונף לפאקולטה לרפואה ע"ש טאקלר אוניברסיטת ת"א
THE L. GREENBERG INSTITUTE OF FORENSIC MEDICINE
AFFILIATED TO THE SACKLER FACULTY OF MEDICINE

דוד בן-צבי 67, ת.ד. 49015 תל-אביב 61490, ישראל
67 BEN ZVI ST. P.O. BOX 49015 TEL-AVIV 61490 ISRAEL
טל. 03-6839211, פקס, 03-6833813 FAX

מספר: 1994/993/95

חות דעת מומחה

סמכין: פקודת הדין (גיוס חדש), 1971

שם המומחה: ד"ר י. היס.
פרטי השכלה: רופא משנת 1973.
נסיון מקצועי: פתולוגיה משנת 1975, רפואה משפטית משנת 1981.

אני נוחן חוות דעתי זו במקום עדות בבית המשפט, ואני מצהיר בזה
כי ידוע לי היטב, שלענין הוראות החוק הפלילי בדבר עדות שקר בשבועה
בבית המשפט, דין חוות דעתי זו כשהיא תחומה על ידי כדין עדות בשבועה
בבית המשפט.

הנסיבות:

בחאריך 4/11/95 בסביבות השעה 22:00 הובא מר יצחק רבין בגיל 73 שנה
לאחר שנפגע מירי מתנקש בכיכר מלכי ישראל בתל-אביב למרכז הרפואי
ע"ש סוראסקי ושם נפטר על שולחן הניתוחים.

הנתיחה בוצעה במרכז הרפואי סוראסקי, בחדר ניתוח.

הנתיחה החלה בשעה 02:00 בחאריך 5/11/95 בסיוע אלי ליפשטיין.

1994/993/95

הדין וחשבון נרשם בשעת הנהיגה:

1. גופת גבר הנראה כבן 70 שנה, במצב תזונתי תקין, באורך עקב שמאל-קדקוד 172 ס"מ, ערום ועטוף בסדינים.
2. צפידת מוות חלשה בשרירי הלסתות וכמעט חסרה בשרירי הגפיים. כתמי מוות מועטים בשליש העליון של הגב ונעלמים בלחיצה קלה. הגופה לא קרה.
3. הקרקפת מכוסה שיער שיבה דליל עם קרחת פדחתית. בעור הקרקפת והמצח אין סימני חבלה טריה. גלגלי העיניים גמישים, הקשתיות בגוון אפור, הלחמיות חיוורות, האישונים עגולים ושווים ועל פני הסקלרות קיימת הבלטה של כלי דם זעירים בצבע אדום בהיר. בעור האף אין סימני חבלה טריה. שלד האף שלם. בנתיריים אין תוכן זר ובריריות אין כיבים, המחיצה שלמה. עור הפנים מגולח ופה ושם נמצאים זיפים קצרצרים בודדים. בעור הפנים ובסנטר אין סימני חבלה. בצו שמאלי-אחורי של הפנים קיימת הצטברות כתמי מוות בצבע סגול-אדמדם, המתפשטים גם לאפרכסת. בשפתיים אין סימני חבלה טריה וקיימות התייבשויות נקודתיות. השיניים עצמיות, במצב תקין. בחלל הפה אין גופים זרים ואין נוזל דמי. בהמשך לזוית השמאלית של השפתיים נמצא פס אדמדם ואופקי במידים כ-2.5*0.8 ס"מ. באפרכסות אין סימני חבלה. בתעלות שמע חיצוניות אין נוזל.
4. בעור הצוואר מימין, בשליש האמצעי והחתון, נמצאים פצעי חתך כירורגיים תפריים בתפר בודד. הפצע הקדמי בקו בריחי-פנימי ותאחורי בקו אנכי היורד מתיבור החתון של האפרכסת. בקדמת הצוואר אין סימני חבלה. בעור הצוואר משמאל, בשליש האמצעי ובקו אנכי היורד מהאפרכסת, נמצא פצע חתך כירורגי תפור.
5. לאורך הקו האמצעי של בית החזה והבטן, בין שוליים עליונים של עצם החזה לבין שיפולי הבטן, נמצא פצע חתך כירורגי תפור בתפר ממושך באורך כ-47 ס"מ. לרוחב בית החזה מימין, מחתת לפטמה, נמצא פצע חתך כירורגי תפור ע"י תפר ממושך באורך 24 ס"מ. כ-1.5 ס"מ מעל לקצה הימני נמצא פצע חתך כירורגי כמעט אופקי באורך 2.4 ס"מ, תפור בתפר ממושך וכ-4 ס"מ מחתת לקצה הימני נמצא פצע חתך כירורגי אופקי, תפור באורך כ-5 ס"מ. מחתת לקצה החיצוני של עצם הבריח מימין נמצא דימום תת עורי בצבע אדמדם-סגול, בלתי סדיר, בקוטר כ-3.5 ס"מ וניתן למשש בועות אוויר תת עוריות בשיטחו. מחתת לשליש האמצעי של עצם הבריח משמאל נמצא פצע חתך כירורגי תפור באורך כ-1 ס"מ.

1994/993/95

לרוחב הצד השמאלי של הגז, מחתת לגובה הפטמה ובאזור בית שתי ובמרחק כ-43 ס"מ מהקדקוד, נמצא פצע חתך כירורגי אופקי וקוי באורך כ-4.5 ס"מ, חפור באמצעות 2 חפרים בודדים. במפשעה שמאל נמצא פצע חתך כירורגי אלכסוני חפור בתפר ממושך באורך כ-9 ס"מ.

בגב נמצאים 2 פצעי כניסת קליע.

א. בשליש העליון של הגב, מימין לקו האמצע ומחתת לשוליים הפנימיים של עצם השכם מימין ובמרחק כ-36 ס"מ משיא הקדקוד ו-7 ס"מ מימין לקו האמצע, נמצא חסר עור עגלגל בקוטר 0.7 ס"מ, ללא טבעת שפשוף ועם שפות משוננות בצורה עדינה וסביבו אין סימני אבק שריפה, פיה ו/או פעולת אש.

בבדיקה לעומק תעלת הקליע חודרת בכיוון מאחורה קדימה ומעט מלמטה למעלה, דרך רוח בין-צלעי 5 מאחור, עם שברים בשוליים העליונים של צלע 6 והשוליים התחתונים של צלע 5.

בהמשך תעלת הקליע חודרת לאונה העליונה של ריאה ימין בשליש התחתון מאחור ועוברת אותה בכיוון מאחור קדימה עם דימום בקוטר כ-5 ס"מ סביב. בהמשך תעלת הקליע עוברת דרך רוח בין-צלעי 3 מימין מקדימה, ללא נזק לצלעות ובמרחק כ-8 ס"מ מקו אמצעי קדמי עם דימום סביב.

קליע מתכתי מעוך בצבע אפור עם ליבת עופרת מעוכה בצורת פטריה בקוטר כ-9 מ"מ, נמצא מתחת לרקמת השומן החת עורי בקדמת בית החזה מימין. הקליע הועבר למיכל מיוחד.

ב. בשוליים התחתונים של הגב משמאל, מעל למותן ובקו בית שתי אחורי ובמרחק כ-64 ס"מ משיא הקדקוד וכ-18 ס"מ משמאל לקו אמצעי-אחורי, נמצא חסר עור ביצתי ואנכי במימדים 1.4×0.8 ס"מ ללא טבעת שפשוף סביבו ועם שפות משוננות בצורה עדינה וגסה. בעור סביב אין סימני אבק שריפה, פיה ו/או פעולת אש. בהמשך לשפה הקדמית של הפצע נמצא דימום חת עורי ביצתי ואנכי במימדים כ- 5.6×3.2 ס"מ בגוון סגול בהיר עם מוקדים נקודתיים סגולים כהים יותר.

בבדיקה לעומק תעלת הקליע בכיוון מאחורה קדימה, מלמטה למעלה ומעט משמאל לימין, עוברת דרך הטחול (מצב אחר כריחת חרום של הטחול עם קרעים), דרך העלה השמאלי של הסרעפת וחודרת לתוך בסיס האונה התחתונה בריאה שמאל עם דימום עגול כרקמת הריאה בקוטר כ-4-5 ס"מ. בתוך הריאה תעלת הקליע עוברת מלמטה למעלה עד לשער הריאה ושם נמצא קליע מתכתי מעוך בצבע אפור עם ליבו עופרת מעוכה בצורת פטריה בקוטר כ-9 מ"מ, שהועבר למיכל מיוחד.

בעכוזים אין סימני חבלה.

1994/993/95

6. אורך גפה עליונה מימין, משיא הכתף ועד לשורש כף היד, כ-54 ס"מ. מתחת לעור הזרוע, בצד הקדמי (בתנוחה אנטומית), נמושו בועות אויר תחת העור. בשקע מרפק ימין נמצא סימן דקירת מעט עם דימום בצבע סגול בקוטר כ-1.5 ס"מ. במרפק אין נזקים. בשליש התחתון של האמה ובכף היד, בצד האחורי (בתנוחה אנטומית), נמצאים שינויים דיסטרופיים עם כתמים חומים ובהירים יותר, בגדלים שונים, ברובם קטנים. באצבעות אין סימני חבלה טריה. שולי הצפורניים קצרים וללא נזקים. בשליש האמצעי של זרוע שמאל, בצד החיצוני (בתנוחה אנטומית), נמצא פצע שפשוף פסי ואופקי באורך כ-1.5 ס"מ, עם התקלפות העור בכיוון מלמעלה למטה, במרחק כ-48 ס"מ משיא הקדקוד. בשקע מרפק שמאל נמצא פצע דקירת מחט עם דימום סביב בצבע סגול בקוטר כ-1 ס"מ. לאורך חצי התחתון של אמה שמאל ובכף יד שמאל, בצד האחורי (בתנוחה אנטומית), נמצאים שינויים דיסטרופיים עם כתמים חומים ובהירים יותר, בגדלים שונים וברובם קטנים. באצבעות אין סימני חבלה. שולי הצפורניים קצרים וללא נזקים. על פני אצבעות 2 ו-3 ככף יד ימין ובכף יד שמאל נמצאים כתמים צהובים הדומים לכתמי ניקוטין.
7. בגפה התחתונה מימין אין סימני חבלה טריה. בשוק, בצד האחורי ובשליש האמצעי, נמצאים מעט שינויים דיסטרופיים בצורת כתמים בצבע חום וחום בהיר אהבלטה של מספר ורידים תת עוריים. בירך שמאל אין סימני חבלה. בשליש התחתון של שוק שמאל, בצד החיצוני, נמצאים מספר פצעונים מגלדיים על פני שטח פסי ואנכי במימדים כ-2.1*0.6 ס"מ, נקודתיים. בצד הפנימי של שוק שמאל, בשליש האמצעי, נמצאים שינויים דיסטרופיים קלים. בשליש האמצעי של השוק מקדימה נמצאת הצטלקות פסית ואנכית, מעט בלתי סדירה ועם צלקות עדינות אופקיות, באורך כולל אנכי כ-11 ס"מ. צלקת אופקית באורך כ-2 ס"מ נמצאת מתחת לברך שמאל, מקדימה. בכפות הרגליים אין סימני חבלה טריה.
8. לא בוצעה בדיקה פנימית של הראש.
9. שרירי הצוואר לא נבדקו. חוליות עמוד שדרה צווארי וכלי הדם הגדולים בצוואר לא נבדקו.
10. בבית החזה מימין, בזרוע הקדמי ומתחת לדימום התת בריחי שתואר בסעיף 5, נמצא דימום בצבע אדום-סגול, בקוטר כ-7 ס"מ. ברווח בין-צלעי ימני שלישי מקדימה נמצאת תעלת קליע. ברווח בין-צלעי שישי מימין נמצא פצע חתך כירורגי. קיים פצע חתך כירורגי לאורך קו אמצעי של עצם התזה, חפור בתפרים מתכתיים. בחלקי הצדר נמצא נוזל דמי רב.

1994/993/95

קרום הכפורה פתוח, עם דימום מקדימה. בעלה השמאלי של הטרעפח נמצא פצע מעבר קליע עם דימום סביב. לאורך פצעי החתך הכירורגיים בדופן בית החזה כמעט ואין דימומים.

11. בדופן הבטן מקדימה עובי רקמת השומן כ-1.5 ס"מ. סביב לפצע החתך הכירורגי כמעט ואין דימומים. בחלל הצפק נמצא נוזל דמי. מצב אחרי כריתת טחול (במשך טיפול החיאה). פה ושם, במזו של לולאות המעיים, נמצאים דימומים שטחיים בצבע אדום-סגול ללא נזק לדופן המעי. ברקמת השומן האחר ציפקית משמאל נמצא דימום ללא נזק לכליה.

12. כפורת הלב אחרי פתיחה כירורגית. הלב בעל מבנה תקין, מעט מוגדל. בעורקים הגדולים היוצאים מהלב אין שינויים חולניים ו/או חבלתיים. המבנה הפנימי של הלב לא נבדק.

13. קרומי הצדר חלקים עם הבטטה של ציור לימפטי בגוון שחור ועם קרעים ודימומים לאורך תעלות הקליע. בחללי הצדר אין הידבקות. באונה עליונה של ריאה ימין נמצאת נפחת קלה. מבנה הריאות תקין, עם שקיעת דם בחלקן האחורי. בשער הריאה השמאלית נמצא קליע מעוך.

14. כליות וטוחות לא נבדקו.

15. טחול נכרת בזמן פעולות החיאה.

16. כבד בעל מבנה תיצוני תקין לגבי גוון וגמישות. בכיס המרה נמצא נוזל. לא בוצעה בדיקה פנימית.

17. קיבה ומעיים בעלי מבנה תיצוני תקין. לא בוצעה בדיקה פנימית.

18. בחוליות עמוד השדרה גבי ומוחני אין שברים.

תיאור פריטי לבוש:

בשקית ללא סימון מיוחד, נמצאו פריטי הביגוד הבאים, ספוגים בנוזל דמי:

א. מקטורן ארוך שרוול בצבע שחור. בצידו האחורי נמצאים 2 קרעים.

בשוליים התחתונים, משמאל לקו האמצע ובמרחק 17 ס"מ מהשוליים התחתונים, נמצא קרע אנכי, פעור ובמידים כ- 6.5×0.2 ס"מ, עם שפות משוננות ומתוכן בולטים חוטי בד. סביב אין סימני אבק שריפה, פיה ו/או פעולת אש. בבדיקה לעומק, תעלת הקרע עוברת דרך בטנת המקטורן עם יצירת חסר בד עגלגל בקוטר 1.3 ס"מ.

1994/993/95

מימין לקו האמצע ובשליש העליון; נמצא קרע אופקי עם שפות משוננות באורך כ-0.4 ס"מ עם חוטים בולטים וסביבו אין סימני אבק שריפה, פיה ו/או פעולת אש. הקרע ממוקם כ-65 ס"מ מהשוליים התחתונים. בבדיקה לעומק, תעלת הקרע עוברת דרך הבטנה עם יצירת קרע עגלגל בקוטר כ-0.4 ס"מ.

ב. חולצה ארוכת שרוול בצבע לבן. בצד האחורי נמצאים 2 נקבים - קרעים.

הנקב העליון ממוקם בשליש העליון מימין לקו אמצעי-אחורי ובמרחק כ-18 ס"מ מתפר הכתף, בקוטר כ-0.7 ס"מ.

הנקב התחתון נמצא בשליש התחתון משמאל לקו אמצעי-אחורי ובמרחק כ-60 ס"מ מתפר הכתף, בצורת קרע מעט בלתי סדיר בקוטר כ-1.5 ס"מ, עם חוטי בד בולטים משפות הקרע.

סביב לשני הנקבים לא נמצאו בדי סימני אבק שריפה, פיה ו/או פעולת אש.

בצד קדמי של החולצה, בדש השמאלי, כשליש התחתון וכ-7 ס"מ מהשוליים שמאלה, נמצא נקב עגלגל בקוטר כ-0.6 ס"מ. סביבו אין סימני אבק שריפה, פיה ו/או פעולת אש.

ג. גופיה על כתפיות בצבע לבן, חתוכה-קרועה לאורך מקדימה. בגב הגופיה נמצאים 2 קרעים-נקבים התואמים במיקומם ובגודלם לנקבים שנמצאו בגב החולצה ובמיקטורן. בשל הקרע הקדמי בגופיה לא ניתן לאתר נקבים אפשריים בבד מקדימה.

צולמו חצלומים וחשילי רנטגן.

לבדיקה היסטולוגית נלקחו רקמות מפצע כניסת קליע, מהלב, מהריאות, מהכבד ומהטחול.

פריטי לבוש הועברו למשטרה.

הקליעים הועברו לכספת המכון.

תוצאות בדיקת טומוגרפיה ממוחשבת של הראשי:

תסחיף אויר בכלי דם חוץ גולגולתיים ופגיעה משנית ברקמות.

סיכום ממצאים אנטומיים עיקריים:

1. פצע כניסת קליע בגב מימין.
א. מעבר תעלת קליע דרך ריאה ימין.
ב. קליע נמצא תחת עור בית החזה מימין ומקדימה.

מאת נתן גפן

1994/993/95

ת"ת

2. פצע כניסת קליע במוחן שמאל מאחורי:
א. מעבר חעלת קליע דרך הטחול, הסרעפת וריאה שמאל.
ב. קליע נמצא בריאה שמאל.
3. הצטברות נוזל דמי בחללי הצדר והצפק.
4. תסחיף אויר בכלי הדם של המוח (ע"פ טומוגרפיה ממוחשבת).
5. מצב אחרי כריתת חרוט של הטחול.

תוח דעת :

על סמך תוצאות הנתיחה בגופו של מר יצחק רבין בן 73 שנה, הנני מחווה דעתי שמוחו נגרם עקב נזקים תכלתיים חמורים כריאות ובטחול בעקבות מעבר 2 תעלות קליע דרך הגוף, עם דימומים לחללי הצדר והצפק ועם תסחיף אויר בכלי הדם.

א. קליע שפצע כניסתו בגב מימין :

טוח - מעבר למרחק המשאיר סימני ירי משניים על המטרה ז.א.
מעבר לכ-1 מטר.

כיוון חעלת הקליע - מאחורה קדימה ומעט מלמטה למעלה.

סוג הקליע - קצה חלול, 9 מ"מ.

ב. קליע שפצע כניסתו במוחן משמאל :

טוח - מעבר למרחק המשאיר סימני ירי משניים על המטרה ז.א.
מעבר לכ-1 מטר.

כיוון חעלת הקליע - מאחורה קדימה ומלמטה למעלה ומעט משמאל לימין.

סוג הקליע - קצה חלול, 9 מ"מ.

ד"ר י. ייט

6.11.95 - י.ר.

פרק ט' - העוקץ

הטיוטה והתוכנית

ב- 26 ליוני 2000 במוסף "7 ימים" של "ידיעות אחרונות" התפרסמה כתבה "רצח רבין - טיוטה" מאת אריאלה רינגל-הופמן. הכתבת תיארה את חוברת ההדרכה שהוכנה בשב"כ כעשר שנים לפני רצח רבין. החוברת הייתה מיועדת לשב"כ ובה תואר תרחיש אפשרי בו יהודי ינסה לפגוע בראש הממשלה בישראל. וכך מתואר התרחיש בכתבה מתוך החוברת: "הדיוק מסמר שיער. הרוצח אורב לראש הממשלה מתחת לבית העירייה, בדרך למכונית בתום ההפגנה. ... חגורת האבטחה נפרצת, יריות נשמעות בכיכר. ... 7' ימים' חושף לראשונה את דבר קיומה של החוברת, שגם אחרי הרצח לא טרח השב"כ להציג בפני ועדת שמגר".

העיתונאית אריאלה רינגל-הופמן מתארת את תוכן החוברת כעין נבואה שהתגשמה, כאשר כישלון השב"כ באירוע מקבל הדגש נוסף. האפשרות, שייתכן ותוכן החוברת שימש כתוכנית בסיס לביום ה"התנקשות", לא עלתה כלל על דעתה של העיתונאית. אבל תקופת הנביאים הסתיימה לפני כאלפיים ושלוש מאות שנים, ולא ניתן להתעלם מהממצאים, המצביעים על כך, שהאירוע, הבלתי מתקבל על הדעת, אכן התרחש.

ב- 31 במרץ 1996 פרסם העיתון הבריטי 'אובזרוור', המקורב לחוגי השמאל, מאמר בשם 'רצח מבויס שהפך לאמת' (Mock Murder that Came True), אשר הסתמך על מקורות בכירים במסד הישראלי, והציג את רצח רבין כתוכנית להתנקשות מדומה, שאושרה בדרגים הבכירים ביותר בממשלת ישראל - ונכשלה. סיקורו של מאמר זה הופיע בארץ בעיתונים 'הארץ' ו'יתד נאמן'.

האפשרות שקדם לרצח ביום, נתמכת ע"י שורה של ממצאים נוספים:

(עדויות רבות על צעקות "סרק, סרק" בזירת האירוע בעת האירוע (נראה שתוכנית הביום כללה ירי בכדור סרק, מישהו ידע על כך וצעק ברגע ששמע את הירי).

(לאה רבין סיפרה שמיד לאחר הירי, נמסר לה שהירי הוא ירי סרק. ("הארץ", 17/12/1995).

(לציון 4 שנים לרצח רבין בראיון לעיתון "עולם האישה" דליה רבין סיפרה שאמה, לאה, טלפנה אליה זמן קצר לאחר הירי,

מאת נתן גפן

החידה: _____		סלול מס': _____	
פרטי מניח הסלול: קלטת _____		ולאחר: מילון) _____	
פרטי מספר הסלול: קלטת _____		מל"ג 447/95 _____	
האונת סתור מס' _____			
שעה: _____		שעה: _____	
שעה: _____		שעה: _____	
מס' סרי	תאריך ושעת השיחה	הדבורים	צ/ח
			נושא השיחה
			מה שמאמר או
			אני לא מבין את זה, הסבר לי
			מה שמאמר קריש בן, מה שהבנות
			לריאט ומה שהבנות זה לא, מה
			שבתוב זה כולל שטח אחר, הוא מוכן אולי
			מה שיש, איזה מאמר, או דבר, או כל
			מני אנשים, מה שאני מבין בריש
			זני אשיר לריאט
			השאלה אם זה מאמר של או שזה
			מאמר, זה שמאמר הדבר העיקרי רבין
			וכנס תיכנון קיים של יי איש מין וקול
			תסב שם או (או דבר) כדור סרן, וקטבו של
			קבר זה אחר יורה בו, הוא כולל קטב
			אחר, או און קצר בן של, הנדסה כולל
			וכן
			אז מה הקרי, לו היא חוסה למה
			אז המעלה וקטבו זה אחר אחר כאלו
			המאמרים דמו ברוב, שמענו יבוס איו
			לריאט
			(או דבר)
			מה?
			כולל זה דבר, סרן, מסר של אחר
הערות: _____			
שם המתמלל: _____			
בעמודה המסומנת ח/צ יש לסמן חינו באות ח וצלצול באות צ.			
מספרת ישראל כ" 1941 (מס"ס 13319413)			
ד"ר 280970 (א. 991) 15002542			

ואמרה כי נאמר לה (במכונית השב"כ בה הוסעה), שהירי אינו אמיתי ושזה תרגולת.

והעיקר:

ב 3 בדצמבר 1995 סיפר יגאל עמיר בחקירתו שהדרג המדיני, דהיינו, רבין ופרס תכננו בזמן העצרת שיהיה ביום של ירי ברבין ע"י איש ימין ... בכדורי סרק ואקדח שאבישי רביב היה אמור

לספק ... וזאת הסיבה לצעקות "סרק, סרק". (תמליל הקלטת 447/95 מתאריך 3.12.95).

האם יגאל עמיר היה אותו איש שירה כדור סרק במטרת 'לעקוץ' את מחנה הימין?

קיימות שתי אפשרויות:

- או שלא רבין ויגאל עמיר היו מתואמים לפני הירי והדבר מאוד לא סביר.

- או שאותו גורם שמסר את גרסת התרגיל וכדורי סרק ללא רבין, גם דאג להעביר את הגרסה הזאת ליגאל עמיר הכלוא (ומדוע שיעשה כך?). האם סביר שתוך דקות לאחר הירי מישהו פיתח תיאוריה על תרגיל הירי וירי הסרק? גם אפשרות זו מאוד לא סבירה.

מכון שעמיר לא יכול היה לדעת אודות התרגיל (שהתפרסם לראשונה 4 חודשים לאחר מכן), אלא אם כן היה חלק ממנו, נשאת האפשרות שאכן היה ירי סרק ויגאל עמיר ביצע אותו.

בנוסף, אין שום הוכחה שעמיר ירה מאקדחו שהחזיק ברישיון, לא נעשו בדיקות טביעת האצבעות לא על האקדח, לא על המחסנית וגם לא על תרמילי הכדורים. כדוגמה לחשיבות הדבר: רוצחו של הרב כהנא בארה"ב זוכה מאשמת רצח משום שמשטרת ניו-יורק לא ביצעה את בדיקות טביעת האצבעות. אם היה "תרגיל ביום הרצח", אין זה מסובך וגם לא הייתה שום בעיה לקבל מעמיר את אקדחו, בטענה שיש צורך להטעין אותו בכדורי סרק, למסור לעמיר אקדח BERETA אחר זהה, עם תחמושת סרק או העתק מקצועי מפלסטיק (בדיקת Feroprint שלילית) ולירות ברבין (ו/או בכל מטרה אחרת) מאקדחו של עמיר במקום אחר וזמן קצר לאחר מכן.

יעוד

על פי העיתון "אובזרב", נועדה 'התוכנית' להשיג שתי מטרות: לבדוק את רמת האבטחה של בכירי הממשל הישראלי, וליצור אהדה לתהליך המדיני, אשר באותה תקופה סבל מפופולאריות הולכת ופוחתת.

מדברי איש האבטחה הוותיק והמנוסה, מאבטח לשעבר בשב"כ, עמוס גורן, משתמע (רונאל פישר, ראיון עם עמוס גורן, מעריב, 5.4.1996) כי אילו אכן הייתה תוכנית להתנקשות מדומה אשר נועדה רק לבדוק רמת תרגול ואבטחה, היה עליה להסתיים במותו

(או במותו-לכאורה) של המתנקש-המדומה, ולא במותו של אובייקט ההתנקשות המדומה. מכאן, שה'תוכנית' נועדה למטרות אחרות.

ניתוח זהיר של האירועים מלמד כי 'התוכנית' נועדה, מצד אחד למשוך 'פתי' בעל זיהוי חברתי-פוליטי מסוים לתפקיד של מתנקש, כדי שזיהויו ישמש להכפשת מגזר חברתי-פוליטי שלם, ומצד שני - למשוך את ראש הממשלה ואחרים לשיתוף פעולה עם אנשי קנוניית פיוס ההתנקשות, תוך בניית מראית-עין של פעולה אשר תשפר את מצבו הפוליטי.

ה-'פתי'

חיזוק לחשד שיגאל עמיר היה ה'פתי' שנועד לירות כדורי סרק בתרגיל ההתנקשות, הוא התנהגותו מיד לאחר הירי. על פי העיתונות הוא התנהג בקור רוח מופלג והפגין שליטה עצמית מעולה. העובדה שעמיר לא הביע שמחה, או לכל הפחות סיפוק מופגן, לנוכח "הצלחתו", מחשידה אותו כי ידע שרבין לא נפגע מן הירי שלו וכי ציפה שבתוך זמן קצר יפורסם כי רבין יצא מניסיון ההתנקשות ללא פגע.

חיזוק נוסף לחשד זה מהווה עדותו של סנ"צ מוטי נפתלי במשפטו של עמיר, כי עמיר היה מופתע כשנאמר לו שהוא מואשם ברצח רבין (מעריב, 29.1.1996, עמוד 11).

אם חוזרים לדבריו של המומחה לאבטחה עמוס גורן (ראיון עם עמוס גורן, מעריב, 5.4.1996), הרי שאנשי השב"כ עוברים תרגולים ואימונים אשר נועדו להפוך את הירי שלהם במתנקש לירי אוטומטי, ללא קשר לסביבה שבה מתרחשת ההתנקשות וללא קשר לתוצאות הירי של המתנקש. העובדה שאיש מאנשי השב"כ שסבבו את יצחק רבין לא ירה בעמיר ואף לא דווח שניסו, רק מחזקת את החשד שהם ציפו למתרחש והתכוננו לו.

צד נוסף של 'התוכנית' היה השגת שיתוף פעולה מצד ראש הממשלה, מבלי שיהיה מודע לגורל העגום המצפה לו בעקבותיו. חיזוק להנחה זאת נמצא בעדותו של יחזקאל שרעבי, לשעבר נהגו הקבוע של יצחק רבין, בסרטו של בן כספית, שהוקרן במסגרת הסדרה "הקשר הישראלי" (10.5.2012 בערוץ 23) להלן קטע מהראיון:

בן כספית: אתה קבעת, שאתה לא עובד?

יחזקאל שרעבי: אני קבעתי, כי אני שאלתי אותו בליל שישי כשנפרדתי ממנו. שאלתי אותו: "יצחק, אתה מחר הולך לכיכר?". אז, הוא אומר: "לא, אני לא חושב להגיע לכיכר".

בן כספית: יום לפני העצרת, הוא בכלל שקל לא ללכת לעצרת?

יחזקאל שרעבי: ליל שישי, כשנפרדתי ממנו, אני אמרתי לו: "אם תרצה לצאת, תודיע לי, אני אבוא".

כידוע, רבין הגיע לעצרת עם נהג אחר: מנחם דמתי, שהיה עד אז נהג מחליף לנהגו של שמעון פרס. כלומר, לא היה זה רבין אשר החליט להחליף את הנהג באותו ערב?

בסיס האבטחה

ברור לכל איש אבטחה, ולו מתחיל, שאם האישיות המאובטחת ממונה להגיע למקום כלשהו, ומצפים להתרחשות אירוע מאיים במקום הזה, יש להניא את האישיות המאובטחת מלהגיע ובאין ברירה להיערך לבואה למקום המסוכן. הדבר הוא בסיסי ביותר ומעבר לכל טעות אפשרית.

האם היה קיים צורך עליון לרבין לבוא ולהשתתף בעצרת? - ספק

95 מתוך עדותו של יורם רובין, ראש צוות האבטחה

ח' שבט תשנ"ו 29/1/96 ת.פ.ח. 498/95 (ו)

פרוטוקול

א.פ.ד. במקרים מאוד חריגים לובשים אפוד. המאבטחים אין אפוד. לאישיות אין שיקול דעת בלבישת אפוד בכלל.

היו הוראות קודמות שיכול להיות שיהיה פיגוע.

לנאשם:

ש ציינת שמקיפים את ראש הממשלה 7 מאבטחים.

ת בחוליה הצמודה היו 7 מאבטחים, באירוע היו 20 מאבטחים.

הייתי מספק הצוות, אני הולך בצמוד, היה בחור מלפני הולך קדימה, מבחינה עקרונית, מאחור היה בחור נוסף ובחור שהצטרף אלינו מצד שמאל, הם היו זוג מאחורי בקטע הזה, עוד בחור שפתח קדימה יותר, אחר שלקח ימינה על גדר של הקהל באבן גבירול ובחור נוסף.

ש אותה צמוד לרבין מצד שמאל שלו.

ת.מ.א. אני לא הולך מצד שמאל שלו.

ש כשבתנו בהתחלה המאבטח היה מצד שמאל של רבין, התקדם ופתח את הדלת.

תמיד היו שני מאבטחים מקדימה ושניים מאחורה.

בעצרת תמיד עקבתי אחרי רבין כשהוא הולך, תכנתי שאני בא והולך אחרי ויולה בו ראש, תכנתי תמיד לירות בראש של רבין.

האם ניתן להבחין שהאישיות לובשת אפוד מגן.

ת אי אפשר להבחין במיוחד בחורף כשיש חליפה ועניבה. האפודים דקים מאוד.

לי עצמי קשה להבחין על ארת כמה וכמה לאדם שהוא לא מומחה.

ש יכולתם לדעת שיש לאישיות אפוד או לא.

ת שלי.

ש אפוד המגן של ראש הממשלה חסין בפני כל כוור שהוא.

ת לא רלוונטי לדעתי.

9 מ"מ קצר זה המינימום שאפוד צריך לעמוד בו.

לביח"ש: האם באירוע הזה קו ההנהג שלכם סיבך ראש הממשלה היה שונה מאשר באירועים שונים, כי לפי טענת הנ"ל, הוא עקב אחר ראש הממשלה וראה שהשמירה

הבה נבחן את השאלה, האם רבין היה מסרב להישמע להוראות המאבטחים?

לפי עדותו של אברהם רותם, לשעבר ראש אגף האבטחה בשב"כ בספרו ("האמת, חבר", המוציא לאור: בר/קרן, 1999), היו ביד אנשי האבטחה של השב"כ כל האמצעים לגרום לרבין להתנהג באירוע על פי רצונם מבחינה ביטחונית. רבין היה צייתן בנושא האבטחה, והוא סמך לחלוטין על אנשי הביטחון, התייחס בהבנה לכל הקשור בסוג הדרישות של המאבטחים.

גם יורם רובין, ראש צוות המאבטחים של רבין, העיד על כך בבית המשפט בעת משפטו של יגאל עמיר.

אפוד המגן

עכשיו נבחן את סוגיית אי לבישת אפוד מגן ע"י רבין. על פי אברהם רותם ברור שגם כאן רבין לא היה מסרב ללבוש את אפוד המגן, אילו היו המאבטחים מבקשים ממנו לעשות כך.

האם אפוד מגן הינו משהו כבד ומסורבל? ואילו רבין היה לובש אותו, האם היה הדבר מציל את חייו?

יורם רובין, ראש צוות האבטחה, בעדותו במשפטו של יגאל עמיר (29 בינואר 1996), תיאר אפוד מגן כמשהו קל מאד שלא ניתן להבחין בו, וודאי בלילה קריר של סוף סתיו כששובשים בגדים ארוכים. ואכן, אפוד מגן נועד להציל לכל הפחות מירי אקדח.

האם יתכן שרבין לא לבש אפוד מגן כאשר התקיים איום קונקרטי של פיגוע באזור האירוע?

התשובה צריכה להיות מבוססת על ההנחה שמאבטחים אמורים להציל את המאובטח. אם הנחה זו לא תקפה במצב מסוים, אזי ברור שהיה במקרה זה משהו בסביבתו הקרובה של רבין שגרם לכך שלא ילבש את אפוד המגן.

עמיר: בממשלה ידעו על הקנוניה

למידע נוסף ניתן להגיע מתוך חקירתו של יגאל עמיר ב- 27 בנובמבר 1995 [קלטת וידאו של המשטרה מס' 441/95]. למעשה יגאל עמיר ניסה לרמוז ברמזים די עבים לשינוי כיוון החקירה, אבל החוקרים לא התאמצו לרדת לחקר האמת. הם לא הבינו שעמיר מספק להם עובדות, אותן יש לחקור ולאמת, ולא לצפות

שהוא יגיש להם כל הסיפור על מגש כסף. להלן קטע מהחקירה (החוקרים עופר גמליאל ויואב גזית):

יגאל עמיר: יש הרבה דברים מוזרים בפרשה הזאת
עופר גמליאל: . למשל
יגאל עמיר: זה לא פשוט, לא פשוט
עופר גמליאל: לא, לא. מה המוזרויות שיש פה בעניין? בוא נשמע?
מה מוזר?
יגאל עמיר: אה, יש שם כמה דברים מוזרים
עופר גמליאל: מה, מה למשל? תגיד, נו

...

יגאל עמיר: יש פה איזה קנוניה רצינית, זה לא...
עופר גמליאל: קנוניה?!!
יגאל עמיר: לא פשוט, לא פשוט
עופר גמליאל:

קשורה אליך?

יגאל עמיר: זה
לא פשוט מה
שעשיתי

עופר גמליאל: נו,
נו ... זה פשוט
לגמרי. שאתה
הלכת, עשית
וזהו

יגאל עמיר: נכון,
אבל היו שם כמה
דברים, אני
זוכר, שבזמן
שעשיתי היו שם
כמה דברים שלא
הבנתי מה קורה,
ואחר כך

עופר גמליאל:
כמו מה, תגיד,

אתה פה בשביל שנוכל לדבר, נו

...

עופר גמליאל: בוא נפתח את הראיון הזה

יגאל עמיר: לא משנה

עופר גמליאל: מה לא משנה

יגאל עמיר: ... אני אצא, אני אגמור את זה, אני כבר אראה
אנשים, אני אדע מה קרה[!?!]

עופר גמליאל: צריך להבין, אתה מחזיק אותנו במתח, מאיזה כיוון
קנוניה, זה יכול להיות או מכיוון שלך, או מכיוון השני

יגאל עמיר: אני הרגתי אותו, זה וודאי

עופר גמליאל: נו

חקירה ב- 27 בנובמבר 1995. יגאל עמיר
יושב, מימין עומד יואב גזית, ממולו עומד

יגאל עמיר: לא משנה, יש פה כמה דברים מוזרים, אני צריך לבדוק את זה, לא בטוח, אני צריך לבדוק יואב גזית: ... בזמן הזה לא בדקת, ... הרבה זמן

... יגאל עמיר: לא, אני אבדוק עם אנשים שיש להם ...

... עופר גמליאל: איך תבדוק עם אנשים, על מה אתה רומז? ... עופר גמליאל: תגיד את הכיוון, לא רוצה ממך פרטים יגאל עמיר: על כדורי סרק עופר גמליאל: כן, אתה לא ירית כדורי סרק, אתה?

... יגאל עמיר: בזמן שיריתי אחד מהמאבטחים שלו צעק זה כדורי סרק, זה כדורי, בזמן שאני יורה עוד עופר גמליאל: אחד המאבטחים? יגאל עמיר: המאבטחים או אחד האנשים שליוו אותו,

... יגאל עמיר: וגם, וגם שלא ירו בי, אתה מבין, זאת אומרת היו הרבה דברים מוזרים ...

יגאל עמיר: וגם זה, שהתברר שאבישי מהשב"כ? אבישי הרי חבר שלי טוב, אתה מבין, אני מכיר אותו ככה, הוא ידע שאני רוצה לעשות את זה, הוא לא יודע שניסיתי. הוא יודע שאני חושב שהפתרון הוא זה עופר גמליאל: מי שאמר את זה, אתה חושב שכאילו הייתה לו איזשהי כוונה

... עופר גמליאל: אבל אתה אומר, שאתה משוכנע שזה לא אתה? יגאל עמיר: צ', צ', צ', צ', צ' (סימן ישראלי אופייני לאמירת 'לא')

יואב גזית: לפעמים, אתה יודע, אתה מההתרגשות, ...

... יגאל עמיר: עמדתי שם 50 דקות

... יגאל עמיר: מה כדורי סרק, למה שתגיד לו? כשאתה רואה שמישהו יורה על מישהו, אתה צועק כדורי סרק? בתור מאבטח?

... יגאל עמיר: באותו רגע אני יורה, בזמן שאני יורה, הוא צועק כדורי סרק

... יגאל עמיר: בממשלה גם ידעו עלי לפני-כן ... אם זה כן אז התפוצץ פה משהו כל כך גדול עופר גמליאל: היה לך קשר עם מישהו קודם חוץ מי החברה האלה? היה לך קשר איתם?

... יגאל עמיר: זה שלא עצרו אותי לפני-כן, הרי ידעו עלי, שב"כ ידע עלי

...
יגאל עמיר: אבישי? אני לא רציתי. אח שלי דווקא כן רצה את
אבישי. ...

...
יגאל עמיר: כי הוא שרוף. (לא ברור) ידענו שהוא מהשב"כ

...
יגאל עמיר: ידעתי שמהשב"כ יודעים עלי

יגאל עמיר מפנה את חוקרי המשטרה לכיוונים הבאים:

1. הצעקות "סרק, סרק" באו ממאבטחים שעמדו מימניו של רבין,
היה שם מאבטח אחד בלבד והיה צריך לחקור אותו.

2. העדר תגובה אוטומטית של ירי עליו, ואולי הקשר של העדר
תגובה לצעקות "סרק, סרק". לו הייתה המשטרה חוקרת את
הסיבה לכך יתכן מאוד שהייתה עולה על הנסיבות האמיתיות של
האירוע.

3. עמיר מנסה להפנות את תשומת הלב של החוקרים לעובדה שעמד
שם כ 50 דקות וזאת למרות שבשב"כ ידעו עליו היטב.

יצחק פנטיק, ראש המחלקה היהודית בשב"כ, שעזב את התפקיד
שמונה חודשים בלבד לפני הרצח, מאשר שבשב"כ ידעו על יגאל
עמיר ושיגאל עמיר ידע שבשב"כ יודעים עליו (פזית רבינא, ראיון
עם יצחק פנטיק, "מקור ראשון", 17.6.2005).

האם קבלו חוקרי המשטרה הוראה לא להתעמק בפרשה?
או

שמה הם לא היו מספיק מקצועיים על מנת להבין שהנחקר יכול
להיות במצב שבו הוא לא יכול לספר הכל ויש להתייחס ברצינות
גם לחלקי המידע שהוא מוסר?

מאוחר יותר באותה חקירה מסר עמיר שהשוטרים שהתנפלו עליו
(במקום שהיה קרוב פיזית לרבין), ממש שכבו עליו ושאלו אותו
האם ירה כדורי סרק? שאלה זו עשויה להצביע על כך ששוטרים
אלה לא ראו שרבין נפגע ונפל, כלומר רבין אכן לא נפגע מהירי של
עמיר. לו ראו את רבין נפגע ונופל, לא הייתה השאלה, האם עמיר
ירה כדורי סרק, עולה בכלל.

כאן אנו מגיעים לשאלה העיקרית:

האם תוכנית ביום ההתנקשות הייתה תוכנית הסוואת כוונת הרצח, או שתוכנית ההתנקשות השתבשה ורצף אירועים בה גרם לפעולה שהביאה למותו של רבין!!?

התשובה, באחד הפרקים הבאים.

פרק י' - סוכן ופרובוקאטור

עדותו של עמיר בחקירת משטרה (ראה תמליל החקירה מ- 27 בנובמבר 1995 בפרק הקודם) על כך שבשב"כ ידעו עליו, סותרת את טענת השב"כ אחרי הרצח, כי מאבטחי יצחק רבין לא הבחינו ביגאל עמיר, אף-על-פי שעמד במשך כ- 40-50 דקות באזור ה'סטרילי'.

וזה מה שאמר עמוס גורן (רונאל פישר, ראיון עם עמוס גורן, מעריב, 5.4.1996):

רונאל פישר: גורן, אפשר היה למנוע את ההתנקשות בראש הממשלה?

עמוס גורן: חד משמעית כן. ... כל מי שנשלח על ידי השב"כ לטלויזיה ולאמצעי תקשורת בחודשים האחרונים כדי לומר שאין אבטחה הרמטית, שאי אפשר לעצור מפגע בודד שמגיה מאי שם ושולף אקדח, מפמפם לציבור שקרים מכוונים.

בשב"כ ידעו

בפרק הקודם סופר על החוברת של השב"כ שהוכנה כ- 10 שנים לפני ההתנקשות ברבין. עמיר פעל בדיוק לפי התרחיש שבחוברת, אבל הוא לא היה יכול לדעת על החוברת, אלא אם הוא הופעל ע"י אנשי השב"כ שקראו את החוברת, גם אם לא בהכרח סיפרו לו על קיומה, או שהוא בעצמו קרא ופעל לפיה. בשני המקרים יוצא שיגאל עמיר היה קשור לשב"כ.

חבר הכנסת לשעבר, בני אלון, תיאר בעדותו בפני ועדת שמגר, כיצד התרברב בפניו יגאל עמיר בעבר באומרו כי קיבל מכשיר טלפון נייד ומימון לפעולותיו מידי אבישי רביב. ברור שאבישי רביב כסוכן ופרובוקטור של השב"כ, דיווח למפעיליו על יגאל עמיר.

בתוכנית בערוץ 10 ב- 29.1.2002 בדבר "גילויים חדשים אודות רצח רבין" הופיע חזי פאלו, ראש האגף "היהודי" לשעבר בשב"כ. הוא סיפר שהשב"כ עקב אחרי יגאל עמיר כחודש וחצי לפני הרצח. דבריו מאשרים את מה שאמר עמיר בחקירה, ומפריכים את עדויות אנשי השב"כ, כי לא הכירו את האיש (יגאל עמיר) שעמד באזור בו חנתה מכוניתו של רבין.

גם ראש המחלקה היהודית בשב"כ, יצחק פנטיק (פזית רבינא, ראיון עם יצחק פנטיק, "מקור ראשון", 17.6.2005), אמר מפורשות שהוא פתח ליגאל עמיר תיק בשב"כ.

ודאי שעמיר היה מוכר להם, גם לאור העובדה שעבר בדיקה ביטחונית בטרם יציאתו לשליחות של עבודת אבטחה לשלושה חודשים מטעם לשכת 'נתיב' בריגה, לטביה (והרי גם השב"כ וגם 'נתיב' כפופים רשמית למשרד ראש הממשלה). ב'נתיב', כמו גם בשב"כ, לא מקבלים מועמדים לעבודת אבטחה בחו"ל, בלי בדיקה ביטחונית עמוקה בארגון עצמו, הדרכה מתאימה הכוללת קורס אבטחה, ואבחון רמת מחויבות לארגון. פרט לכך יש הרבה מועמדים בתוך השרות ואף קרובי משפחה או מקורבים אחרים לאנשי השרות, לתפקיד זמני של אבטחה, כדי לראות את העולם – כך כתב ראש אגף האבטחה לשעבר בשב"כ, אברהם רותם, בספרו ("האמת, חבר", המוציא לאור: בר/קרן, 1999). לכן, ברור שליגאל עמיר היה קשר לשב"כ (בסבירות גבוהה כסוכן ופרובוקאטור). הרי לא סביר שללא קשר לשב"כ יבחרו בבחור צנום ונמוך קומה כמו עמיר כמאבטח זמני בחו"ל.

כמו כן גם סביר ביותר, שלשיוך הציבורי-פוליטי של אמו, היה קשר לבחירת בנה יגאל על ידי השב"כ לשליחות לריגה ולהמשך העסקתו על ידי השב"כ. אומנם, משפחתו הייתה משפחה דתית, אבל אמו, גאולה, גם הייתה חברת מפלגה שרבין עמד בראשה, וזמן קצר לפני הירצחו, אף נבחרה למועצת עיריית הרצליה מטעם אותה המפלגה – היא הייתה מיועדת לייצג את מפלגת העבודה במועצה הדתית המקומית.

כאן יש פרט מעניין מחקירת יגאל עמיר:
תמליל קלטת מס' 2955/95 מיום 9.11.1995 קלטת 3 צד A.
גיליון מס' 9

נסים דור: אתה עומד בצפירה לרבין
יגאל עמיר: אהה
נסים דור: למה?

יגאל עמיר: כי הוא לא עשה לי ...
נסים דור: ברצינות, עומד בצפירה?
יגאל עמיר: תשאל את השוטר שהיה איתי ... לא שנאתי אותו ...
גיליון מס' 10, המשך יגאל עמיר:
... אני לא כהנא או משהו כזה. ...

קטע החקירה האחרון מעיד על כך שיגאל עמיר לא התרחק יתר על המידה, בהשקפתו הפוליטית, מעמדת אמו, חברת מפלגת העבודה.

סוכן ופרובוקאטור

החשד כי יגאל עמיר פעל כסוכן ופרובוקאטור של השב"כ, מתבסס גם על יחסו כלפי אבישי רביב. בעקבות הגשת עתירה לבית המשפט על ידי גאולה עמיר, אמו של יגאל, להעמדת אבישי רביב לדין, פנה יגאל עמיר לבג"ץ בתביעה

להסיר את עתירתה של אמו, וכן הפעיל על אמו לחצים, בביקורה אצלו ובשיחות טלפון שניהל עמה, עד שהסירה את העתירה. (יגאל עמיר פונה לבג"ץ: "בטלו את העתירה שהגישה אמי", מעריב, 29.7.1997).

אף-על-פי שאבישי רביב כעד במשפטו נגד חגי, אחיו של יגאל, גרם להחמרת עונשו וגם נגד דרור עדני, יצא יגאל עמיר נגד אמו, ולמעשה גם נגד אחיו, כדי להגן על אבישי רביב. לכך מצטרף גם ביטולה של תביעה אזרחית נגד אבישי רביב על ידי חגי עמיר, ("חגי עמיר ביטל את התביעה שהגיש נגד אבישי רביב", דורית גבאי, מעריב, 8.4.1998) בעקבות הפגשתם של האחים חגי ויגאל עמיר. כזכור, ביקש חגי עמיר לתבוע את אבישי רביב על עדות שקר שהעיד במשפטו. לאחר שהליכי תביעתו הגיעו לשלב מתקדם, הופגש לפתע חגי עם יגאל, בחסותו של שירות בתי הסוהר, ולשם כך אף הועמד לרשותו מיניבוס של שירות בתי הסוהר. זמן קצר לאחר פגישה זו ביטל חגי עמיר את תביעתו האזרחית נגד אבישי רביב, ללא הסברים או נימוקים.

יגאל עמיר אף הופיע בבית המשפט בתחילת 2003, ובעדותו הציל את אבישי רביב מהרשעה באשמת אי מניעת רצח, כאשר טען שאבישי לא ידע על כוונותיו לרצוח את ראש הממשלה. עדותו של עמיר בבית המשפט למען רביב היא בניגוד להסבריו לחוקרי המשטרה ב-27/11/1995, אודות הדברים המוזרים שבפרשה. הוא מספר שאבישי ידע גם ידע, שהוא רוצה להרוג את ראש הממשלה. גם אם נניח (רק נניח) שעמיר לא טען כי רביב ידע על כוונת רצח, גם אז, מדוע יעיד לטובת מי שבגד בו?

נגד עצמו?

הכדור	65	בלי
בעיות	ז' שבט תשנ"ו 28/1/96 ת.פ.ח. 498/95 (ה)	
בקשתי	פרוטוקול	ת.
ח.נ. לעו"ד גולדברג		
עו"ד גולדברג: אני לא מומחה בליקטיקה כדי לשאול שאלות כרגע.		
עד עכשיו בקשתי זמן, והנאשם קם ועמד ואמר שהוא לא רוצה שאחקור את המומחים, אני חייב לכבד את דברי הנאשם.		
ברגע שאני אשאל תשובתו יכולה לגרום לפגיעה בקו ההגנה.		
בקשתי בתחילת העדות שיחיה לי עוד עו"ד במינוי. אני עברתי על הראיה הזו.		
אחרי שאני אתייעץ עם העדים המומחים, עדי ההגנה שמבינים בענייני בליקטיקה		

במשפטו,
שיתף
יגאל
עמיר
פעולה
עם
התביעה,
לעתים
כנגד
ההגנה
שהועמד
ה לו.
כשניסה
סנגורו
לעורר
ספק

בעדותם של כמה מעדי התביעה, ביקש עמיר לעתים רשות להעיד ואז היה מנסה לסתור את דברי ההגנה. גם עיתונאים שנכחו במשפטו שמו לב לכך. הנה הקטע מתוך העיתון: "עמיר מיהר לקום ממקומו ... יגאל עמיר פשוט מוסס את כל טענות סנגורו ..." (מערב 1-29). גם פסיכולוג שבדק את יגאל עמיר, ד"ר גבריאל וייל ציין בחוות דעת: "מתנגד לקו של סנגורו, המנסה למצוא סיבות מקלות בתחום הנפשי".

לאחר סיום ישיבת בית המשפט העליון בערעורם של סנגורי עמיר, בתשובה לשאלת כתב ערוץ 1 של הטלוויזיה הישראלית, האם יגאל עמיר עוזר לה ומשתף עמה פעולה, השיבה התובעת פנינה גיא בסיפוק: "כן, הוא עושה לי עבודה קלה".

גם דברים שאמר לי סנגורו של יגאל עמיר, עו"ד יונתן גולדברג, כי כל ניסיון מצידו לסתור את טענות התביעה גרם ליגאל עמיר לעצבנות רבה ולדרישה כי יפסיק את הניסיון, מעידים כי עמיר אינו רוצח 'רגיל'. רוצח רגיל העומד למשפט, מנסה בכל כוחו להמעיט מפשעו ומעונשו. כך למשל, רוצחו של הרב כהנא, שהרגו, ללא ספק, בדעה צלולה ובנפש חפצה, ואף היה גאה במעשהו - עשה כל שביכולתו כדי לחמוק מעונש, כאשר עמד לפני בית המשפט (ולבסוף אף הצליח).

עוד אמר לי עו"ד יונתן גולדברג, כי לנוכח הצגת הממצאים הרפואיים, כפי שהם מובאים בספר זה, בפני יגאל עמיר (בביקור שערך אצלו עו"ד גולדברג ב- 15 ביולי 1997, בבית הסוהר), הגיב עמיר: "אז מה? זה נכנס לו מהגב ופגע לו בחזה". גולדברג חזר ואמר כי כל אימת שהוא מנסה להציג בפני עמיר סתירות בין הגרסה הרשמית לממצאים, מוצא עמיר תירוצים לסתירות הללו ואינו חדל מלשאול: "אתה חושב שאני משקר?".

התנהגות זו של יגאל עמיר, לנוכח ממצאים המהווים עילה מספקת לדרוש משפט חוזר, הצביעה על רצונו להישאר בכלא בעת ההיא. היא מזכירה התנהגות של אנשים הלכודים ברשתה של כת העוסקת בשטיפת מוח. בשיחות שלי, אמו השיבה שיגאל לוחץ עליה כמעט בכל שיחה טלפונית וביקור שלא תתערב בחשיפת הפרשה. את התנהגותו אולי אפשר גם לתלות ברצונו האמיתי לרצוח ובאכזבתו מכך שלא הוא רצח ולא כך הוא ייזכר בהיסטוריה, ולכן הוא מדחיק את האמת, אבל שיחת הטלפון אלי ב- 2008, מעמידה בספק את האפשרות הזאת.

גם במצב המתח התמידי בו עמיר פועל לפי דרישות הממסד, קורים לפעמים "כישלונות" מבחינת הממסד. כך בשנת 2008, לקראת יום בו השמאל הישראלי פותח פסטיבל "השחרת ימין", הוא יום השנה לרצח רבין, נתנו לעמיר אפשרות לשוחח ללא השגחה עם כתבי

ערוצים שונים של הטלוויזיה ישראלית. לפי פרסומים שונים, אפשרות זאת ניתנה לו, כדי לאפשר למדיה תקשורתית לצאת בכתבות ומאמרים כנגד "תיאוריות קונספירציה" שונות, שלפי סקרי דעת קהל, אחוזי התמיכה בהן גדלו משנה לשנה, והתיאוריות הללו הפכו למקובלות מאוד על חלקים גדולים של העם. ב- 26.10.2008 עמיר ניצל את העדר ההשגחה, התקשר אלי וביקש לפעול למען קיום משפט חוזר עבורו. בשיחה, הוא לא היה מוכן להודות שהופעל על ידי השב"כ, אבל טען שורה של טענות: לא יתכן שהכדור השני היה שלו, שהמאבטח הראשי בצוות, יורם רובין מסר מספר גרסאות שקריות, שרבין לא נפל בכלל אחרי הירי. תגובת הממסד הייתה מיידית. השיחה הבלתי מצונזרת הזו הוציאה באחת את כל העוקץ מן הראיונות המצונזרים והערוכים, אשר תוכננו לעלות לשידור בערוצי הטלוויזיה הישראלית. קודם כל, דבריו שנאמרו לעיתונאים, ממארגני הפסטיבל, כבר לא שודרו. עמיר הועבר לכלא רמון הרחוק ביותר מבית הוריו, לכלא שמוחזקים שם רק מחבלים, ובתנאים קשים בהרבה מהתנאים שהיו לו לפני ההעברה. כמו כן נאסרו ביקורי בני משפחתו למשך זמן ממושך. הוסבר לציבור שהעברתו והרעת תנאיו נובעת מכך שעמיר נתן ראיונות לתקשורת ללא אישור שלטונות בית הסוהר, כאילו השלטונות בעצמם לא יכלו לעצור את הקשר שלו עם עיתונאים, ובמשך תקופה ארוכה. על מנת להסביר ציבורית את אי פרסום ראיונותיו לתקשורת הישראלית, מארגני הפסטיבל פתחו בקמפיין תקשורתי שאין לתת לעמיר אפשרות לדבר עם עיתונאים, ובכלל, אין לתת אפשרות להעביר את דבריו בתקשורת הישראלית. באותה תקופה פנו אלי מהעיתון 'בשבע' ובקשו שאגיב על הקמפיין הזה. וכך כתבתי בעיתון הנ"ל, (6.11.2008) תחת הכותרת: "הראיון שניפץ את הגרסה הרשמית":

כלל יסוד במדינה דמוקרטית הוא זכות הציבור לדעת ולקבל מידע. מידע חופשי הוא אחד המרכיבים לפיתוח כלכלי / תרבותי של המדינה וערובה לחופש הביטוי והדמוקרטיה. למעשה חופש ביטוי הוא מקרה פרטי של חופש זרימת המידע.

חברה החפצה להמשיך ולהתקיים חייבת לאפשר לחבריה לקבל החלטות על סמך עובדות ורעיונות. בהיעדר זרימה חופשית של המידע ייתכנו החלטות שגויות, משובשות ומעוותות שיגרמו לאסון. אפשרות ביטוי למורשעים בדין חיונית להשגת תובנה ציבורית.

עד כמה שדברי אסירים בהווה או אסירים לשעבר יהיו מקוממים מנקודת מבטו של ציבור זה או אחר, יש לאפשר העברת מידע מסוג זה, פן תימצא החברה באפלה ובקיבעון מחשבתי בלא אפשרות לבחון את ההתרחשויות לעומקן.

אחת מבעיותיה של החברה הישראלית נעוצה בעובדה שאין בתוכה זרימת מידע חופשית באמת. כך יוצא שמיעוט מסוים באוכלוסייה הכללית שולט באופן מוחלט בתקשורת האלקטרונית והכתובה

כאחת, ולא מאפשר הזרמת מידע חופשית, ועל ידי כך מצליח מיעוט זה להכתיב את סדר היום המדיני-חברתי דרך קבע. השתקת מורשעים בדין תאפשר הסתרת מידע היכול לחשוף ולהפיל גורמים אינטרסנטיים השולטים במערכות העברת המידע. הסתרת מידע גורפת תאפשר גם לבצע מניפולציות במידע המוצג בגלוי.

הדוגמה הטובה ביותר לכך היא אי הפרסום של ראיונות עם יגאל עמיר.

במשך שבועות ניהלו אנשי הממסד התקשורתי שיחות וראיונות עם יגאל עמיר. אילו באמת היה חל איסור על ראיונות עיתונאיים עם עמיר, מדוע נקטו הסוהרים ב"עצימת עיניים" לכל אורך התקופה בה עמיר התראיין? פרסום השיחה הגלויה, בה לראשונה בהיסטוריה נשמע קולו של יגאל עמיר ללא צנזורה, חיתוך או עריכה מטעם הממסד, הוא אירוע מכונן, בשל תוכן השיחה והדברים המדהימים שחשף יגאל עמיר כנגד הגרסה הרשמית. וזאת, במיוחד בהתחשב בעובדה שהרגילו אותנו למן הרגע הראשון להפנים שיגאל עמיר הודה ללא היסוס ואף בגאווה מופגנת ובחיוך רחב בכל הדברים אשר יוחסו לו על פי הגרסה הרשמית.

ה"פצצה" ששחרר יגאל עמיר היא, שעמיר כלל אינו מקבל את הגרסה הרשמית, וקובע באופן ברור ונוקב: המאבטח יורם רובין שיקר(!), רבין בכלל לא נפל ורובין לא זינק עליו (בניגוד לעדותו בוועדת שמגר), כל היריות נורו כשרבין עומד מולו. משמעות הדברים מבחינה משפטית הינה אחת ויחידה – יגאל עמיר לא יכול להיות האדם שירה את הכדור השני, אשר מסלולו עבר לאורך מותנו של רבין מלמטה כלפי מעלה.

על פי אתר YNET, הראיונות הטלוויזיוניים עם יגאל עמיר נועדו להפריך את טענות הקונספירציה, וניתן להבין מכך שמטרת "התחקיר" הממושך וסידרת הראיונות שהוקלטו היו "לתפוס" את יגאל עמיר בדברי הודאה כלשהם בגרסה הרשמית (ולו פעם אחת מתוך הקלטות של שבועות), עם אופציה למחוק את מה שאינו מתאים. בא הראיון הבלתי מצונזר, אשר בו חשף יגאל עמיר את תובנותיו האמיתיות, וזה טרף לתקשורת ולממסד את כל הקלפים[סוף המאמר].

קיימת משמעות נוספת לפליטת הפה של יגאל עמיר בדיון על הארכת מעצרו מ- 3 בדצמבר 1995 (הידיעה העיתונאית על הדיון הובאה בתחילת פרק ב'). כך מצוטט עמיר בפרוטוקול של הדיון הזה: "לגבי הבקשה לגבי הארכת מעצרי, מה שראיתם עד עכשיו הכול היה מסכה. אני מבקש להסביר את הרקע למעשה שלי. הם הורגים אנשים. אם תשמעו את האמת, כל המדינה תתהפך...". כנראה שבעקבות הידיעה על רצח המאבטח, היה יגאל עמיר מוכן לגלות את האמת ואף עשה ניסיון לספר על כך בבית המשפט. ניסיון הזה נקטע באיבו על ידי השופט.

בהמשך, פירש השופט דן ארבל את דבריו כך: "במקרה שלפניי, החשוד הודה זה מכבר בביצוע כל המעשים המיוחסים לו, כל שניסה לטעון היום, הוא למעשה טענות שכל תכליתן ניסיון לניצול בית המשפט כבמה פוליטית, ולא לכך נועד בית המשפט." כנראה שלנוכח שטיפת המוח התקשורתית, גם השופטים לא היו מסוגלים באותם ימים לפרש את מילותיו של יגאל עמיר כפשוטן ומיהרו לייחס להן משמעות פוליטית.

ההתנהגות המוזרה בחקירה

ההתנהגותו של יגאל עמיר בחקירת המשטרה הייתה מוזרה מאוד. הנה מספר קטעים מהחקירה ומהעדויות בבית המשפט. קטע מתוך חקירה, תמליל, מוצג מס' 2955/95, מתאריך 9.11.1995 (חוקר המשטרה נסים דור):

נסים דור: אני עוד בקטע הזה שאתה בעצם הולך ומוסר את נשקך

...

יגאל עמיר: כמו שאני אומר, הכי טוב זה עם רובה צלפים. . . .
נסים דור: ... זה נכון שהוא [דרור עדני] הגיש בקשה לנו, לקבל נשק ארוך?

יגאל עמיר: כן, לא ארוך. M16 מקוצר.

נסים דאודי, עד התביעה ממשטרת ישראל העיד כך ב- 23 בינואר 1996 בבית המשפט: "בשלב מסוים . . . ראיתי שהוא ננעל. הוא החליט לשמור על זכות השתיקה . . . בשלב זה . . . והוא היה פתוח איתי והתחיל לספר את כל הפרטים . . . שאלתי אותו אם הוא מוכן למסור את הדברים בכתב, הוא אמר שלא."

קטע מתוך תמליל של סרט החקירה מס' 2964 מתאריך 9.11.1995 גיליון מס' 8:

נסים דור: היו עוד איזה שהם אגודות פוליטיות כאלה או אחרות?

- שקט -

נסים דור: אתה היית פונה אליהם אישית, אני מבין נכון?

- שקט -

יגאל עמיר נראה לעתים כשהוא משתף פעולה עם חוקריו ומספר את הכל בגילוי לב, לעתים נסגר לפתע ומשתתק ולעתים אומר שמה שמסר זו ההמצאה שלו. לרגע מתחיל לצעוק "זכות השתיקה, זכות השתיקה" וכעבור שתי דקות מדבר כאילו המילים "זכות השתיקה" לא יצאו כלל מפיו. לפעמים אמר לחוקר המשטרה שהוא בודק דברים. על איזו בדיקה מדובר ועם מי? הרי הוא נמצא תחת חקירה ולא כחוקר.

האם מופעל לחץ כלשהו על יגאל עמיר?

יגאל עמיר הפליל אחרים

לפני הקורא מספר ציטוטים מתוך חקירת יגאל עמיר ע"י נסים דור
במתקני חקירה של המשטרה.

מתוך קלטת תמליל מס' 2964/95 מיום 9.11.1995 ימ"ר ת"א:

גיליון מס' 9

נסים דור: אתה את הנשק, אני מבין, שבהודעה הקודמת מסרת
שדרכת אותו בבית

יגאל עמיר: כן

נסים דור: זאת אומרת שאתה החלטת כבר בבית

יגאל עמיר: ברגע שהחלטתי דרכתי ויצאתי

נסים דור: יפה, אתה במהלך השבת הזו אתה דיברת עם חגי על
העניין הזה של ללכת לעצרת.

ההמשך טוב אני אשאל אותך יותר טוב, יותר מדויק, כי אתה
ניראה לי...

גיליון מס' 10

נסים דור: אתה בקטעים האלה מתחכם. האם זה נכון שבשבת
בדרך לבית הכנסת, אתה זוכר את הקטע הזה האחרון? בדרך לבית

הכנסת אתה שוחחת עם חגי על העניין הזה שאתה תלך לעצרת על
מנת להרוג את רבין עם האקדח שלך, עד כאן בסדר?

יגאל עמיר: כן

נסים דור: צודק. ובקטע הזה חגי הציע לך שכדאי לעשות את זה
עם רובה ולא עם אקדח.

יגאל עמיר: אחי ניסה למנוע ממני

גיליון מס' 15

נסים דור: האם שוחחת עם אחרים על הרעיון לפגוע ברבין?

יגאל עמיר: כן

נסים דור: אז אני מבין שזה מהחוג הקרוב אליך

יגאל עמיר: בוודאי

גיליון מס' 16

נסים דור: תגיד לי האם זה נכון שלפי ההלכה לדעתך הייתה
גושפנקה לרצוח אותו?

יגאל עמיר: הייתה חובה

נסים דור: מהיכן קיבלת בעצם את הגושפנקה ההלכתית א...
מאנשי דת, מִדְּעַ עַצְמִי מ... התעניינת בכלל לפני כן לפני שקבעת

בעצם את העניין הזה?

גיליון מס' 17

יגאל עמיר: מִדְּעַ עַצְמִי

נסים דור: מִדְּעַ עַצְמִי?

יגאל עמיר: ואנשי דת

גיליון מס' 30

נסים דור: בוא, בוא הקטע ששאלתי אותך קודם, הקטע עם
מכונית תופת

יגאל עמיר: כן

נסים דור: היה רעיון כזה, נכון?
יגאל עמיר: לא היה מצליח.

גיליון מס' 31

נסים דור: איך חשבתם, איך חשבתם לעשות את זה?
יגאל עמיר: חשבתי שהם יהיו איתי אז אח"כ הבנתי שהם לא, אז החלטתי לבד

נסים דור: עכשיו תגיד לי חגי היה אתך? ז"א היחיד שבעצם יכול להפעיל כזה דבר זה חגי, ז"א המכונית תופת או משהו כזה. את הרעיון של מכונית תופת
יגאל עמיר: כן

נסים דור: דרור לא היה שותף לתוכנית לרצח את רבין?

גיליון מס' 57

יגאל עמיר: לא, הוא היה פעם אחת בהתחלה
נסים דור: עכשיו תגיד לי הוא הביא את העוזי שלו באמת כדי לנסות את המשתיק קול

יגאל עמיר: כן

נסים דור: הוא בירר בשבילך אצל איזשהו רב לגבי דין רודף ודין מוסר, נכון?

יגאל עמיר: כן

יגאל עמיר: לא רק הוא, יש לי עוד כמה שמות

גיליון מס' 65

יגאל עמיר: כל הקטע של תכנון והשיטות הייתי יותר עם אחי

נסים דור: אבל הוא גם היה בעניין

נסים דור: אבל הוא ידע על כוונה שלך שאתה רוצה לעשות את זה

יגאל עמיר: כן, בטח, בטח

גיליון מס' 69

יגאל עמיר: מרגלית

יגאל עמיר: בועז א..., שלומי הלוי

יגאל עמיר: נילי

נסים דור: ומה עם אבישי רביב?

מתוך קלטת תמליל מס' 2964/95 מיום 9.11.1995 ימ"ר ת"א

גיליון מס' 60

נסים דור: ואת מי ניסיתם לגייס? את אבישי

יגאל עמיר: לא

נסים דור: לא הצעתם לו?

יגאל עמיר: לא, לא, לא, לא

גיליון מס' 61

נסים דור: ... האם זה נכון שהוצע לאבישי להשתתף, ...

יגאל עמיר: בכלל לא הוצע לו, ...

נסים דור: למה?

יגאל עמיר: אני יודע עליו שהוא מהשב"כ בכלל

דווקא את אבישי רביב, סוכן השב"כ, יגאל עמיר מנסה בכל כוחו לא להפליל. יגאל עמיר מתאמץ ממש להסיר את האפשרות שאבישי רביב יואשם בפרשה באופן כלשהו וזה כשהוא מודע לעובדה שאבישי רביב הוא סוכן השב"כ, והרבה לפני שבכלל הושמעה הטענה שהופעל ע"י אבישי רביב.

האם מישהו שמכרו אותו, שבגדו בו, ימשיך לתמוך, או ימשיך לעזור לבוגד? לכל אחד ברור שלא, אלא אם הנבגד נסחט, מאוים או עבר אינדוקטרינציה כלשהי. במילים אחרות, בדרך כלשהי מאולץ לעשות כך.

יתר על כן – באותה חקירה ממש, זמן קצר לפני שעמיר הודיע שהוא יודע שרביב סוכן השב"כ, הוא אמר: "אבישי רביב ..., הוא טיפוס של זה, ראית אותו פעם בטלוויזיה, הוא מת ... להיכנס להיסטוריה. הוא עכשיו מה זה מעריץ שלי, גנוב" (גיליון A-23).

מדוע אתה, יגאל עמיר, שמח על כך שמישהו שבגד בך מעריץ אותך?

הניסיון (שנכשל) להפליל את אהוד סקורניק מדגיש ביתר שאת את הסגרתם של היתר. אהוד סקורניק נעצר בעקבות דברים שמסר עמיר. בחקירה, אהוד לא ניסה להסביר או לתרץ את התנהגותו, כפי שעשו אחרים, אלא שמר על זכות השתיקה. בשלב מסוים ערכה המשטרה עימות בין עמיר לסקורניק בו תקף אהוד חריפות את עמיר והכחיש את כל טענותיו. בתשובתו של עמיר היה יותר מרמז שמלותיו נבעו מהכוונה של השב"כ. כאן התערב נציג השב"כ שנוכח בעימות, הפסיק את העימות והוציא את עמיר מהחדר. התבטאויותיו של עמיר וכן נוכחותו והתנהגותו של נציג השב"כ בעימות מצביעות בבירור על כך שהדברים שעמיר מסר במשטרה היו על פי הוראות השב"כ. עמיר למעשה הודה שהוא ניסה להפליל את אהוד על פי הנחיות השב"כ, וגם מזה ניתן להסיק שעמיר הפליל עוד אחרים.

למעשה, לא היה למשטרה כל אישור לדברי יגאל עמיר בחקירה על מעורבותו כביכול של אהוד סקורניק, והוא שוחרר בסופו של דבר בלי שהוגש נגדו כתב אישום.

ההצהרות הרבות של יגאל עמיר היו, שהוא רצח את רבין בגלל "דין מוסר", שלפי דעתו חל עליו, אך לפי התנהגותו בחקירות במשטרה, הוא, יגאל עמיר, היה בעצמו "מוסר" לא קטן.

יגאל עמיר הפליל את כולם בחקירתו; את אחיו חגי, את דרור עדני, את מרגלית הר-שפי ואחרים. מתעוררת השאלה מדוע נהג כך. על זה בפרק הבא.

0	הדנית ישראל - בתי המשפט
1	18
2	בית משפט השלום תל אביב
3	15.11.95 3894/95 ת.מ.
4	
5	
6	ש. היום המרכז של החקירה זה השותפות בהתארגנות שמסרתה פגיעת ערבים,
7	נכון?
8	ת. כן.
9	ש. האם נכון שבעניין זה מסר החשוד אתמול גירסה בניגוד לעמדותי המצודות
10	בזכות השתיקה, ובה הוא אמר לכם "מעולם לא עשיתי דבר כזה, אני נגד
11	פגיעה באנשים חפים מפשע, הדבר היחיד שאולי יכול להיות הוא שהבעתי
12	הסכמה להתנדב למשמר האזרחי שיוקם בישובים, אם הדבר הזה לאורגן כחוק".
13	נכון?
14	ת. פחות או יותר אלו היו הדברים שנמסרו לשב"כ.
15	ש. האם נכון שנערך עימות בין הנאשם אתמול לבין יגאל עמיר?
16	ת. כן. נערך מפגש.
17	ש. האם נכון שבאותו מפגש נכתב איש שב"כ?
18	ת. אני מניח שכן.
19	ש. אני אומר לך שבאותו מפגש נאמר לאוהד שיגאל אמר כי אמר לו באיזה
20	הזדמנות שהוא ניסה למגוע ברוח"מ, על כך השיב אוהד "למה אתה עושה לי
21	דבר כזה, מה אני עשיתי לך, הרי לא היו דברים מעולם" ואז אמר יגאל
22	"עשיתי את זה רק אחרי שאמרו לי שאהיה הודית בזה, ושאמירה שלי תקל עליך
23	ונחייבים את המעצר שכן", או אז התערב איש השב"כ לקח את יגאל וניער אותו
24	חזרה למקום שממנו נלקח ובה השתייג המפגש. נכון?
25	ת. הדברים שיגאל עמיר הסיח בפני החשוד זה נכון. לגבי האזל השני - כי
26	לא ידוע על דבר כזה. נאמר לי, אני לא יודע אם זה היה באותו עימות.
27	שהחשוד אמר שנתחם הרביצו ליגאל מכוח ובגלל זה הוא אמר את הדברים האלה.
28	ש. לדברים האלה יש הקלטה? אסור לכם לפי הוראות ביהמ"ש העליון לעשות
29	דבר כזה בלי תיעוד או הקלטה, נכון?
30	ת. לגבי תיעוד והקלטה, אני מנוע מלהגיד. כי מדובר בשב"כ. לא המשטרה
31	

פרק יא' - מדוע יגאל עמיר?

נסיים דאודי ממשטרת ישראל. במשפטו של עמיר ב 23 בינואר 1996
העיד: " . . [יגאל עמיר] היה מאוד פתוח, זה היה נחקר די חריג
מבחינת שיתוף הפעולה שלו."

תוספת מתוך תמליל קלטת מס' 2955/95 מיום 9.11.1995 קלטת 3
גליון מס' A-11
יגאל עמיר: אנחנו אנשים דתיים ומאוד מאמינים, זאת אומרת,
אם לא היה לי גושפנקה הלכתית מהרב, לא הייתי עושה את זה.
למה מי אני שאקח על עצמי.

העובדה שיגאל עמיר קושר בהתנדבות את עצמו לארגוני ימין
ולרבנים רק מחזקת את האפשרות שמסירת הפרטים היא
משיקולים זרים ושהכול פשוט הצגה. יגאל עמיר עצמו אמר במהלך
משפטו יותר מפעם אחד שהכול הצגה.

בדרך כלל קיימות שתי סיבות שהנאשם בפשע מסגיר את חבריו. או
שהוא מתחרט על מעשיו ומספר הכול ומסגיר את כולם בגלל
החרטה או שהוא מצפה להקלה בעונש עקב מסירת מידע והסגרת
שותפיו לפשע ואין זה משנה אם הציפייה מדומה או אמיתית. ברור
ששתי הסיבות האלה לא מתאימות לחלוטין למקרה של יגאל
עמיר.

סיבה אפשרית נוספת היא שהחשוד משחק תפקיד ונהג כפי שנהג
בגלל אילוץ כלשהו, כמו איום ישיר על חייו או על בני משפחתו, או
איום לחשוף מקרה אפל בעברו, או שהוא פועל כסוכן מושגל (לא
בהכרח בהתנדבות) ומפליל בכוונה את האחרים בגלל שיקולים
זרים.

מתעוררת השאלה מדוע לא הוחלט מראש להרוג את עמיר, על אף
ההבטחה שכנראה ניתנה לו, וזאת כדי למנוע באופן מוחלט את
האפשרות שיחשוף את תוכנית הביום. תשובה סבירה אחת היא,
שחלק בלתי נפרד מ'התוכנית' היה 'יצירתו' של אובייקט חי
לשנאה - יצור בעל דימוי דמוני, שיעמוד בניגוד לדימויו הקדוש של
הנרצח, יסיט אליו את הזעם הציבורי כלפי אנשי השב"כ, וימסמס
דרישה אפשרית לחקור לעומק. כזכור, קיבלו אנשי השב"כ עונשים
קלים ביותר בעקבות הרצח או שלא נענשו כלל. למשל, יורם
רובין, שהיה ראש חוליית ההבטחה של רבין בעת רציחתו, נעשה
ראש האבטחה של שגרירות ישראל בווינגטון, ארה"ב, ואחר כך,
לפי הפרסומים, קודם עוד בתפקידי האבטחה בשב"כ.

נכון לעכשיו, הוכיח השיקול הזה את עצמו: ההגנה המסורה שהגן
יגאל עמיר על אבישי רביב, תרמה לא מעט לעיכוב החקירה
המדוקדקת של מעשיו, והתמונה של קנאי לאומני-דתי, שרצח,
נתפס, הודה, שיחזר את הרצח ושיתף פעולה מתוך יהירות
ושחצנות, התקבלה כאמינה ביותר בעיני רוב הציבור. הוצאת חלק
מרכזי בתמונה הזו הייתה מרתקת את תשומת הלב לפרטים,
ומעלה חשדות חמורים כלפי אישים בממסד הישראלי.

השב"כ מנסה למנוע את הסיכון, שיגאל עמיר יחשוף משהו מהאמת, על ידי החזקתו בבידוד ומעקב צמוד אחריו. בתאו שבבית הסוהר מותקנות מצלמות העוקבות אחרי מעשיו 24 שעות ביממה, ואמו סיפרה לי כי מפעם לפעם מתערבים הסוהרים בשיחות טלפוניות שלה עם בנה, כלומר - מאזינים לשיחות הטלפון שלו. והרי לאחר ש'הרוצח' הודה, נשפט ומרצה את עונשו מבלי להערים קשיים, נשאלת השאלה: לשם מה מופעלים כל כך הרבה אמצעים וכוח אדם במעקב אחריו? האם הוא עלול לבנות מטוס ללא טייס או פצצה חכמה?

תוך כדי דחיית עתירות רבות שהגיש יגאל עמיר נגד מעקב ובידוד, השלטונות מנו כל מיני סיבות לדחיית בידודו או הסרת המעקב הצמוד אחריו:

המעקב דרוש כדי להגן עליו מפני עצמו.

זוהי תשובה מוזרה, שכן מצד אחד, רוצחים אחרים הכלואים אצלנו אינם זוכים להגנה שכזו עליהם מפני עצמם, ומצד שני, לא נמצאה אצל עמיר כל נטייה להתאבדות; פסיכיאטרים שבדקו אותו קבעו שאין לו כל הפרעה נפשית, כלומר - גם לא נטייה להתאבדות.

קיים חשש לפגיעה בביטחון המדינה.

על איזה חשש לפגיעה בביטחון מדובר, והרי לפי גרסה רשמית עמיר פעל לבדו ועל דעת עצמו ולא עמד בראש ארגון חשאי כלשהו.

קיים חשש שעמיר יפיץ את משנתו האידיאולוגית.

עד כה, עמיר לא כתב שום ספר, גם לא ספר שיש בו רעיון אידיאולוגי כלשהו. כמו כן, עמיר לא פרסם שום מאמר דעה שבו הציג את משנתו. לא הוצגה, ולו ראייה אחת, לכך שעמיר ניסה להפיץ את משנתו האידיאולוגית (אם יש לו כזאת) בקרב אסירים אחרים או בשיחות טלפון שהוא מקיים בהסכמת השב"ס.

גם בקשת עמיר לעבור לאגף התורני של שרות בתי הסוהר נדחתה בטענה שהאסירים עלולים לפגוע בו. הוא אף אינו מורשה להתפלל בבית המדרש באגף התורני. במקומן "אמצע נתניה", בכתבה מ-26 בספטמבר 2003 "24 שעות בחייו של רוצח ראש הממשלה" מאת ירון פרוסט, נכתב: "לאחרונה נוסף לספריה שלו גם 'שולחן ערוך', לאחר שמספר אסירים במחלקה התורנית של הכלא אספו כסף וקנו לו ביחד את כל עשרת הכרכים של יוסף קארו, בעלות של אלפי שקלים". כיצד ניתן להסביר שאוספים כסף וקונים מתנות יקרות לאדם, בו רוצים לפגוע?

הצעת השלטונות לעמיר, ללמוד בחברת אסיר אחר, יש בה רק תוספת מעקב אחריו, שהרי ברור לכל שמדובר בהצמדת סוכן נוסף אליו.

ברור, אפוא, מדוע לא מאפשרים ליגאל עמיר ביקורי אנשים זרים או שיחות טלפון לכל הרוצה בכך – עיתונאים, חברי כנסת ואנשי ציבור אחרים, מי שרצו לבדוק את תנאי כליאתו של עמיר ולא הורשו להתקרב לתאו. ידוע לי שהפיזיקאי והעיתונאי נחום שחף, לאחר שהצגתי בפניו את החומר שאספתי בנושא הרצח, ביקש להיפגש עם יגאל עמיר ולא הורשה להיפגש איתו. זאת למרות ששירת בעבר בחיל המודיעין, היה שותף בפיתוח אמצעי לחימה סודיים, היה בוועדת התעשיות הביטחוניות לגיבוש קונספט ההגנה נגד טילים בליסטיים, היה יועץ מדעי למעבדת זיהוי פלילי של המשטרה ובעל אישורי גישה ממשלתיים מהמחמירים ביותר.

על השאלה הכיצד זה הסכים עמיר לשמש הנאשם במעשה רצח ועתיד לבלות את כל ימיו בבית הכלא השיב לי אחיו חגי עמיר לאחר שחרורו בפגישה שהייתה לי איתו ביוני 2012. בפגישה, חגי הביע אי אמון בעובדות, אותן ניסיתי להציג בפניו, הכחיש שיגאל הופעל על ידי שב"כ, אבל בסוף השיחה בהתניה, שנניח שאני צודק, הסביר: מחד, מפעיליו של עמיר אמנם לא יכולים להשאירו בחיים, כי הוא יכול להפוך לעד במשפט נגדם ולהסגיר אותם, אבל מאידך, אם מפעיליו של עמיר מחסלים אותו הם הופכים לחשודים, ויהיה ברור אז לכולם שהשב"כ מעורב ברצח רבין [אם כי את שמות החשודים הספציפיים יש עדיין לאתר נ.ג.]. אלא שגם אם יגאל עמיר יספר את האמת, ומפעיליו ייהפכו לנאשמים ואולי אף יורשעו בדיון, עמיר מבין היטב שעדיין הוא נמצא בידיהם [מאחוריהם עומדות כל המערכות: משטרה, שב"כ, מערכת משפטית נ.ג.]. ועל מנת למנוע את חיסולו, הדרך היחידה שלו היא, גם כיום, לשתף פעולה עם מפעיליו.

יגאל עמיר היה מודע לאפשרות להיות מחוסל. קטע נוסף מחקירתו:

יגאל עמיר: ... אני אבדוק עם אנשים שיש להם קשרים עופר גמליאל: אז איך תבדוק עם אנשים, אתה בחקירה יגאל עמיר: יבקר אותי, יבקר אותי מישהו עופר גמליאל: מה, על מה אתה רומז? בוא, בוא נגיד ככה, שתף אותנו ברמזים האלה.

יגאל עמיר: מה

עופר גמליאל: נו

יגאל עמיר: יחסלו אותי עוד

עופר גמליאל: מי !!! אף אחד לא יחסל אתך

יגאל עמיר: אולי, בכל זאת אולי, לא רוצה סתם להגיד דברים שאני לא בטוח

ב 23 לאוגוסט 1996 התפרסמה כתבה "גן (גאולה) שלנו מה נחמד הוא" מאת דוד אבני ומיכל קידר ב"זמן תל-אביב". במאמר יש קטע מעניין: "[גאולה עמיר] שאלתי את יגאל: 'למה אתה לא מספר את האמת, למה אתה לא פותח את הפה?'. יגאל אמר לי: 'אמא, את אגואיסטית, את חושבת רק על עצמך, תחשבי על כל עם ישראל!'. כאן ניתן למצוא אישור לכך שמידע חשוב הוסתר. שהרי עמיר לא הסביר את שתיקתו בטענה שסיפר כבר הכול ואין לו מה להסתיר, אלא בתירוץ שהשתיקה בפרשה היא אינטרס לאומי.

יגאל עמיר הפליל את כולם בחקירתו; את אחיו חגי, את דרור עדני, את מרגלית הר-שפי ואחרים. מתעוררת השאלה מדוע עשה כך.

הפסיכולוגיה והפסיכיאטריה

במהלך משפטו עבר יגאל עמיר אבחון פסיכיאטרי ע"י פסיכיאטר מחוז תל-אביב, דר' י. מרגולין, פסיכיאטר מחוז ירושלים, דר' י. בר-אל, ופסיכיאטר מחוז דרום, דר' א. זאבו.

הנה מספר קטעים מחוות הדעת הפסיכיאטרית:

"... ילד משגע, מבריק, שקט, משך תמיד תשומת לב ... בגיל צעיר בלטה נטייתו להתמודדות עם אתגרים ... תמיד חיפש דרך עצמאית, ללא תלות באחרים, תמיד להשיג את מבוקשו בדרכים מתוחכמות: הוא אוהב את עצמו והוא אנוכי בדרך החיובית. ... שאפתן, בעל יכולת שכנוע רבה ... הוא [עמיר] הדגיש שהוא בעל "שכל חזק" וכי שאף תמיד להגיע לכך שההיגיון יגבר אצלו על הרגש. ... הוא שואף לכבוש את יצרו ולהגיע לשליטה מוחלטת בגוף וברגשות ... הוא הדגיש שתמיד היה מתנהג כבדרן והצחיק אנשים. ... הזכיר את דר' ברוך גולדשטיין, ... אם כי הנבדק שולל את מעשהו משום שהוא הרג אנשים חפים מפשע ומשום שהמעשה לא היה "יעיל" ... באישיותו קיימים קווים נרקיסיסטיים וסכיואידיים."

ב 12 במרץ 1996 העיד הפסיכולוג דר' וייל בבית המשפט, וכך אמר: "בבדיקתי לא מצאתי שהנבדק סובל מהפרעת אישיות על פי הקריטריונים המקובלים. מצאתי חלק מהקריטריונים ... אנחנו משתמשים במינוח של קווים. ... זכיואיד - ... סוג של אישיות שיש לה קושי רציני בקשר בין-אישי, לא נזקק לקשרים, אינטימיות וכו'. ... נרקיסיסט - עמדה גם רגשית אישיותית, שהיא עמדה מתנשאת. אדם תופס את עצמו כמיוחד. ... כשמדובר בהפרעות אישיות סכיואידיות ונרקיסיסטיות זה ... שיש להם מצוקה מסביב להפרעה הזו ..."

דר' גבריאלי וייל, פסיכולוג קליני בכיר מהמרכז לבריאות הנפש של אוניברסיטת בן-גוריון, הגיש חוות דעת פסיכולוגית לבית המשפט. הנה כמה קטעים מחוות הדעת שלו: "הנבדק מתפקד ברמה שכלית מעולה ... לא נצפו שום הפרעות חשיבה, התאמה למציאות טובה ויש הבנה טובה של סטנדרטים ונורמות מקובלות. ... הנבדק מאוד עסוק בלהיות שונה ... התנגדות לסמכויות ... מחפש שוני, מיוחדות ... הנבדק תופס עצמו כ"שליח" ... יש קווים של גרנדיאוזיות ... טרוד במחשבות על עצמו ... נראה שהמעשה המיוחס לו היה עבורו משהו שקטע את העומס הפנימי שרבץ עליו. ... קיימים כעס ותוקפנות פנימיים עזים שאינם באים לידי ביטוי חיצוני כי הוא חסר את הכלים לבטא רגשות ... כשלמודעות הפנימית הכואבת אין נתיבים להבעה. תוקפנות פנימית זו עלולה בשעת לחץ מקסימלי לפרוץ החוצה בלי יכולת בקרה מספקת. ... יש סימנים למטענים דפרסיביים אשר מכבידים עליו. ...".

242

כ"א אדר תשנ"ו 12/3/96 ת.פ.ח. 498/95

פרוטוקול

ש ורק הוא יחליט מה לעשות כדי לפתור את הבעיה הזו.

ת כן.

ש אתה מדבר על קושי בקשרים הבינאישיים, הפסקה השישית ש' 12 או 13 מלמעלה. איך מצאת את זה?

ת יש סימנים במבחנים פסיכולוגים שמאפשרים לאבחן את הענין הזה. מה שאני יכול להגיד. אגב זה תואם את התאור שלו, הוא גם דיבר על כך שכל חיי הרגש הם דבר שהוא רוצה לדחוק הצידה ולהיות מופעל אך ורק על שכל.

ש הנאשם אמר שכנות מתות עליו.

ת השאלה אם הוא מת על כנות. אני כאמת חושב שאתה שחם על החסיון, אני

שואל את עצמי מה זה רלוונטי.

ש זה מוביל לזה שלנאשם כמעט אין רגש. יש לו שכל.

ת הוא עושה נסיון לעשות סכר בפני העולם הרגשי שלו והוא פועל לפי השכל הצרופ, הוא סיפר לי שפעם כמעט ביצע משהו, ובגלל שהרגיש שזה היה תחת לחץ רגשי הוא החליט לדחות את זה, כי כל צעד צריך להעשות בצורה מחושבת וקרה. ש כשאתה כותב לגבי קושי בשורה 9 מלמטה ע' 2 אתה מדבר על כך שאין לו קשיים להתדר עם אנשים מבחינה אינסטרומנטלית.

ת זה אומר שבכל מה שקשור לחיי המעשה אין לו שום בעיות, הוא יוצר קשרים, מסתדר. עובדה שבישיבה בצבא באוניברסיטה היו אנשים שעבר איתם שיתף פעולה היה פעיל פוליטי ובמישור הזה אין לו בעיה יש לו כנראה גם קסם אישי מסויים, במישור שחיי הרגש, הקשר קרוב לדעתי ולכן קראנו לזה קווים סכיוואידים, הוא לא זקוק לאיש וגם לפעמים לא אוהב שיתקרבו אליו.

בחוות דעת פסיכיאטרית ושל הפסיכולוג, שהוגשו לבית המשפט, קיימים סימנים של סטייה מהנורמה בתחום המיני. אך הרמז החזק ביותר ניתן בבית המשפט בעדותו של הפסיכולוג הקליני (עמוד 242, ישיבה מ- 12 למרץ 1996).

השואל עו"ד שמואל פליישמן, המשיב הפסיכולוג הקליני דר' וייל שאלה: אתה מדבר על קושי בקשרים הבין-אישיים, ... איך מצאת את זה?

תשובה: יש סימנים במבחנים פסיכולוגיים שמאפשרים לאבחן את העניין הזה. ... הוא גם דיבר על כך שכל חיי הרגש ... רצה לדחוק הצידה ולהיות מופעל אך ורק על שכל.
שאלה: הנאשם אמר שבנות מתות עליו.
תשובה: השאלה אם הוא מת על הבנות? אני באמת חושב שאתה חס על החיסיון.

האם אין בתשובת הפסיכולוג (שעמיר "לא מת על הבנות" ושהפסיכולוג לא רוצה להרחיב בנושא בגלל "החיסיון") אמירה ברורה דיה, שאכן מדובר בבעיית חריגה מהנורמה בתחום יחסיו עם בנות?

מתעוררת השאלה: מה החשיבות בידיעה כזאת?

ההתייחסות בעולם היהודי הדתי כלפי הומוסקסואלים או כל חריגה אחרת מהנורמה היא שלילית ביותר. הדבר נחשב לחטא נורא. יגאל עמיר רואה את עצמו כדתי בעל אמונה חזקה ביותר. לדוגמה כך הוא העיד ב 4.03.1996 בבית המשפט: "השקפת העולם הכללית שלי היא השקפה של דרך- התורה, תרי"ג מצוות, לשלוט באופן מוחלט ביצר. ההשקפה שלי יהודית. האמונה באלוהים היא לא רק אמונה, אלא גם הידיעה. בהתאם לכך אני חי ופועל ... השכל של התורה קובע שצריך להתגבר על היצר הזה, ... כיוון שידעתי שיש לי מגבלה ... החלטתי שאני צריך לשבור את המגבלה ... אם התורה אומרת לעשות דבר נגד הרגש אתה עושה דבר נגד הרגש".

אם אכן יש לעמיר יש בעיה בתחום זהותו המינית והדבר היה נודע לחבריו, אזי ניתן להניח בסבירות גדולה מאוד שחבריו היו דוחים אותו אולי אף תוך ביזויו.

עמיר, כאיש ש"אוהב את עצמו", כ"שאפתן", כמישהו "שיש לו קושי רציני בקשר בין-אישי", ללא "אינטימיות" עם אחרים, כאדם ש"תופס את עצמו כמיוחד", כמגלומן (גרנדיאוזיות) מה היה נותר מה"עמדה המתנשאת" שלו, ומה היה נותר מתפיסתו שלו כ"שליח"? מאומה! יגאל עמיר היה מאבד את עולמו.

אם יש ליגאל עמיר בעיה נורמטיבית בתחום המוזכר, אזי התנהגותו בחקירה ובבית המשפט הופכת להיות מובנת מאוד. לפיכך מובנת גם התנהגותו, מסיום התהליך המשפטי ועד היום, כי כמי שאינו מבין שהדבר לא תלוי בו ושמתיביש להיות במצבו, הרי מצב של לימודי קודש אובססיביים, ללא פיתויים חיצוניים, הוא מצב אידיאלי, וזה המצב בו הוא נמצא כיום.

יגאל עמיר אומר זאת מפורשות בחקירה :
תמליל קלטת מס' 2955/95 מיום 9.11.1995 קלטת 3 צד B.
גיליון מס' 10

יגאל עמיר: אגף התורני. ... יש דבר כזה יושבים, לומדים
נסים דור: יש לימודים

יגאל עמיר: צוחק ... כל החיים לשבת ללמוד.

נסים דור: זה ימלא את חיך

יגאל עמיר: בטח

גיליון מס' 11

יגאל עמיר: לשבת ללמוד תורה, קבלה, הכול. בלי פיתויים, בלי
בחורות, בלי וצוחק.

נישואיו של עמיר

נישואיו של עמיר עם דר' לריסה טרימבולר סותרים לכאורה את
האפשרות שעמיר נמצא בתחום נטיותיו לא בנורמה המקובלת
בחברה. לכאורה, אכן זה כך.

על מנת להסביר את נישואיו של עמיר עם דר' לריסה עמיר
(טרימבולר לפני נישואיה הנוכחיים) עלי לציין פרשה אחרת שיש
לה קשר לנושא הנישואים של יגאל ולריסה.

הכתבה "הרוקדים על הדם" (מוסף "7 ימים" של "ידיעות
אחרונות", 21.12.2001) עסקה בהשמצת שורה שלמה של אנשים,
שכל חטאם היה בזה שרצו לדעת מה טוענים בנושא אלה שאינם
מקבלים את הגרסה הרשמית לרצח. לאחר פרסום הכתבה
המשמיצה, הפרופסורים הלל ויס, אריה זריצקי ודר' דוד חן הגישו
תביעת דיבה משותפת נגד העיתון, בה תבעו פרסום כתבה נגדית
ו/או פיצוי כספי.

בסופו של דבר, בתביעת הדיבה שהגישו נגד העיתון, זכו התובעים
חלקית (פשרה שהציעה השופטת): בית המשפט חייב את העיתון
לפרסם את תגובת התובעים, על חשבונו, במאמר ששטחו "לא יעלה
על שלושה רבעים משטחו של עמוד רגיל במוסף".

טרם ההכרעה במשפט, הצעתי פשרה לשני הצדדים: ל"ידיעות
אחרונות", באמצעות עורך הדין מר מיבי מוזר, ולשלושת
התובעים.

הפשרה נומקה בכך, שהואיל ולעיתון יש קושי לפרסם כתבה נגדית
של האנשים שהושמצו בעיתון, אני, כאיש שאינו מוזכר בכתבה,
אכתוב את הכתבה המתקנת, והעיתון יפרסם אותה. בתמורה,
התובעים יסירו את תביעתם נגד העיתון.

קבלתי הסכמה עקרונית לפשרה מעו"ד מיבי מוזר, שמסר לי, שאם שלושת התובעים יקבלו את הפשרה שהצעתי, אזוי יהיה מוכן לקבל לידיו את הכתבה שאכתוב, להביא אותה לעורכי העיתון, ולעשות את כל המאמצים לשכנעם לקבל את הפשרה שהצעתי.

SENT BY: A; 1; 26-NOV-02 18:08; PAGE 1/1

ש. ליבליך - מ. מוזר, משרד עורכי דין
S. Liebllich - M. Moser, Advocate Office

Shlomo Liebllich, Advocate (1926-2001) Founder Mibi B. Moser, Advocate & Notary Tal Liebllich, Advocate Tamir Gluck, Advocate Paz Moser, Advocate Tzvi Steuerman, Advocate Shira Brlik, Advocate Omer-Ziv Ashkar, Advocate Nina Miranda, Advocate Avinasam Chadi, Advocate Yuval Ganor, Advocate	שלמה ליבליך, עורך דין (1926-2001) מייסד מיבי ב. מוזר, עורך דין ונוטריון טל ליבליך, עורכת דין תמיר גלוק, עורך דין פז מוזר, עורך דין צבי שטורמן, עורך דין שירה בריק, עורכת דין עמר-זיו אשקר, עורך דין נינה מירנדה, עורכת דין אבינאסם חדי, עורך דין יובל גנור, עורך דין
---	---

תל-אביב, רחוב הנמל 40-42 מיקוד 61002, פ.ד. 300, טל: 03-5442370
 Tel-Aviv 40-42 Hanamall St. Zipcode 61002, P.O.B 300, Tel: 03-5442370
 E-Mail: lieb_mos@netvision.net.il :דואר אלקטרוני Fax: 03-5442375 :פקס

26 בנובמבר 2002
 כ"א בכסלו תתשס"ב

לכבוד
מר נתן גפן
פקס 03-9267331

שלום רב,

תנדון: תביעת נגד "דיעות אחרונות" – מכתב מיום 21.11.02

לתזכירך, הסיכום בינינו היה כי תעביר לידיי טיוטת כתבה פרי עטך, וכי אם ימצא העיתון כי הכתבה ראויה למסרם – היא תפורסם, לאחר שהתובעים (דוד חן, אריה זריצקי וחלל ויס) יתחייבו ברורות לבטל את תביעתם בבית המשפט וכן יתחייבו לבטל את תלונתם ותלונת וריקר במועצת העיתונות בעניין הכתבה "זרזוקים על הדם".

לעניין "חצוחרת סודיות המידע" שאותה בקשת בדקתי ומצאתי כי העיתון לא יוכל לכבול עצמו מראש להתחייבות שלא לחשתמש במידע שיש בו עניין ציבורי, אשר בהחלט אפשרי כי ממצא גם בדשותו או יגיע לרשותו ממקורות שונים.

אודה אם תודיעני אם אתה עומד בסיכום ותעביר לי טיוטת הכתבה שלך.

בכבוד רב,
מלכי מוזר, עו"ד

הצחק: גבי רות יובל -
עורכת 7 ימים

doc:\server\מדיניות אחרונות\דוד הנמל\נתן גפן.doc

פניתי לשלושת התובעים וגם הם הסכימו עקרונית לפשרה, אולם אמרו לי שמשום שבראש הקבוצה, שהם קראו לה "הועדה לחקר רצח רבין", עומד רו"ח יעקב ורקר, הם מבקשים להעביר אליו לאישור את הכתבה, לאחר שתהיה מוכנה. אם יעקב ורקר יסכים לתוכן הכתבה שהכנתי, אזי הם, מראש, מביעים את הסכמתם לפרסומה.

הכנתי את הכתבה ומסרתי לרו"ח יעקב ורקר, שהעיר כמה הערות וביקש מספר תיקונים. עשיתי שינויים לפי דרישתו ושוב קרא והעיר וביקש תיקונים נוספים. הבנתי שיעקב ורקר שם מקלות בגלגלי הפרסום הדרוש, וכי שלושת התובעים עומדים מאחוריו (בלי לראות כלל את הכתבה שהכנתי). בשלב זה הפסקתי את מאמצי לקדם פשרה עם העיתון. ביקשתי להיפגש עם אמנון שומרון, העורך הראשי של העיתון "מקור ראשון" באותה עת, במטרה לשכנע אותו לפרסם את הכתבה בעיתונו.

בפרק הקודם סופר איך יצא מפיו של יגאל עמיר המידע המפריך את הגרסה הרשמית, הודות לשיחה היחידה עם כותב שורות אלו, ואיך נענש יגאל עמיר בגלל השיחה הזאת.

כאמור, שמעתי ממקורות רבים על דחיית בקשותיהם של אנשים רבים, לשוחח עם יגאל עמיר. התברר לי גם, שלעומת אלה, למספר מצומצם של אנשים איפשרו זאת (שיחה טלפונית). ברור, שכאשר למנסים להסתיר את האמת נראה שאין חשש לגילוייה מפי מאן-דהו המאמין בגרסה הרשמית ומזדהה עם מעשהו של עמיר, למשל כמו אביגדור אסקין, אז מתירים לו לשוחח עם עמיר. לשיחות איתו יקבלו היתר גם הנאמנים על הממסד הישראלי, כך שאם עמיר ינסה לחשוף את הפרטים האמיתיים אודות השתתפותו בהתנקשות, הרי הדבר ידווח מבעוד מועד.

אביגדור אסקין, האיש שביצע את טקס "פולסא דנורא" זמן לא רב לפני רצח רבין (פולסא דנורא היא קללה עתיקה בארמית, המייחלת למותו של אדם), מקבל ללא עוררין את הגרסה הרשמית על "חיסול" רבין, אבל רואה במעשה של עמיר מעשה אצילי. נודע לי שיגאל עמיר ואביגדור אסקין מקיימים שיחות בקביעות. חשבתי שאולי אוכל לקבל מידע מעניין מאביגדור, התקשרתי אליו טלפונית ושוחחתי איתו. אסקין אכן אישר בשיחה הטלפונית שלנו, כי הוא מקבל מפעם לפעם טלפון מיגאל עמיר. מידע מועיל לא הצלחתי לקבל ממנו.

לדרי' לריסה טרימבובלר לא רק שאישרו שיחות טלפון עם יגאל עמיר, אלא אף באפריל 2001 אושרו ביקורים אצל יגאל עמיר בבית הסוהר.

בכתבה שהכנתי כבר אז, הבלטתי את השאלה, האם יש ליגאל עמיר בעיות של זהות מינית?

פגשתי את עורך העיתון 'מקור ראשון', אמנון שומרון, ומסרתי לידיו את הכתבה שהכנתי. לאחר מכן הייתה לנו שיחה, במהלכה התברר לי שהוא אינו שלם עם הגרסה הרשמית בפרשת רצח רבין, וגם שעמיר מכלאו מקיים שיחות טלפוניות עמו. הבנתי שהשב"כ עומד לקבל מידע על כך שעליתי על בעיה רצינית ביותר באישיותו של עמיר. וכך היה. הכתבה לא פורסמה, אבל תוך מספר ימים הייתה הודעה על גירושה של לריסה טרימבובלר במטרה להינשא ליגאל עמיר.

החיפזון של דרי לריסה טרימבובלר להתחתן עם יגאל עמיר היה גדול עד כדי כך, שעוד זמן רב אחרי הגירושים מבעלה הקודם, המתגרשים המשיכו לחיות באותה דירה כבני זוג לכל דבר. לפי ההלכה, בני זוג שהתגרשו אבל ממשיכים לחיות יחד, גירושיהם לא תקפים והם נחשבים נשואים לכל דבר ועניין. היו פרסומים על כך, שהגילויים אודות חייהם המשותפים של הזוג טרימבובלר הגרושים, גרמו לכך שמנהל בתי הדין הרבניים, הרב אלי בן-דהן, העביר את תיק הגירושין לכספת האישית שלו. מדוע לרב אלי בן-דהן היה כל כך חשוב שהגירושין של הזוג טרימבובלר לא יבוטלו?

יתכן שיש כוונות מצד מארגני הביום, להקל על עמיר, עד כמה שאפשר, וזאת, בגלל שיתוף הפעולה איתם, והחתונה היא אחת מן ההקלות הללו. שיתוף פעולה, על אף שעמיר יודע כבר כי לא הוא רצח. אבל, לי אין ספק שהכתבה שהכנתי גרמה להם למהר עם החתונה, על מנת להקדים ולהקשות על הפרסום כך שאילו הכתבה הייתה מתפרסמת זמן קצר לאחר הודעה על נישואיו של עמיר, אזי ציבורית, היא הייתה מעמידה בספק רב את הידיעות בעניין נטיותיו המיניות של עמיר.

פרק יב' - משפחת רבין

התנהגותם של בני משפחת רבין מאז הרצח, מצריכה בהחלט פרשנות.

בספרה 'הולכת בדרכו' (הוצאת ידיעות אחרונות) - 'ספרי חמד', (1997) קבעה לאה רבין כי יתכן שיגאל עמיר לא פעל לבדו, כלומר - היה לו שותף לרצח, אבל אין היא ראתה באפשרות הזאת חשיבות מיוחדת (עמוד 32).

גישה זו היא גישה נדירה ביותר, בלשון המעטה: האם האפשרות שיגאל עמיר לא פעל לבדו אינה אמורה לצמרר אדם הסבור כך, לא כל שכן את אלמנתו של ראש הממשלה הנרצח?

האם אישה המתארת בספרה כיצד זלזל בעלה המנוח בכל הקשור בנוחותו וברוחותו וכיצד דאגה היא לכל אלה, יכולה הייתה לשתוק לנוכח התראתו של המאבטח יורם רובין, בעת הנסיעה של בני הזוג רבין לעצרת, בדבר סכנה רצינית לפיגוע של 'הג'יהאד האיסלמי'? הכיצד זה לא ביקשה לשנות את התוכניות או לכל הפחות להלביש לבעלה אפוד מגן? היא אפילו אינה מציינת בספרה מה הייתה תגובתה לדברי המאבטח.

גם יחסה כלפי אנשי השב"כ שהיו אחראים לביטחונה של בעלה - היה תמוה, בלשון המעטה. לאחר שהם מנעו ממנה, ללא הסברים, לגשת לבעלה הגוסס, ובמקום זאת לקחו אותה למטה של השב"כ, מבלי לעדכן אותה במצבו של בעלה - היא אינה מבטאת כל כעס או תסכול לנוכח התנהגותם. היא אמרה שאין לה דבר נגדם ואפילו שיבחה אותם. וכך היא צוטטה בעיתון (טל בשן, איך זה קרה לנו, עמוד 7, סופשבוע, מעריב, 17.11.1995): "אני רוצה לספר לך, יצחק, שבאים גם המאבטחים שלך. ... והיום אני נשבעת להם בכל היקר והקדוש לי, שלעולם, לעולם, לא תהיה לנו כל טינה אליהם על מה שקרה. ... אתם כל כך נפלאים. כל אחד ואחד מכם נפלאים ומסורים ויקרים לנו מאוד". האם מישהו מהשב"כ שכנע אותה - 'לטובתה' - לשתף פעולה?

היו ידיעות שמשפחת רבין מודעת לשקר שבגרסה הרשמית בקשר למותו של יצחק רבין, אך לנוכח נקמנותם של האשמים ברצח, מצד אחד, ומצד שני נוכח הפיתוי החברתי והכלכלי הגלום בדבקות בגרסה הרשמית - נבחרה שם מדיניות ה'הבלגה'.

אם בוחנים את מצבה של המשפחה לפני הרצח לעומת מצבה לאחריו, מגלים כי לפני הרצח התמצתה פעילותה הציבורית של לאה רבין בתפקידה כאשת ראש הממשלה - תפקיד מכובד אבל לזמן מוגבל, החשוף לעתים לתזכורות מביכות בדבר חשבון

הדולרים שהחזיקה או הסיכה האבודה שלחיפושה הזעיקה את מיטב לוחמינו.

לאחר הרצח, כאלמנת ראש הממשלה שנרצח במילוי תפקידו בשל עקרויותיו, הפך תפקידה גדול ועצמאי לאין שיעור, וכמעט חסין ביקורת. למשל כך מתואר מצבה של לאה רבין בעיתון (יעל פז-מלמד, עמוד 5, עדין כותבת לו בלילות, מוסף שבת, מעריב, 30.10.1997): "מזכירתה שחייבת לדבר בשני טלפונים בו-זמנית כדי לעמוד בלחץ, מצאה לנו 'חור' של כמה שעות כדי לקיים את הפגישה הזו. ... 'אילו רק יכולתי לתפוס תנומה של חצי שעה במשך היום', היא [לאה רבין נ. ג.] אומרת ספק לעצמה ספק לי. ... מעקב אחרי לוח הנסיעות שלה לחו"ל, רק בחודש האחרון, גורם לסחרחורת. ... מזמינים את אלמנתו לשאת דברים בשמו, לקבל אזרחות כבוד, ... תחנות טלוויזיה ברחבי העולם משחרות לפתחה, מבקשות לראיין, ... לאה רבין היא דמות מוכרת ברחובות של פריס ולונדון ורומא וניו-יורק."

לאה רבין הפכה להיות סמלו של השמאל הישראלי בעיני כל העולם. היא הייתה מוזמנת לאירועים בינלאומיים נוצצים, לעיתים על תקן של כמעט מנהיגה, ואף פעם לא כמלווה של מישהו אחר. סדר יומה היה עמוס לעייפה, לרשותה הועמדו משרד מפואר, מזכירות, מכונית ונהג. היא נהנתה מנסיעות רבות לחו"ל והתקציב לפעילותה לא היה מבייש מפעלי חברה ותרבות חובקי עולם. כך מתוארים תקציבים שהמדינה העבירה ללאה, אלמנתו של רבין (אמנון שומרון, אישיות ציבורית יקרה, "מקור ראשון", 6.11.1998): "לאחר רצח רבין ז"ל, הקצתה המדינה לאלמנתו מיליון וחצי ₪ לשלוש שנים, לפעילות שוטפת כאשת רה"מ המנוח. כעת, שלוש שנים אחרי, מתברר שלאה רבין חרגה מהתקציב בכ- 250 אלף ₪. משרד רה"מ יכסה את הגירעון. ... נוהג זה [הקצאת כספים לפעילות ציבורית], השמור לראשי ממשלה ולנשיאי מדינה, הוענק אז גם לאלמנת ראש הממשלה."

לכך ניתן להוסיף סכומים נאים שהיא קיבלה עבור הרצאות ותמלוגים על מכירת ספרים. האם לא היה כדאי לה לתמוך בגרסה הרשמית לרצח רבין לנוכח כוונותיה שהיו לה לכהן כנשיאת מדינת ישראל או לפחות כשגרירתה באו"ם?

גם נכדתו של רבין, נועה בן-ארצי, מתפרנסת לא רע מתמלוגי ספרה על "יתמותה". להלן קטע מאתר עיתון כלכלי (יצחק דנון, נועה בן-ארצי הגיעה לפשרה עם פקיד השומה ... מספרה על יצחק רבין ז"ל, גלובס, 05/06/2001): "נועה בן-ארצי, נכדתו של ראש הממשלה המנוח יצחק רבין, הגיעה להסדר פשרה עם פקיד השומה מחוץ לכותלי בית המשפט, ומשכה את ערעורה על השומה שנקבעה לה לשנת המס 1996. נועה בן-ארצי כתבה את הספר 'אתה עדיין

הגיבור שלנו", על חייה ביחד עם רבין. ע"פ השומה שנקבעה לה ב-1996, הכנסתה החייבת בגין כתיבת הספר היא 2.2 מיליון שקל וסך המס הוא כ-1.1 מיליון. "כמו כן נועה (אז אישה צעירה מאוד) אף זכתה, בתוקף מעמדה המיוחד, לתפקיד בכיר ונכסף במשרד התיירות שנערך לשנת 2000. גם דליה פילוסוף-רבין לא הייתה הופכת לאישיות ציבורית ונבחרת לכנסת אלמלא נרצח אביה.

התחבר:
פרסמו אצל:

החדש הכתוב ליעתון

היום
ועידת ישראל
לעסקים
(להשקעה)

גלובס

זירת העסקים של ישראל

חדשות

פורטל פיננסי

תיק אישי

iPad

גלובס TV

Tools

שוק ההון

וול סטריט

גדל'ן

נחת שוק וצרונות

דין וחשבון

היי טק

גז ונפט

פנאי

עמוד הבית

נועה בן-ארצי הגיעה לפשרה עם פקיד השומה בנוגע להכנסות מספרה על יצחק רבין ז"ל

לעומת זאת, אילו חשפה משפחת רבין את העובדה שרבין נרצח כתוצאה מביום התנקשות שלו עצמו - הדבר לא היה מחזיר אותו לחיים, אבל הופך אותו מגיבור שמת על מזבח השלום למי שכרה בור לאחרים ונפל בו בעצמו. בני המשפחה היו מאבדים אז לא רק את הילת השכול המיתולוגי אלא גם נכסי חומר: ב-1996, זמן קצר לפני הבחירות, התקבל בכנסת חוק בדבר הקמתה של 'מדרשת יצחק רבין' בצפון תל-אביב, על אדמה יקרה מאוד, כאשר 30 אחוז מהמניות בה מועברות למשפחת רבין. (זרחיה צבי, הצעת חוק: 30% ממניות "מדרשת רבין", שתוקם בת"א, יוקצו לבני משפחתו, "הארץ", 02.04.1999)

בשנת 1999 לקראת ציון 4 שנים לרצח, אזרה דליה רבין-פילוסוף אומץ והחלה להופיע בכלי תקשורת שונים בהם הצביעה על שורה של תמיהות בנוגע לתיאוריה המוצגת כגרסה הרשמית של הרצח. ניסיונותיה לא התקבלו בהתלהבות (בלשון המעטה) ע"י הממסד המשפטי בישראל. קרובי משפחתה הגיבו בחיוב רפה עד שלבסוף היא ירדה מהחיפוש אחר הצדק. להלן קטע מכתבה באינטרנט בה מסבירה דליה את הסיבה: הקטע מכתבה "עדת ראיה לרצח רבין: יגאל עמיר לא צעק סרק, סרק": ("עיקר החדשות", אתר 5.11.1999, "Bezeq International"): "דליה רבין פילוסוף אמרה אתמול: "עדיין נותרו הרבה שאלות פתוחות שאינן נותנות לי מרגוע. היא הדגישה כי אינה מבקשת לחזור ולהקים ועדת חקירה חדשה לרצח אביה, יצחק רבין משום שהיא יודעת שהרכב הועדה וכתב הסמכות שיינתן לה יקבעו את התוצאות, אך הוסיפה כי עדיין ארבע שנים אחרי הרצח עדיין נותרו הרבה שאלות כמו: מי צעק "סרק, סרק", מדוע הוכנס אביה למכונית כל

כך מהר, מדוע לא הייתה תקשורת בין המכונית של אמה למכונית שבה הובל אביה לביה"ח ומדוע לא נמסרה הודעה בטלפון לביה"ח שהוא מגיע. על שאלות אלו ואחרות לא ניתנה תשובה"

כפי שניתן לראות על פי תגובתה, דליה פשוט אינה סומכת על מוסדות החקירה בארץ וגם לא על הרשות השופטת בישראל.

האירוע בהרצליה

יתכן שלאירוע שבסיפור הבא אין קשר לדליה פילוסוף-רבין, אבל כל הסימנים מצביעים על קשר כזה. לא פניתי לבקש את תגובת דליה רבין, כי פניותי בעבר (באמצעות מרכז רבין שהיא עומדת בראשה, על כך בפרק אודות תביעותי לבג"צ) אף פעם לא נענו.

בספטמבר 2009 הוגשה תביעה אזרחית כנגד עמותת כפר הנוער דוד רזיאל על הפרת הסכם. התביעה הוגשה ע"י גב' ק.כ., רות איזיקוביץ, פרופסור אריה זריצקי וכותב שורות אלו. השתלשלות העניינים: בתחילת אוקטובר 2008 פנתה ק.כ. בשם הקבוצה, לביה"ס של העמותה שצוינה, בבקשה לשכירת האודיטוריום שם ליום א' 2.11.2008 לשם קיום אירוע ציבורי - ערב עיון ליום השנה לרצח רבין ז"ל. ק.כ. קבלה לידה טופס הזמנה ומילאה אותו. כעבור ימים ספורים הוחזר טופס ההזמנה ובו הערות שסיכמו את פרטי ההתקשרות. ב-23.10.2008 גב' רות איזיקוביץ, אף היא ממארגני ערב העיון, הייתה במשרד ביה"ס ושילמה בהמחאה אישית שלה את הסכום שנדרש עבור שכירת אולם האודיטוריום. ביום שישי 31.10.2008 בצהריים כשעתיים וחצי לפני כניסת השבת כשהאירוע היה אמור להתקיים ביום א' 2.11.2008, קיבלה ק.כ. הודעת ביטול כתובה לאירוע, בחתימת מר דוד כהן, שהיה מנהל המוסד בו נמצא האולם שהוזמן, בכפר הנוער ע"ש רזיאל.

זאת הייתה הפרה בוטה של הסכם חתום, ומפאת קוצר הזמן ואופן העברת הפרסום על הערב (בדואר אלקטרוני מתגלגל), לא הייתה אפשרות להודיע על ביטול האירוע לכל מאות האנשים מכל קצווי הארץ, שאמורים היו להגיע אליו.

לפני שתוצג הסיבה האמיתית (לפי דעתו של המחבר) לביטול האירוע, ולהד התקשורת שביטול זה גרם, אציין, שבסוף התהליך, בית המשפט קיבל את התביעה וחייב לשלם לתובעים סכום פיצוי 3500.00 ₪, כפשרה בין התובעים לנתבעים.

לאירוע הוזמן כמרצה עו"ד בועז שפירא, שאמור היה לספר אודות פגישתו עם דליה רבין, ועל המשך הקשר אחרי הפגישה. עו"ד בועז שפירא מתגורר באזור בו מתגוררת דליה רבין. הוא פגש אותה באקראי ושוחח איתה. לאחר השיחה האקראית הראשונה, בועז ודליה נדברו, בהסכמתה, להמשיך לשוחח על נושא רצח אביה, תוך הבאת העובדות הממוסמכות לפניו. על פי מה שעו"ד בועז שפירא סיפר לאנשי אותה הקבוצה (מאוחר יותר התובעים) לפני האירוע, דליה רבין אמנם אינה מצדדת ב"תיאורית קונספירציה" כלשהי, אבל היא גם אינה מאמינה לגרסה הרשמית. לפי דבריה (כך סיפר עו"ד בועז)

ההרצאה לפני באי יום עיון בגינה בסמוך לביה"ס של כפר הנוער דוד רזיאל.

התמונה מאתר YOUTUBE, שם הסרטון: "פרופ' אריה זריצקי: כל האמת על רצח יצחק רבין" הועלה לאתר על ידי [haimamr](#) בתאריך 20.9.2010

בפרשת
ההתנקשות
והרצח סופקו
למשפחת רבין
נתונים
סותרים.

כאמור, נבצר
מאיתנו
להודיע על
ביטול האירוע
ביום בו היה
אמור
להתקיים.
בפועל - ניסו
רבים
מהמוזמנים
להגיע לאולם
בו היה אמור
להתקיים יום
העיון, אך
הדבר נמנע
מהם.

אדירה של שוטרים ויחידת יס"מ חסמו את הבאים ומנעו את הגעת הקהל לאולם שבביה"ס, בכפר הנוער, וזאת למרות שבית הספר היה נעול וחשוך. המשטרה התפרסה בכל האזור סביב בית הספר ולא נתנה למכוניות או להולכי רגל להתקרב אליו. אנשים החנו את רכבם, והגיעו לקרבת בית הספר ברגל. בגינה הסמוכה לבית הספר, פתח פרופסור זריצקי את המחשב הנייד שלו, והחל להרצות בפני הנוכחים שהתקהלו סביבו, את חומר המצגת שהכין לערב העיון. המשטרה החרימה מידינו את מחשבו הנייד (ללא צו, בניגוד לחוק). המחשב הוחזר רק כעבור כמה ימים. בלי המחשב, וללא עזרים נוספים, הצגנו, פרופסור אריה זריצקי ואנוכי, לנוכחים בגינה, חלק מן הממצאים אותם רצינו להציג באודיטוריום. הפעם השוטרים לא התערבו, ואף הפכו למאזינינו... הם הקשיבו

לעובדות שהצגנו ולהסברים שלצידם, ואף מצאו שיש הגיון רב בטיעונים שהעלינו.

עו"ד בועז שפירא נכח באירועים שליד בית הספר, ואמר שאת חלקו ביום העיון ממילא לא היה יכול לקיים. ביום האירוע, הוא קיבל שיחת טלפון. למרבית ההפתעה, לא מכשיר הטלפון הנייד שלו צלצל, גם לא מכשיר הטלפון שבביתו (הוא לא היה בבית), אלא בטלפון הנייח שבבית אנשים, אצלם הוא התארח באותה עת.

כאן עולה כמובן השאלה, מניין דליה ידעה היכן נמצא בועז ומה מספר הטלפון הנייח שאינו שלו?! בועז הבין שהשב"כ עוקב אחריו ושהכוח להפעילו נמצא בידיה של דליה, וכמו בכל משטר טוטליטרי, הסיק שעדיף למי שהשירות החשאי סימן אותו, לשמור על שלומו ושלום בני משפחתו. עד כמה שידוע לי עד כתיבת שורות האלו, עו"ד שפירא קיים את הבטחתו לדליה, שלא להפיץ דבריה ברבים.

ביקשתי מעו"ד שפירא לתאר את השתלשלות הדברים ואני מצטט את עיקריהם.

בועז: "אני מצידי החלטתי עוד קודם לכן שאין טעם בהמשך חיזור אחריה על מנת להתקדם. לאחר כמה וכמה פניות שלי אליה (בעקבות הפגישה האקראית) ... התקשרתי אליה במוצאי שבת אחת, התלוננתי שהיא איננה מתקדמת איתי כפי שטענה שהיא מעוניינת לעשות, ואמרתי שאם אינה רוצה לא אני זה שינדנד לה בעניין, שכן האינטרס שלה אמור להיות גדול משלי. היא השיבה שהיא כן מעוניינת אלא שבאותו רגע 'אני באמצע לראות סרט'. הבנתי ולא הוספתי להתקשר. בשיחה אותה יזמה אליי, ואליה אתה מתייחס, לא בקשה אלא דרשה במפגיע שלא אופיע בהרצליה. היא אמרה שראתה את רשימת הדוברים וזה יהיה 'ערב נוראי'. עוד אמרה שתתבע אותי, שכן אמרה לי את הדברים בהיותי עורך דין, בשיחה פרטית, ואסור לי לפרסם. היא הוסיפה ואמרה שמזה היא תפיק לקחים ולא תדבר שוב עם אנשים נוספים בפתיחות כפי ששוחחה עמי.

"את הדבר העיקרי החסרת- בפגישה המפורסמת ב"בר לחם" בנאות אפקה נכח גם חבר שלי... כופר גמור בטענות נגד הגרסה הרשמית, אך לאחר ששמע "מפי הסוס" את דברי דליה, יצא מהפגישה המום. לדעתי, האמירה הכי משמעותית הייתה בתשובתה לשאלה ישירה שלי, אם היא מעוניינת במיצוי החקירה. וכך השיבה: 'כן אבל אסור שאני אהיה בפרונט'. זהו ציטוט, ולטעמי הוא משמעותי. עוד אמרה שהיא המקור הכי טוב למידע בנושא ... הסיפא המתייחס למה שהבנתי אודות השב"כ וכולי איננו מדויק לגמרי. היה לי לא מובן, היו לי חששות. אני זוכר בפירוש שבאותו היום הרגשתי חוסר בטחון. הסיבה העיקרית להחלטתי לא להופיע

הייתה קשורה להעדר רצון להתעמת עם כל הכוח הכלכלי/משפטי אותו יכולה הייתה דליה להעמיד מולי, גם ואולי בעיקר מהיבטים של יכולת כלכלית לממן התמודדויות כאלה"

בן-דרור ימיני: "הגיע הזמן לתת תשובות"

ביטול האירוע וההתערבות הבוטה של המשטרה יצרו הד תקשורתי נרחב. כדוגמה, ברצוני לצטט עיתונאי ישראלי ידוע, בן-דרור ימיני (תוכנית "שבוע שלי", רשת ב', קול ישראל, 8.11.2008): "... הערב תתקיים בכיכר רבין עצרת לזכרו של רבין, 13 שנים לרצח. כמו תמיד לקראת יום הזיכרון שבות וצצות תיאוריות הקונספירציה, איך זה שהוא הגיע לבית חולים רק אחרי 22 דקות ולא אחרי שלוש דקות? איך זה יכול להיות שיש סימני ירייה מלפנים ולא רק מאחור (אם יש כאלה)? איך זה שנתנו לרצח יגאל עמיר להיות שם? איך, ואיך, ואיך. השבוע היה אמור להתקיים כנס בהרצליה שבו דוברים מסוימים היו אמורים להעלות את התיבות. בית הספר, בו היה אמור הכנס להתקיים, טען בסופו של דבר, שמדובר בכנס פוליטי והאירוע בוטל. עכשיו המארגנים, ולא רק הם, מאשימים את כל הממסד בהשתקה. אני לא מאמין בשום קונספירציה. כל עו"ד פלילי יודע שבכל פרשה יש איזה כתם דם לא מפוענח, איזו ראייה שנדמה שסותרת את הראיות המרשיעות, ועל ספקות כאלו בנויים הרבה מאוד ערעורים. כשבדקים, מתברר שלרוב טענות הסותרות יש הסברים. הספקות בעניין רצח רבין כבר יצאו מגדר המיעוט השולי. אנשי אקדמיה, רופאים, חוקרים משתתפים בתחקירים, במחקרים, בפרסומים. התקשורת המיינסטרימית נוהגת להתעלם מהקולות הללו. לפעמים זה ראוי, לא הפעם. כמות המפקקים עברה איזשהו קו אדום. עולם הבלוגוספרה רוחש, אסור לזלזל בו... כשמישהו שלא מאמין בשום דבר מהתיאוריות הללו – לא בעניין פיגועי התופת [9.11], בניני התאומים] ולא בעניין רצח רבין, אני כן חושב שהגיע הזמן לאמץ את המודל "לתת תשובה", לא עוד בת-יענה. אלה שבקיאים בפרשה, בדוחות הרפואיים?, בדו"ח שמגר (גם בחלק החסוי שלו) חייבים לתת את התשובות. הזלזול שלהם היה מוצדק בשלבים הראשונים. לא עוד. כאשר יותר ויותר אנשים רציניים, או שלפחות נדמה להם שהם רציניים, מצטרפים למחנה המפקקים, הגיע הזמן לתת תשובות, הגיע זמן לסתום את הפה לאלה שממשיכים להוסיף לעצמם עוד ועוד חסידים, לא תמיד חסידים שוטים. "פנייתו של בן-דרור ימיני לא הייתה פנייה ראשונה בתקשורת המיינסטרימית, לסתור את טענותיי בפרשת רצח רבין.

תום שגב: "לפרסם הכול"

קדם לו מאמר גדול בעיתון "הארץ" שהוא עיתון מקובל מאוד על הממסד האקדמי והמשפטי בישראל. "עשר שנים אחרי רצח רבין - יש עוד חומר חסוי בפרשה הזאת. כל עוד יש חומר כזה, אין

להוציא מכלל אפשרות שמישהו מעלים את האמת... הגיע הזמן למחקר שיבדוק את טענות הקונספירציה אחת לאחת...".

לפני פחות מחודשיים דחה בית המשפט העליון עתירה שהגיש האזרח נתן גפן ובה דרש לחשוף בפניו שורה של מסמכים המוכיחים, לטענתו, סתירות מחשדות בין ממצאיה של ועדת שמגר שחקרה את הרצח, לבין מסמכים רפואיים ועדויות הרופאים שטיפלו ברבין.

הסקופ העיקרי שהציע גפן לבית המשפט קובע, שבניגוד למה שהכול חשבו עד כה, רבין לא הגיע לבית החולים במכוניתו, כי אם בניידת טיפול נמרץ. הוא הגיש לבית המשפט מסמך המאשר זאת לכאורה. ההסבר שלו: רבין לא הוסע אל בית החולים הישר מהכיכר הקרויה כעת על שמו, אלא הובא קודם כל למטה השב"כ ומשם הועבר לבית החולים באמבולנס. זה יכול להסביר את העובדה שחלפו כ-20 דקות בין עזיבתו את הכיכר שם נורה, לבין הגעתו לבית החולים. מאליו מתעוררת גם האפשרות שבמהלך הזמן הזה רבין נרצח; יגאל עמיר כבר היה אז במעצר ופירוש הדבר שלא הוא הרוצח.

גפן הוא מתמטיקאי בן 56, שהיה בעבר הרחוק חוקר פרטי. בארכיון "הארץ" שמורים כמה מכתבים למערכת שכתב; מתחת לשמו רשום "יו"ר העמותה 'ישראל צודקת וגאה'". גפן חיבר ספר ובו תמצית ממצאיו. המסמך שהגיש כראיה לבית המשפט העליון חתום בידי הד"ר מרדכי גוטמן, שהיה אז סגן מנהל המחלקה הכירורגית בבית החולים "איכילוב". זהו אותו רופא החתום גם על מסמך משונה אחר, ולפיו רבין נורה שלוש פעמים בחזהו. בעתירתו דרש גפן לחייב את שר הבריאות, דני נוה, להסביר את התמיהות לכאורה שהוא מעלה.

השופטים, דורית ביניש, אשר גרוניס ואסתר חיות, עבדו בזריזות: רק בסוף אוגוסט קיבלו את העתירה ובמחצית ספטמבר כבר דחו אותה. קודם לכן דחו את גפן בטענה שלא מיצה את כל ההליכים שצריכים להקדים פנייה לבג"ץ. את עתירתו השנייה דחו "על הסף". עם זאת כתבו, הם "עיינו" בעתירה; הטענות של גפן "חמורות ביותר", קבעו השופטים, אך אין הן נשענות על בסיס עובדתי ואין בהן כל ממש.

ייתכן שהשופטים היו מיטיבים לעשות אילו נכנסו לגופן של הטענות, במקום לדחות אותן "על הסף", בהסתמך על עבודתה של ועדת שמגר, שגפן טוען נגדה. גפן דורש גם לפרסם חומר שטרם פורסם לדבריו, לרבות בדיקות רפואיות ותצלומי רנטגן. שאלתי על כך את מנהל המכון לרפואה משפטית, הפרופ' יהודה היס, וזה אישר: אכן, יש ברשות המכון חומר רפואי, לרבות תצלומי רנטגן

שלא פורסמו ואם ישאלו את היס הוא יתנגד לפרסומם. "זה עניין של אתיקה רפואית", אמר היס, "אין מפרסמים חומר כזה".

היס גם הזים השבוע את ממצאיו של סרט דוקומנטרי בערוץ 2 (שידורי "קשת") שיוצרו, נפתלי גליקסברג, ראה וצילם את בגדיו של רבין וגילה בהם חור שלישי, מלפנים. הנה יסוד לניחוש: רבין לא נורה רק מאחור, בידי יגאל עמיר, כי אם גם מלפנים, בידי מישהו אחר. (תום שגב, "לפרסם הכל", "הארץ", 1.11.2005)

פניותיהם של תום שגב ושל בן-דרור ימיני נשארו כקול קורא במדבר.

בפתח פרק זה כתבתי שפניותי לדליה רבין באמצעות מרכז רבין שהיא עומדת בראשו, אף פעם לא נענו. אין להסיק מכך שכלל לא פגשתי אותה. בסוף 1999, לאחר שיצא ספרי לראשונה, נסעתי למשכן הכנסת לפגוש את ח"כ מיכאל איתן. הבאתי איתי שני עותקים של ספרי ומסרתי לו. בקשתי ממנו למסור אחד מהם לדליה רבין, שהייתה באותה תקופה חברת כנסת. ח"כ איתן הציע לי להצטרף אליו לנסיעה באותו יום למתנ"ס בשכונת "נווה עמל" בהרצליה, (שכונה בה מתגוררת משפחת יגאל עמיר). במתנ"ס זה אורגן אירוע ע"י המכון לדמוקרטיה, ובין המוזמנים הייתה גם דליה רבין. הנה מה קרה בנסיעתי עם חבר כנסת איתן במכוניתו להרצליה. ההתרחשות בנסיעה, שמספקת תשובה בצורה מוחשית לשאלה שנשאלתי לעיתים קרובות "למה השב"כ לא פגע בי עד כה?". בנסיעה במכוניתו של מיכאל איתן בשלב מסוים תוך נסיעה בירידה מירושלים ותוך דיבור בטלפון דרך הדיבורית ותוך חיפוש משהו בתא-כפפות, כמעט והידרדרנו אל התהום. דרך אגב, אני הגעתי למיכאל איתן, מכיוון שבאותה תקופה הוא היה פעיל מאוד בכנסת בנושא העמדת אבישי רביב לדין. ח"כ מיקי איתן הצליח לחזור מהשוליים לכביש הסלול, ליישר את הרכב, ואז אמר: "דמיון לעצמך שאתה ואני הינו עכשיו נהרגים בתאונת דרכים, כולם היו משוכנעים שזאת עבודת שב"כ". במילים אחרות אין אני מסוכן למארגני הביום, לא כעד לאירועים שהתרחשו ולא כעד מומחה, ומותי היה רק מגביר את החשדות נגדם.

כאשר הגענו למתנ"ס בנווה עמל בהרצליה, אכן מצאתי שדליה רבין נמצאת. בהפסקה נגשתי אליה ושאלתי האם היא מכירה את השם "נתן גפן", היא השיבה לי שכן. הזדהיתי, ואמרתי לה שספר שכתבתי יצא לא מזמן לאור, ומסרתי לה עותק. מאז לא נוצר כל קשר עם דליה רבין. בפגישתו של בועז שפירא איתה, הוא שאל אותה לדבריו, האם היא מכירה את השם נתן גפן? תשובתה הייתה שלילית.

פרק יג' - למי יועיל הרצח?

קרימינולוגים מקצועיים וגם בלשים חובבים יודעים שהדרך לגילוי של מבצע פשע, מתחילה בזיהוי האנשים שיש להם מניע לביצוע, כלומר: מי שעשוי להרוויח ממנו. התבוננות באירועים שקדמו לרצח רבין ובאלו שבאו לאחריו, מלמדת כי התועלת העיקרית מן הרצח הייתה אמורה לצמוח למחנה השמאל הישראלי, במיוחד למפלגת 'העבודה', ובפרט לשמעון פרס.

המצב הפוליטי

מחנה השמאל בישראל, במאבקו כנגד מחנה הימין, היה מוכן לכרות ברית עם אויביה הבלתי מתפשרים של ישראל, אויבים בעלי מאפיינים אנטישמיים ואף נאציים. כך הובאו לישראל רבבות מחבלים, והארץ כולה הפכה לזירת פיגועים רצחניים. אמנם, פיגועים היו גם לפני הסכמי אוסלו, אלא שאז מדינת ישראל נלחמה נגד הטרור והצליחה לצמצמו באופן ניכר. את פתיחת הגבולות בפני האויב הניאו-נאצי, והכנסתו אל תוך שטחי ארץ ישראל, אפשר בהחלט לראות כהבנה והצדקה של מחנה השמאל למלחמת הערבים נגד ישראל, מלחמה הכוללת גם את הרצח המסיבי (בפיגועים רבים) של אזרחיה היהודים. הפיגועים הרבים, בשלהי 1995, שבעבר לא היו בכמות ובעוצמה כזו ובאמצעות מכוניות תופת ומתאבדים, מיד לאחר כניסת יאסר ערפאת עם חבריו, והתבטאויותיו המיליטנטיות, הביאו את רוב היהודים בישראל למסקנה המתבקשת מתפקודם הלקוי של קבוצות השררה בישראל. הפופולריות של השמאל הישראלי, ובראשו מפלגת 'העבודה', הייתה בשפל. להלן קטע מספרם של בן כספית, חנן קריסטל ואילן כפיר – "ההתאבדות, מפלגה מוותרת על שלטון":

"בשבוע השני של חודש יוני '95 פרסם השבועון האמריקני "טיים", כתבה ... בגוף הכתבה הובא סקר, שתוצאותיו הדהימו את המערכת הפוליטית בישראל: אילו היו הבחירות נערכות ביוני, היה בנימין נתניהו נבחר לראשות ממשלת ישראל. הוא היה מביס את רבין ... " (עמוד 27, הוצאת מעריב, 1996).

שמעון פרס היה מודע למצב מפלגתו וכך הוא מצוטט בעיתון: "אם רבין היה מתמודד מול ביבי, הוא היה מפסיד בפער של שמונה מנדטים. אז מה? זה אומר שהוא לא פעל נכון?" (שלום ירושלמי, "השמועות על מותו הפוליטי של פרס היו מוקדמות", מוסף שבת, מעריב, 20.9.1996).

הסכם אוסלו כבר נחשב אז בעיני רבים בישראל כמעשה הונאה שתוצאותיו הוות אסון למדינת ישראל. הממשלה בראשות 'העבודה' עמדה לפני העברת העיר שכם לידי הרשות הפלסטינית, במסגרת מימושם של הסכמי אוסלו, וניתן היה לשער שצעד זה יביא להסלמת התסיסה ברחוב הישראלי.

על מנת לצמצם את האהדה לימין, נעשה ניסיון להפחיד את העם, בסכנה כביכול, הנשקפת לו מימין. הממסד השולט ארגן מספר אירועים כמו ביום טקס השבעת חברי ארגון אי"ל, (שודר בחדשות ערוץ 1 ב- 22.9.95). היום אנו יודעים שמאחורי ביום זה עמדה המחלקה היהודית של השב"כ, שהביום נעשה באמצעות סוכנה אבישי רביב ובשיתוף איתן אורן, כתב הטלוויזיה הממלכתית. ניסיון נוסף, להתריע על "סכנת" הימין, נעשה ע"י השב"כ, באמצעות הצגת תמונת רבין במדים נאציים בהפגנה המונית של אוהדי הליכוד, בעוד נתניהו נואם מעל הבמה. גם הפעם באמצעות איש הערוץ הראשון ניצן חן, שהונחה אל המפגין המניף אותה ע"י סוכן השב"כ אבישי רביב. בחלק הסודי של דוח שמגר, הדן באותה כרזה, נכתב: "בעניין הפוטומונטאז' - שמציג את ראש הממשלה המנוח במדי אס-אס, הרי הפעולה הראשונית בוצעה על-ידי שני קטינים, ללא קשר עם אבישי רביב. אולם, אין ספק שרביב היה זה שנטל מהם את התצלום ומסר את הכרוז לטלוויזיה, והכחשתו מול דבריו של כתב הטלוויזיה ניצן חן, היא בלתי אמינה לחלוטין". כמו כן ניתנה לקבוצת "כהניסיות" (הרואות ביגאל עמיר "גיבור") במה רחבה להצגת רעיונותיהם. נועם פדרמן, איתמר בן גביר ודומיהם הופיעו רבות בתקשורת, למרות שמשקלם היה אפסי בקרב בעלי נטיות ימניות.

מכיוון שניסיון ההפחדה התברר כלא יעיל, נזקקו ראשי הקו התבוסתני השולט, נואשות, לאירוע שיקל עליהם 'להעביר' בציבור את ביצוע השלבים המתוכננים על פי ההסכמים עם אש"ף, ואשר יחזיר אליהם את אהדת קהל המצביעים לקראת יום הבחירות, גם אם יתרחשו עד אז פיגועים קשים נוספים.

ראש הממשלה יצחק רבין היה מבחינתו של השמאל 'כוש ששעה את שלו', כלומר - הביא את השלטון ב- 1992, חתם על הסכמי אוסלו, ויכול עכשיו ללכת. כך נכתב בעיתונות השמאל באותם הימים: "במאמר 'מוביל או מובל' בביטאון תנועת ר"צ, כתב גדעון סאמט ('פוליטיקה' מס' 51, 1993): 'היה הכרח בדמות פוליטית בעלת סיכוי טוב להעביר בציבור את ההכרעה הלאומית הנדרשת מבלי להתרסק בדרך. בראייה כזאת, רבין היה מכשיר... הייתי בדעה שעל איש זה לתפוס את הנהגת מפלגת העבודה, כתנאי לניצחונה בבחירות... עיתונאים אחדים... שהאמינו ב'פוטנט רבין' כתנאי לתזוזה, ספגו אגרופי שמאל ממבקרי המסורת... ואילו רוב הצמרת הפוליטית בעבודה, בעוד גרונה נחר מצמא לשלטון, הבינה שרבין יספק לה את הסחורה כדמות שתסחף קולות מהימין אל המרכז - ותישאר בו... בדומה להגדרה שהצמיד לו דיון, כושר המנהיגות של ראש הממשלה הוא רטרואקטיבי, של אישור בדיעבד: רבין אינו צופה עתידות בעל חזון, אלא 'מאפשר'." (שרית ילוב, יומן, מקור ראשון 10/11/2005)

כבר באמצע שנת 1995 היו ידיעות שרבין רוצה לנטוש את תהליך אוסלו. "מסמך סודי ביותר התפרסם בסופשבוע מעריב שבו רבין כתב לפרס ודרש ממנו לעצור את מגעי אוסלו עם 'הקיצוניים מטוניס', כי הם מהווים סכנה" ("מסמך סודי ביותר - רבין דרש מפרס לעצור את אוסלו!!!", סופשבוע, מעריב, 20.8.2004). וזה מה שנאמר בראיון לעיתון: "... ההיסטוריון הצבאי אל"מ (מיל') מאיר פעיל, שהכיר את רבין בפלמ"ח ואחר כך בצבא ובפוליטיקה. ... כורך גם את הירצחו של רבין עם ניווטו בידי אחרים בתקופת שלטונו השנייה: "אני חושב שרבין רצה לעשות שלום, אבל בחסות מלך ירדן. הוא ביקש להחליף את המנהיגים הפלשתינים, שהם חתרנים בלתי נלאים, במנהיגי ירדן ולהם להחזיר את רוב הגדה ואפילו חלק מסוים מירושלים ואולי אפילו חלק מהרצועה. הוא האמין שמהלך כזה יביא שלום יותר יציב. יש לי הרגשה שהוא נתן לכל מיני אנשים להרגיש את זה, ולכן הוא נרצח". (שרית ילוב, יומן, מקור ראשון 10/11/2005)

שמעון פרס היה מודע לפופולאריות הנמוכה שלו בקרב קהל הבוחרים, ובעורפו נשף כבר האיש שבו בחר רבין ליורשו: אהוד ברק.

רבין ופרס

רבין ופרס היו יריבים ושונאים זה לזה מימים ימימה, וכל בעל אינטואיציה פסיכולוגית קלה יכול היה להבחין בכך שהחיבוק על בימת העצרת הקטלנית, זמן קצר לפני שהפכה לזירת הרצח הרשמית, היה מוזר ומתמיה.

קטעים שפורסמו בעיתונות לאחר הרצח, מרמזים כי הידיעות בדבר שיפור היחסים ביניהם בתקופת הממשלה שקדמה לרצח, הושתלו בעיתונות, כפי שהודלפו אליה ידיעות בדבר 'חשש לחיי ראש הממשלה מצד קיצונים ימניים'.

"בארוחה אצל השגריר רבינוביץ' בווינגטון, לפני טקס החתימה עם חוסיין בבית הלבן, רבין פתח שולחן עם העיתונאים והשתלח בכל העולם, וגם בפרס. כשחזרנו לסוויטה במלון, פרס היה נסער מאוד והציע שנטוס מיד בחזרה לארץ. הוא חזר ואמר שהוא לא מוכן לשאת את היחס הזה, ושלא מגיע לו, מה שהיה נכון." (יעל גבירץ, "יתומת פרס", ראיון עם בהירה ברדוגו, 7 ימים, "ידיעות אחרונות", 6.9.1996)

ובכתבות נוספות: "... כניסתו של פרס ללשכת ראש הממשלה, פגעה ברבינוביץ'. בין היתר, משום שהאינטימיות ביחסיו עם רבין

התקבלה בחשדנות בסביבתו של פרס". (אבינועם בר-יוסף, "איתמר רבינוביץ' פרידה", מוסף שבת, מעריב, 23.8.1996)

"אזולאי-כץ מוכיחה בדרכה הפרטנית כי לאחר הרצח נעשתה אידיאליזציה מופרזת של היחסים בין השניים, שלאמיתו של דבר היו "עכורים עד בלתי אפשריים". בין השאר כותבת אזולאי-כץ שפרס לא סלח לרבין על האשראי העצום שקיבל בעניין ההסכם עם הפלסטינים. "אני עושה את כל העבודה השחורה", היא מצטטת אותו, "והוא לוקח את כל התהילה. רבין בכלל היה מצליח להגיע להסכם עם הפלסטינים? הוא הרי לא האמין בזה!". (אהוד אשרי על ספרה של אורלי אזולאי-כץ, "האיש שלא יודע לנצח", "הארץ", 2.10.1996)

לדיו של פרס, עמדה הקריירה הפוליטית שלו להסתיים כשהוא משמש סגנו של אדם אהוד ממנו בהרבה, ואשר הוציא לו שם של "חתרן בלתי נלאה" בארץ ובעולם, ולא שינה את דעתו עליו, גם לא לנוכח שפע הידיעות העיתונאיות בדבר ההתפייסות וההתקרבות ביניהם.

אריה רוטנברג, פרסומאי שעבד בשירות מפלגת 'העבודה', חשף בפורום של פרסומאים טקטיקה של פרס, המעידה על אישיותו. עמוד 169 מתוך ספרו של משה פייגלין "במקום שאין אנשים" (הוצאת מצודה, 1996): "אריה רוטנברג ... תיאר שם, כיצד נקט שמעון פרס, ערב הבחירות שנערכו ב-1981, בטכניקה מדהימה כדי להיחלץ ממצב שפל ... פרס ידע אז היטב כי הוא מעורר דחייה ... במיוחד במעוזי הליכוד ... הוא רתם את התנהגותם הפרועה של חלק זניח ממצביעי הליכוד ... על ידי הגברת הופעותיו בשטח, ודווקא באזורים הנחשבים מעוזי הימין. קריאות בוז ועגבניות מתעופפות נקלטו היטב במצלמות הטלוויזיה ... התנהגותם הפרועה של מתנגדיו דחפו קולות רבים אל מפלגת העבודה. ... רוטנברג: '... במהלך מבריק הוא גרר אליו את הזעם. הוא גרר את האלימות. והאלימות הזאת התחילה לשרת אותו'".

מינויים במשטרה

הסימן הגלוי הראשון לאפשרות שהממסד אכן מעורב ברצח, ניתן ב-7 בדצמבר 1995. באותו יום, בעת נסיעתי, שמעתי ברדיו, רשת ב', בסביבות השעה 7 בבוקר כי המשטרה מוסרת, ששחזורו של רצח רבין, אשר נעשה קודם למסירת הידיעה, לא היה תקין, משום שעל פי ממצאי המעבדה לזיהוי פלילי של המשטרה, נרצח רבין תוך הצמדה מלאה של קנה אקדח ברטה לחליפתו. ניסיתי לשמוע עדכונים לידיעה הזו בשעה 8 ולאחר מכן בשעה 9, אבל הידיעה לא שודרה שוב.

הידיעה מלמדת כי המשטרה גילתה סתירה מהותית בין ממצאיה לבין הדרך שבה שיחזר יגאל עמיר את מעשיו, והשתקתה של הידיעה מלמדת על חשיבותה. ימים ספורים לאחר מכן, כששמעון פרס נמצא בשיא הפופולריות שלו (בעקבות רצח רבין וההד התקשורתי שלו) והקים ממשלה חדשה, יצאו ממשדו המועמדים לתפקידי שרים, ללא שום דרישות מיוחדות. רק משה שחל, שר המשטרה בממשלת רבין, יצא ממשדו של פרס, כאשר משרד המשטרה שלו הופך לחלק מהמשרד לביטחון פנים, על תוספת הסמכויות שיש בכך, וגם הוכתר כסגן ראש הממשלה.

נראה כי אמצעי הלחץ, שבעזרתו אילץ שחל את פרס לתת לו כל כך הרבה, היה הסתירות המהותיות שגילו חוקרי המשטרה בחקירת רצח רבין ואשר ללא ספק הועברו לשר הממונה עליהם.

כחצי שנה לאחר מכן, כשנכנס לתפקידו כשר לביטחון פנים, גילה אביגדור קהלני כי סנדו מזור וקציני משטרה בכירים אחרים, קיבלו מינויי קידום והעלאות בדרגה סמוך לבחירות 1996 ובטווח של 3-6 חודשים בטרם הכניסה לתפקיד בפועל - דבר שאין לו אח ורע במינהל הציבורי, ושנעשה על אף מכתב אזהרה ועל אף התנגדותה של היועצת המשפטית במשרד לביטחון פנים, עו"ד חנה קלר.

בחירות 1996

מיד לאחר הרצח, נעלמו מפלגות הימין כמעט לגמרי מעיני הציבור. באוויר עדיין הדהדה קריאתו של אהוד ברק: "לרסק את הימין !!!", ורק בשל פניות חוזרות ונשנות של אנשי התקשורת, אולצו מנהיגי הימין להופיע לפני הציבור, נבוכים ומצטדקים. לקראת בחירות 1996, נעשה שימוש מועט ברצח רבין בתעמולת הבחירות של מפלגת 'העבודה': אחרי הבחירות אנשיה חזרו ללא הפסק את המשפט: "הוחלט שלא לעשות שימוש ברצח רבין".

בעקבות הישיבה השנייה במשפטו של יגאל עמיר (28.1.96), בה צוינה, כזכור, פגיעתו של הקליע השני ברבין תוך הצמדה מלאה של קנה האקדח לחליפתו בזוית כהה, לא ניתן היה למצוא בעיתונות כל דיווח על כך, וגם מפלגות האופוזיציה לא עטו על הגילוי הזה, למרות שהוא עורר ספק גדול באמינותה של הגרסה הרשמית לרצח רבין.

הדבר החשיד אותן בניצול סמוי של ידיעת האמת לקראת בחירות 1996. הביטחון השקט שהפגין בנימין נתניהו ככל שהתקרב מועד הבחירות, בניגוד לסיכוייו הנמוכים לזכות בהן - רק חיזק את החשד הזה.

כנראה שוויתור של שמעון פרס על השלטון, היא שעומדת ברקע הארשת שהייתה נסוכה על פניו לאחר ההפסד בבחירות: לא ניכרו בה לא עצבות ולא זעם. כמו יגאל עמיר לאחר 'תפיסתו', גם פניו של פרס לא הביעו כל רגש, והעידו כי היה זה הפסד ידוע מראש. פרס הודה, באחד מראיונותיו לעיתון, שקלפיות רבות פעלו ביום הבחירות ללא נציגים של השמאל וכך הוא מצוטט: "... בעיני, אין שום ספק שהבחירות זויפו. למעלה מכל ספק. כל הפתקים הלבנים – זה זיופים. ב-451 קלפיות לא היו נציגים שלנו. ... עוד איש לא עשה חשבון אמת מה היה בבחירות. יכול מאוד להיות שהיה לי רוב בבחירות. מה אני יכול לעשות?" (חמי שלו, ראיון עם שמעון פרס, מוסף שבת, מעריב, 26.6.1998). מה שפרס לא מספר בראיון זה, מי במפלגת העבודה היה אחראי לכך שבמאות קלפיות לא היו נציגי השמאל. וכאשר פרס אומר שרבים מהפתקים הלבנים זה זיוף, אזי כנראה הוא יודע מה הוא אומר, אבל גם כאן הוא לא מגלה מי במפלגת העבודה אחראי על כך שפתקים לטובת שמעון פרס הפכו לפתקים לבנים.

בתחילת הפרק הובאה ציטטה מתוך ספר "ההתאבדות, מפלגה מוותרת על שלטון" (בן כספית, חנן קריסטל, אילון כפיר, הוצאת מעריב, 1996). בספר צוינה שורה של פעולות מערכת בחירות שביצעה מפלגת ה"עבודה", הנראות כפעולות שנועדו רק להפגין

פעילות ושלא היה בהן כדי להשפיע על התוצאה. ישאל הקורא את עצמו, האם סביר שמפלגה הנמצאת בשלטון תוותר עליו בהתנדבות?

פרשת משה קצב

לכאורה, איזה קשר יכול להיות בין פרשת רצח רבין ופרשת משפטו של הנשיא לשעבר משה קצב? ב-4.11.1995 משה קצב היה יושב ראש סיעת הליכוד בכנסת והוא הגיע לבית החולים בעת הטיפול ברבין.

אהרון ברק, בחיבוק עם משה קצב.
הצלם יהונתן שאול

<http://www.nrg.co.il/online/1/ART1/670/605.html>

ובכן, כידוע, משה קצב כיהן כנשיאה השמיני של מדינת ישראל. ביולי 2006 נפגש קצב עם היועץ המשפטי לממשלה, מני מזוז, והתלונן על ניסיון סחיטה של עובדת לשעבר במשרדו. עד מהרה הפך הנשיא ממתלונן לחשוד. לעיתונות הודלפו עדויות של מספר נשים שעבדו עמו לאורך השנים ותיארו עבירות מין מצדו. באוגוסט החלה חקירה באזהרה של קצב ובאוקטובר 2006 המליצה המשטרה ליועץ המשפטי לממשלה על הגשת כתב אישום נגדו.

עד כמה מצבו של משה קצב נראָה נואש, מעיד המקרה הבא: במהלך טקס מינויו של המשנה לנשיא בית המשפט העליון (28.9.2006), חיבק נשיא בית המשפט בדימוס אהרון ברק בהפגנתיות את קצב. כאשר נשאל על פשר המעשה, הסביר: "כשחיבקתי את הנשיא משה קצב עשיתי זאת משום שריחמתי עליו, ופחדתי שהוא יתקע לעצמו כדור בראשו" (יובל יועז, "הארץ", 13.02.2007). פרט לכך שהמקרה מצביע על מצב חמור ביותר של קצב, האם היה בדבריו של אהרון ברק רמז ברור לקצב שעליו להתאבד?

ב-23 בינואר 2007 היועץ המשפטי לממשלה, מני מזוז, פרסם את טיוטת כתב האישום, לפיה קצב הואשם באונס, מעשה מגונה ובעילה אסורה כלפי 4 מתלוננות. שמות המתלוננות נאסרו לפרסום. לפי הטיוטה, קצב הואשם גם בעבירות של מרמה, הפרת אמונים ובשיבוש מהלכי משפט. קצב הכחיש את כל המיוחס לו בטיוטת כתב האישום ועבר שימוע אצל היועץ המשפטי לממשלה.

מתחילת הפרשה ועד הגשת טיוטת כתב אישום, עקבתי בתמיהה אחרי התהליך, כי ידעתי שמשה קצב היה בבית חולים בליל הרצח, כאשר גופתו של רבין עדיין הייתה שם, ומכאן, שסביר ביותר כי הכיר עובדות שסותרות את הגרסה הרשמית בפרשה רצח רבין. לכן, היה עליו להבין שמערכת המשפט בישראל, בתוכה הפרקליטות, חיפו על פשע ממסדי. כנראה שמשה קצב לא היה מודע לסוג הנשק שהיה בידיו.

לאחר מערכה תקשורתית אינטנסיבית נגד משה קצב ולאחר שהיועץ המשפטי לממשלה, הגדיר בפומבי את משה קצב כטיפוס של "אנס סידרתי", ולאחר שפורסמה טיוטת כתב האישום הכולל האשמות חמורות ביותר, חשבתי שהנה מגיעה עת חשיפת השקרים של הממסד והפרקליטות, בפרשת הרצח, וזאת על ידי הנשיא קצב, משום האינטרס המידי שיש לו בהשבת מלחמה כנגד המלחמה שמנהלת נגדו המערכת המשפטית.

ב- 25.1.2007 שלחתי מכתב בפקס למשכן הנשיא וזה תוכנו :

שלום רב,

אני סבור ומשוכנע שבאפשרותי לסייע לך להוכיח את טענותיך. לפני מספר שנים היית עד לאירוע בעל חשיבות עצומה לעם ולמדינת ישראל. מערכת המשפט בשיתוף פעולה מלא של העיתונות שהסתירה את האמת מהעם עד היום. כפי שצינתי, היית עד ולא צד באירוע ויתכן שלא היית מודע ועדיין אתה לא מודע למשמעות פרטי העובדות שבאירוע.

אני מבקש להיפגש איתך על מנת לפרוס מחדש לפניך את האירוע ולהציג את המשמעויות של העובדות. אני בטוח, שחשיפת האמת אודות הפרשה ההיא תגרום להלם מוחלט של מערכת המשפט והעיתונות, תציג אותם כחבורת משתפי פעולה לביצוע עליהם מכוון ולהסתרת האמת, ותביא לתפנית דרמטית גם בפרשה בה מאשימים אותך.

בברכה

נתן גפן

לאחר יומיים קבלתי טלפון מלשכת הנשיא קצב, המזכירה מסרה לי את מס' הטלפון של משרד עו"ד ציון אמיר, וביקשה להתקשר למשרדו. התקשרתי למשרדו, נמסר לי שציון אמיר לא נמצא. מסרתי את מס' טלפון הנייד שלי וביקשתי לצור איתי קשר בעניינו של הנשיא. עו"ד אמיר לא התקשר.

משה קצב לא היה צריך, למעשה, להיפגש איתי. מתוך חיפוש פשוט של שמי באינטרנט יכול היה לדעת במה מדובר.

ציפיתי שמה קצב יספר לכולם אודות השקרים בפרשת רצח רבין, אבל לאחר שימוע שהיה בתאריכים ב- 2.5.2007 וב- 15.5.2007, פורסם, שהוסכם להגיע להסדר טיעון במסגרתו יודה קצב בעבירות זניחות ויתפטר מן הנשיאות, ובתמורה יבוטלו האישומים החמורים והעונש יעמוד על מאסר על תנאי ופיצוי קטן למתלוננות.

כפי שאפשר היה לצפות, כתוצאה מן ההבדל העצום בין ההאשמות שפורסמו ע"י מזוז לבין ההאשמות שבעסקת הטיעון, פרצה סערת רוחות ונוצרו גלי מחאות, עתירות לבג"צ (שנדחו), ובתקשורת – כתבות שבהן מובעת תמיהה ואי הבנה של ההתרחשויות.

לפני הקורא ציטטות משני מאמרי דעה.

ד"ר חיים משגב: "מני מזוז צריך להחזיר עכשיו את המפתחות - וללכת הביתה. התפקיד גדול עליו בכמה מספרים. אף אחד לא יצא צדיק מן הפרשה הזאת. לא המתלוננות, שהמרכזית שבהן סולקה לחלוטין מכתב האישום, לא שופטי בית המשפט העליון שבכלל הסכימו לדון בסוגיה, ובוודאי שלא הנשיא היוצא. אבל הניזוק הגדול ביותר הוא, כמובן, היועץ המשפטי לממשלה. כל הפארה

מעיתון מעריב: הפגנה לאחר עסקת טיעון של הפרקליטות עם משה קצב

ליד א' מבית הנשיא עומד (חצוי) הכותב שורות אלו

שהתרחשה מסביב לחקירתו של משה קצב, לרבות ההצהרות הבומבסטיות של מני מזוז בדבר חומרתו-כביכול של כתב האישום המתגבש נגד נשיא המדינה לשעבר... " ("מזוז הביתה", באתר "מחלקה ראשונה", 1.3.2008).

שלי טימן, שופט בדימוס של בית המשפט המחוזי בתל אביב בראיון לעיתון: "מה שמוזר בעיניי, בלי לדעת את הפרטים, זה

השוני בין טיוטת כתב האישום וההכרזות של היועץ המשפטי, לבין כתב האישום הנוכחי. אם השימוע שנערך לנשיא עזר, הייתי מצפה מהמשטרה, מהפרקליטות ומהיועץ המשפטי שהם יגיעו לתוצאה לבד, עוד לפניו. אבל אי אפשר להפוך שחור ללבן. אם המתלוננות לא עושות רושם טוב - אל תגיש טיוטה לשימוע, או שתגיש כתב אישום חמור ובית המשפט יכריע". (תומר זרחין, בראיון עם שלי טימן, "הארץ", 14.3.2008).

ב- 8.4.2008 בעת פתיחת המשפט, בו היה אמור קצב להודות בחשדות המיוחסים לו לפי הסדר טיעון, הודיעו פרקליטיו כי קצב חזר בו מהסדר הטיעון.

עו"ד אירית באומהורן

ב- 14.5.2010 (יום ו') בחדשות ערוץ 2 של הטלוויזיה ישראלית הופיעה עו"ד אירית באומהורן, שהייתה הפרקליטה המלווה בתיק משה קצב. (עמנואל רוזן, "המדינה בגדה במתלוננות נגד קצב", חדשות 2). התוכנית הנזכרת נפתחה במילים הבאות: "כשהבינו במשרד המשפטים שעו"ד אירית באומהורן מתכוונת לפתוח את הפה הם נכנסו ללחץ: מי שהייתה עדה להתנהלות במשפט שמתנהל נגד משפחת קצב טוענת שהתנהלות הפרקליטות בפרשה היא שערורייתית. אותה התנהלות גרמה לה לבסוף לעזוב ולבוא חשבון עם המערכת". וכך אמרה עו"ד אירית באומהורן בראיון ההוא: "מטרידה אותי ההתנהלות החובבנית של הפרקליטות, ... מטרידה אותי דרך קבלת ההחלטות, וכתוצאה מכך התקלות והכשל הגדול שבטיפול בתיק הזה ... בשלב הראשון, ההחלטה להגיש את טיוטת כתב האישום בינואר 2007, הייתה מבוססת מאוד. כל ראייה נבדקה ... לא היה דבר שהיה צריך לשנות את דעתנו [לאחר ישיבה שנייה של השימוע], שהתגבשה עוד טרם ינואר 2007. ואז, יום אחד, אנחנו מגיעים לישיבה, שהצפי שלנו, של פרקליטות המחוז שטיפלה בתיק הזה, היה שזה היום שקובעים את המועד להגשת כתב האישום. ... פתאום אני שומעת את היועץ המשפטי לממשלה מדבר על דברים אחרים ... הוא מהסס, הוא לא בטוח, ... ואז הוא אומר: 'אני חושב ש-א' מבית הנשיא צריכה לצאת מכתב האישום'. אני מסתכלת שמאלה, ימינה, מה קורה? בעוד אני ... לא מבינה מה קורה, ... פרקליט המדינה דאז, ערן שנדר גם הוא אומר: 'כן, בעצם גם אני חושב ... ואז ... פרקליט המדינה לעניינים פליליים ... גם הוא שינה את דעתו. וכך אנו עוברים אדם-אדם ואני תמהה: אין אף אחד שנשאר בדעתו? ... מתי קרה כל השינוי הזה? וכשמגיעים אליי, אז אני אמרתי: 'מה קרה פה?'. אני השתגעתי. באמת לא הבנתי מה קרה. ... אני לא קבלתי תשובות מאף אחד. אחרי שאני גמרתי לדבר, הסתיימה הישיבה. ... מרגע שהופעתי בבג"צ וראיתי שהכיוון הוא לתקוף את המתלוננות - אותן מתלוננות שהלכנו איתנו יד ביד לאורך כל הדרך, אותן מתלוננות

ששמו את מבטחן בנו, ... מרגע שאני הבנתי שבבג"צ ... נאמרו דברים שלא נשמעו קודם בחדרי הפרקליטות - ... אני פשוט קמתי ויצאתי. ... אני לא יכולתי לראות אותנו בבג"צ שאנחנו הולכים שלובי זרוע עם הסנגורים של קצב ... אני יכולה להגיד לך שגם אחרי שמשה קצב ביטל את הסדר הטיעון, אני הייתי מוכנה לנהל את התיק הזה, ... במתכונתו המלאה, לרבות אותה א' מבית הנשיא, שהיא זו שפתחה את תיבת הפנדורה. ... שאנחנו ננטוש את הראשונה? זה פשוט משהו שלא עולה על הדעת. ... הגורם שאמור

להחליט לא מנותק מההתרחשויות שקורות במהלך הדרך. ... התרחשויות שיש בהן גם אמוציונאליות, ויש בהן גם היבט אישי ...".

התקשרתי לאירית באומהורן ביום ראשון (16.5.2010), הזדהיתי בשמי הפרטי ואמרתי לה שצפיתי בראיון איתה ביום שישי בערב, בערוץ 2, וברצוני לומר לה שלא חובבנות ולא

אמוציונאליות גרמו לשינוי בהתנהגות הפרקליטות. סיפרתי לה שמיד לאחר שהתפרסמה טיוטת כתב אישום נגד משה קצב, הוא קיבל על שולחנו מכתב שנשלח בפקס. במכתב הייתה הצעה לשנות קו הגנה ובמקום לנסות להוכיח שאין הוא אשם הוא צריך לתקוף בחזרה על ידי גילוי פרטיה של פרשה ביטחונית חמורה, חמורה יותר מפרשת קו 300 הידוע. בפרשה החסויה, הוא, משה קצב היה עד והוא יודע שמערכת המשפט והפרקליטות חיפו על פשע הממסד הביטחוני.

אירית שאלה אותי מה הקשר שלי לפרשת קצב ומניין אני יודע על המכתב? השבתי לה שאני הוא שכתבתי את המכתב והעברתי לקצב. סיפרתי לבאומהורן שהמתנתי, וציפיתי שקצב 'יפוצץ' את הפרשה הביטחונית, ובמקום זה שמעתי על הסדר הטיעון של הפרקליטות עם קצב. אמרתי לאירית שנראה לי שהמנהלים מכירים את הפרשה הביטחונית, הפרקליטים האחרים "מתקרנפים", ואם יש פרקליטה ששמה אירית באומהורן ומעריכים שהיא לא תסכים להתגמש וגם לא תסכים "להתקרנף", אזי פשוט ממדרים אותה. לכן הפרקליטה לא הבינה מה קורה ולא קיבלה תשובות.

אירית הודתה לי ובזה השיחה הסתיימה. היא לא ביקשה לדעת את שמי המלא וגם לא את פרטי הפרשה הביטחונית.

אין ספק כי מי שהייתה מלווה בתיק קצב ועבדה במערכת 24 שנים, נותרו לה קשרים במערכת, בכללם קשרים אישיים, וסביר ביותר שתוצאה לברר את הפרטים לאשורם, פרטים, אותם שמעה ממני, וסביר גם שביררה. אילו באומהורן הייתה יודעת את פרטי הפרשה, אולי הייתה מוותרת על הבירורים בנושא הסדר הטיעון, אבל, מכיוון שלא שאלה, לא סיפרתי.

ברור שברגע שבפרקליטות נודע שפרקליטה שאותה רצו למדר יודעת (הם הניחו שיודעת את הפרטים) את סיבת עסקת הטיעון הם הבינו שהם נמצאים בין הפטיש לסדן. מחד, קצב יכול 'לפתוח את הפה' ומאידך, אירית, מסיבה הפוכה, גם יכולה לעשות כמוהו. בפרקליטות הבינו שבמצב שנוצר, אם אחרי הרשעה במשפט, משה קצב ירצה 'לזמר', אז כבר יהיה מאוחר מידי. במקרה זה, אם יספר הוא עלול להישאל מדוע שתק עד עכשיו וגם להיות חשוד בניסיון סחיטת המערכת. פרט לכך ישים את עצמו במצב מגוחך ואיש לא יאמין לו. על מנת להבטיח ששום דבר לא ידלוף במהלך המשפט, השלטונות נקטו צעדים נגד הדליפה. חל איסור מוחלט להוציא מילה על מה שהתרחש במהלך המשפט, איסור שחומרתו – לא הייתה כמוה בישראל מעולם.

נראה שמה קצב, באי גילוי הפשע, הרוויח "ביושר" את עונשו, עוד לפני פתיחת המשפט נגדו. בסוף 2010 הורשע קצב בעבירות אונס ובמספר עבירות פחות חמורות. כמה חודשים לאחר ההרשעה נגזרו על קצב שבע שנות מאסר בפועל ועוד מאסר על תנאי ותשלום פיצויים לקרבתיו.

קצב ערער על הרשעתו לבית המשפט העליון, אך ערעורו נדחה. בסוף 2011 החל קצב לרצות את עונשו. לא מן הנמנע, שניצול המידע בפרשת רצח רבין לא הסתיים 'בתוך המשפחה'. גם בחוץ לארץ יש מי שיודע מהם השקרים בפרשה זו. מדיניות ממשלות ישראל הושפעה ומושפעת ממידע זה, ועל כך בפרק הבא.

פרק יד' – עלילת דם צרפתית (ניצול הרצח?)

עלילת מוחמד

בטלוויזיה הצרפתית France 2 ערב 30 בספטמבר 2000 שודר סרטון שבו נראה ילד ששמו (על פי השידור) מוחמד א-דורה כשהוא מסתתר מאחורי גבו של אביו. האירוע צולם על ידי צלם של הטלוויזיה הצרפתית (ערבי מעזה) בשם טלאל אבו רחמה. בסמוך לאירוע, נטען בערוץ השני של הטלוויזיה הצרפתית, שהילד נהרג מירי מכיוונם של חיילי צה"ל שהיו מוצבים בעמדת נצרים.

לכאורה אין קשר בין פרשת רצח רבין לפרשת עלילת דם אודות מותו המדומה של הילד מוחמד א-דורה בצומת נצרים. בתחילת 2009 התברר, בסבירות גבוהה מאוד, שהתנהגות הממסד הישראלי לאחר האירוע הייתה תוצאה של סחיטה, ודבר זה התברר לי מצפייה בקטע וידיאו שהגיע לידיי.

בתחילה ברצוני לצטט שני קטעים:

1. אמנון לורד (עיתונאי): "... יש שתי פרשיות ענקיות, שהעיתונות הכתובה והאלקטרונית נמנעת מלהתעסק איתן. משהו בנוסח 'אל תחקור במופלא'. האחת היא כמובן ההתנקשות בראש הממשלה המנוח רבין; השנייה זו פרשת הילד מוחמד א-דורה מה- 30 בספטמבר 2000 בצומת נצרים.

פרשת א-דורה היא סיפור המפתח המקפל בתוכו את כל מהותה של מתקפת הטרור וההסתה נגד מדינת ישראל ... גם יצירת הדימוי של צה"ל כצבא של רוצחי ילדים, גם עלילת דם מודרנית, הראשונה של האלף השלישי, כפי הגדיר זאת פר' ריצ'רד לנדס, וגם שקר קולוסאלי שבושל על ידי כלי התקשורת ומשמש הצדקה לרצח המוני פיזי של יהודים ורצח אופי קולקטיבי של העם בישראל.

... מיד כשעלה הנושא לכותרות ב- 30 בספטמבר ההוא [שנת 2000], התקבלה הגרסה הרשמית, באישור ראש הממשלה ברק, האלוף גיורא איילנד ואחרים, כי צה"ל אשם במותו של הילד. נזכיר כאן את כותרת הכתבה בהראלד טריביון: "בקלטת בכלל לא רואים אותו מת". מי שחקר אחר כך את האירוע עבר מכבש של דיסקרדיטציה מקצועית ורצח אופי. הכוונה לנחום שחף והמהנדס יוסף דוריאל. [כותב ספר זה הפגיש את יוסף דוריאל עם נחום שחף, כאשר שחף כבר היה עמוק בתוך חקירת האירוע לפי בקשת יום-טוב סמיה]. הכתב הצרפתי בעל ההשפעה הגדולה ביותר בהפצת עלילת הדם של א-דורה, שארל אנדרלן, נשאר דווקא אישיות מכובדת ורצויה בישראל ובייחוד בברנז'ה התקשורתית המקומית.

... אני לוקח לעצמי קרדיט, ברשותו של נחום שחף, על כך שפרסמתי בפעם הראשונה את ממצאי הפענוח של חומרי הגלם

המצולמים ששחף חקר. בהתחלה זה היה כאייטס בטור ... , ולאחר מכן, בגיליון פסח לפני קרוב לשלוש שנים. זו הייתה כתבה גדולה, שחשפה התרחשויות מבוהמות בצומת נצרים, והודאות מפורשות של הצלם אבו-רחמה כי לא צה"ל הרג את א-דורה (במידה שמישהו בכלל הרג אותו).

הכתבה ההיא זכתה, ללא ידיעתי וללא שיתוף פעולה מצדי, לתרגום, והופצה ברשת בצרפת ובארצות הברית. אחר כך היא היוותה בסיס לכמה כתבות בעיתוני האינטרנט הגדולים בארה"ב. כתוצאה מזה הרים את הכפפה הכתב הבכיר של האטלנטיק מונט'לי, גיימס פולואוס, שהגיע לארץ והכין סיפור ענקי על הפרשה שעל חודה עמדה האינתיפאדה. ... בצרפת התנהל מאבק איתנים, שהדים לו פורסמו במקור ראשון לפני יותר מחצי שנה, במסה שכתבו העיתונאית האמריקנית נידרה פולר והפסיכולוג ז'ראר הובר. לפני כחודשיים פרסמנו כתבה של שלמה בלס, שראיין את פרופ' ריצ'רד לנדס מאוניברסיטת בוסטון, המתמחה בעסקי עלילות דם ... ולאחרונה מקדיש את עצמו לחקר הפרשה.

ועדיין בולטת מאוד העובדה שאף אחד מערוצי הטלוויזיה המקומיים לא השקיע מאמץ בתחקיר יסודי של פרשת א-דורה והשלכותיה. זאת על רקע עלילות הדם מתוצרת הטלוויזיה המקומית על מפקדי צה"ל וחייליו". (אמנון לורד, "מסע מלחמה נגד אויבי העם", "מקור ראשון", 25.2.2005).

2. מכתב ששלח חוקר הפרשה נחום שחף, פיזיקאי, עוזר מדעי למשטרה בעבר ומי שחשף אותה, לדר' אורי מילשטיין (אנוכי הייתי מכותב בה). כל מילה נוספת, מיותרת:

From: natop[נחום שחף]"

Sent: Sunday, December 02, 2001 9:26 AM

To: Uri Milstein

Subject: Muhammad Addura - respond to investigation result

"לאורי שלום,

נחום שחף

יפה. הגיע הזמן. יותר מדי זמן ניסו לדחוק אותך אל השוליים הסהרוריים. אומרים - 'האמת סופה לנצח'. אבל אתה יודע שכאשר היא לא מנצחת - אף אחד, בעולם, אף אחד, לא יידע על כך. פרט - 'אמת הבוכייה' וחשבון הבנק המרוקן. בתי הקברות של ההיסטוריה מלאים באמיתות של ממש שנקברו בפח הזבל של ההיסטוריה העלומה. 'מתו טרם לידתך', כפי שניתן אח"כ לשמרו בצנצנת פורמלין. באיזה בידס נידח. לפעמים עד שמאוחר

מדי. ראה סיפרה של ברברה טוכמן - מצעד האינולות, על מדינות ומערכות שקרסו לאחר שהתעלמו מהנתונים הברורים - כתובים באותיות של קידוש לבנה על הקיר.

במקרה שלך האמת, הספרים והאומץ לעמוד מול העדר בלא מורא, עושים את שלהם. וכמובן המציאות הטופחת על הפנים. טופחת ומתפוצצת ברחובות.

ב'מקור ראשון' של השבוע, אמנון לורד מביא אותך כחוקר בולט בתוך אלו שחשפו את 'שקר המיתוס', במאמרו על מוריס לוי, מהבודדים בין ההיסטוריונים החדשים שהיה להם האומץ להכות על חטא האמונה בפלסטינאים, ובעיקר בערפאת.

ההצלחה שלך מחזקת גם אותי. אני מקווה שתוצאות התחקיר על הילד הפלסטינאי מוחמד א-דורה, יצליח לצאת אל העולם הגדול. אולי חוד החנית לפריצת חומות השקר של התעמולה הפלסטינאית הערבית ושל כמה מכלי התקשורת העולמית, בביום עלילות שקר ודם: תמונת הילד הפלסטינאי מצומת נצרים, שהכה את העולם בתדהמה למשמע תיאור התנהגות חיילי צה"ל, התינוקות אימם עוגיה, שנהרגה לכאורה מפגז טנק ישראלי ברפיח, וכן הלאה. העולם המערבי, לא רק הערבי, יודע כרגע כי חיילי צה"ל חיות אדם, קלגסים נאצים, הורגים פלסטינאים עוד קודם לארוחת הבוקר. העולם מאמין לצלם הפלסטינאי והאב, המעידים כי חיילי צה"ל ירו במכוון במשך - 45 דקות ללא הפסק, לעבר הילד ואביו. קבוצה לא קטנה של חיילים וקצינים, עשרים וחמשה במספר, הצולפים על ילד נסתר מהעין המסתתר מאחורי חבית ואביו, במקום להשתעשע בירי על בקבוקים ריקים. חיילי צה"ל, למי שרוצה להאמין לסיפורים, מעדיפים לחפש מאחרי חביות בטון ילדים פלסטינאים קטנים שאינם מסכנים אותם, במקום להסתתר או לפחות לנסות לפגוע בעשרות השוטרים פלסטינאים היורים עליהם מכל עבר. חיילי צה"ל כמתאבדים שיעים. היום כמה מהדוברים הפלסטינאים מספרים כי המוסד הישראלי עמד מאחרי פיגועי הטרור בארה"ב.

מכר וידיד, עד לא מכבר, חיים באר, הגדיר פעם את חיילי צה"ל כ'נאצים' באחת מתוכניות הטלוויזיה. 'והבן המשרת בצבא', שאלתי, 'איפה קיבל את החינוך?' לסופר חיים באר, בניגוד לכמה דמויות צה"ליות בולטות שיתוארו בהמשך, היה לפחות האומץ לחזור בו מהביטוי. מהמילים בלבד. לא מהמהות החוששת, המתכופפת בפני העדר, השבט. תפיסת העולם השלטת הופכת את מושג ה'יושר האינטלקטואלי' המכובד, למסכה, לכלי ריק, לסיסמה נבובה.

חברי, צבי ינאי, לשעבר מנכ"ל משרד המדע, שכאב מן הסתם את הפגיעה הקשה בתדמית ישראל בעולם, ביקש ממני חומר על החקירה, עבור בנו הלומד באוניברסיטה בשוודיה, לאחר שהתפרסם כי אני מוביל את החקירה שמינה האלוף יום טוב סמיה. יותר מאוחר גיליתי כי ידידי, איש רציני, מנכ"ל משרד המדע לשעבר, נעלם עם כמה מחברי הטובים, בעיקר אנשי השם, לאחר שעיתון הארץ 'הוציא עלי חוזה' בסדרת כתבות ומאמרי

מערכת, בתוך מסכת עלילות כזב. לא פלא כי הם לא טרחו לפרסם את תגובתי. עיתון המתכבד בתואר - העיתון לאנשים חושבים. במכתב טענתי כי העובדות היחידות הנוגעות אלי שהיו נכונות במאמר המערכת היו השם והמקצוע. כל השאר סולף. חלקו מתוך בורות רובו במזיד. עיתון הרואה את עצמו כפלורליסטי, כלא-צהובון היחידי במדינה.

יום אחד, לאחר חודשים ארוכים של שתיקה ושל אלם מצד כמה מידידי של פעם, התקשרתי לצבי דנן, איש מבריק, וסיפרתי לו על הממצאים המדהימים בפרשת הילד הפלסטינאי, צילומי וידאו מסמכים רשמיים ועדויות מוקלטות, המציגות את מעשה ההונאה מאחרי תמונת השנה. הפילוסוף, הסופר, עורך המגזין היוקרתי 'מחשבות' לא האמין. 'לא יעלה על הדעת' הוא אמר, ובצדק, 'כי ממשלת ישראל לא תעשה דבר עם החומר שבידך, אם אכן הוא רציני', והסביר - 'אינתיפאדה המשמשת מקור תבערה עיקרי של הפלסטינאים, והעולה מיליוני דולרים ליום, נסמכת בעיקר על סיפור מותו של א-דורה מידי חיילי צה"ל'. "לא יעלה על הדעת כי מדינת ישראל הייתה משאירה את ההוכחה לתרמית, אם אכן יש כזאת, זרוקה ככה סתם ברחוב'.

עד היום הוא משוכנע שהתחרפנתי, שהפכתי לסהרורי, כאשר סיפרתי לו כי ארגון בני-ברית בצרפת, בהסתמך על החומר שמסרתי לידיהם, הגיש תביעת דיבה כנגד אותה טלוויזיה צרפתית, בטחון שהפך לוודאות כאשר הוא שמע על שהוזמנתי לפריז להרצות בפני ראשי יהדות צרפת. הוא לא לבד. בני אדם, למדתי על פי התגובה לחומר הברור הפשוט המצולם, פועלים על פי נטיות הלב, מיתוסים, דעת הקהל, בבחינת - אל תבלבל אותי עם עובדות. פאק דה פאקטס. האמת האובייקטיבית לא מעניינת, או סתם קשה לעיכול.

הודעות מדהימות שהושארו במזכירה האלקטרונית לא מספיקות תמיד לשכנע. דוגמת ההודעות של אחד מהבכירים במשרד ראש הממשלה, או זאת שהושארה ע"י אחד מראשי יהדות צרפת המדען דר' אלכסנדר פיגנבויים, המספרים על הלחץ האדיר המופעל על ראשי יהדות צרפת מצד שגריר ישראל בצרפת, בר-נביא, להפסיק את ההליך המשפטי - תביעה האמורה להוכיח את השקר קבל עם ועולם בבית משפט צרפתי. שמעון פרס הפועל כאילו היה מקבל את משכורתו בשרות מערכת ההסברה של ערפאת? אכן קשה להאמין. הפשע המושלם, עפ"י ניסיוני בפרשה, חייב להיראות אבסורדי, אווילי, לא סביר, כזה שהשומע או הרואה יגיב בירי מהמותן - לא יעלה על הדעת.

המכה השמונים ואחת
עיתון 'הארץ' ולא רק הוא, התעלם בזמן מלחמת העולם השנייה מהידיעות שהגיעו על מחנות ההשמדה בשואה. הסופר ס. יזהר [חיים גורי. נג.] כמדומני, יצר על סמך אותה תגובה את הסרט המרגש 'המכה השמונים ואחת'. סיפורו של ילד יהודי ששרד בקושי מן השואה. הילד שניסה להבריא פת לחם חרבה ניתפס והובא בפני קצין גסטאפו. הקצין, חסיד אומות העולם, במקום

לדפוק לו לילד כדור בראש הורה לאחד מהבריונים להכות את הילד - שמונים מכות. הילד איבד את הכרתו אך איך שהוא הצליח לחזור לחיים, לשרוד, ולהגיע עם סיום המלחמה לישראל. האנשים כאן בישראל, סיפר הילד לסופר הידוע, לא רצו להאמין למה שעבר עלינו שם בשואה. 'בשבילי' - סיפר הילד שהיה אז כבר איש - 'הייתה זאת המכה הקשה מכולם - המכה השמונים ואחת'.

הבעיה הקשה בסיפור היא, המאמץ שמשקיע דובר צה"ל בניסיונו להסתיר את הממצאים, לאחר שהודה בשם חיילי צה"ל בעמדת נצרים באחריותם להריגת הילד, בלי לטרוח בבדיקת העובדות או לנסות לקבל את עדויות החיילים והקצינים במקום. יש להבין כי הפרשייה כולה הייתה יכולה להסתיים בתוך יום. מסיבת עיתונאים שהייתה מתקיימת ליד המבנה עליו נסמך הילד, קודם להריסתו, הייתה מאפשרת לעיתונאים לקבל את התמונה הנכונה, לא המפוברקת, בתוך רגע. עיתונאי העולם היו מתבקשים לתקוע את העיפרון או העט, המוחזק דרך קבע בכיסם, אל חורי הירי בקיר הלבנים החשוף. העיפרון התקוע בתוך החורים היה מצביע בפשטות על הכיוון ממנו נורו הקליעים. הקליע משאיר את סימניו בבלוק הלבנים כמעט כמו חור מקדח. כאשר התראיינתי בטלוויזיה הצרפתית הצעתי לכתבת המראיינת לחשוב על כיוון החור בחמאה צרפתית משובחת כאשר תוקעים לתוכה את האצבע. היא עוד יותר כאשר היא ראתה את סימני החורים בתמונות הקלוז-אפ שצולמו ביום המחרת, ע"י הצלם הפלסטינאי המפורסם.

ראשי צה"ל, במקום להרים טלפון אל המפקד במקום, מג"ד בדרגת סא"ל, העדיפו להאמין לסיפורים המופרכים של הצלם הפלסטינאי של הטלוויזיה הצרפתית. יש לזכור כי בצילום המפורסם לא ניתן לראות את כיוון הירי. בעיני מפקדי הצבא ראש הממשלה ושר הביטחון אהוד ברק, חיילי צה"ל לא ראויים כי ישאלו לדעתם, יתוחרו מה היה שם קודם שיוצאים בהכרזה תמונה הרת גורל, כפי שניתן היה ללמוד בהמשך, עם סיום מלחמת יום כיפור ומסקנות הועדה הממלכתית. היינו בטוחים כי למדנו את לקח הקונספציה ומושג הסבירות הנמוכה. מחיר הוויתור על בדיקת העובדות.

בצילומים שבידי רואים אלפי פלסטינאים עומדים, יושבים, מטיילים, רוכבים על אופניים במרכז הצומת המפורסם, מול עמדת צה"ל האיתמנית, כמו היו בתיאטרון. צופים, מעשנים סיגריה וצוחקים למראה הסרטונים המבוימים שהופקו באותו יום. כמו בסרט נע. עם במאים עשירות צלמים ומאות שחקנים.

העולם הערבי, בניגוד לראשי מערכת הביטחון, יודע את האמת על צה"ל מזה שנים. את דעתו הוא גיבש עוד קודם, הצבא הגדול והחזק ברח מלבנון במנוסה מבוהלת זנבו בין רגליו, מפני כמה מאות לוחמי חיזבאללה. איך תיאר זאת נאסראללה בנאומו - צה"ל חלש יותר מקורי העכביש.

ראשי צה"ל, לו היו מעט יותר ישרים, חושבים, ניחנים בקמצוץ אומץ לב, היו מודים בטעות ואז ומנסים לתקן. במקום זאת, הם מעדיפים לברוח מהאחריות, להעלים את הביזיון. פרסום

הממצאים המדעיים – הצילומים הברורים המדברים בעד עצמם, יחייבו מן הסתם פתיחת ועדת חקירה ממלכתית שתבדוק את המקור לביזיון הנורא, שהביא לאמונה כי חיילי צה"ל מחסלים ילדים ככה סתם. ראה דו"ח מיצ'ל המתאר את השפעת תמונת הילד א-דורא על העולם הקרוי 'פלסטינאי'. בנסיבות אלו לא פלא כי האחראים לביזיון עושים כל מאמץ להסתיר את הממצאים.

כאשר כמה מהכתבים הבכירים של הטלוויזיה הגרמנית הראשונה סיכמו איתי על חוזה מכובד עבור התחקיר, דובר צה"ל הבהיר להם חד משמעית, כי ההסתמכות על התחקיר שביצעתי ימנע מהם את שיתוף הפעולה של צה"ל. ומדובר על תוכנית טלוויזיה מובילה בגרמניה, בעלת שיעורי צפייה של עשרות מיליוני צופים. האלוף גיורא איילנד שהתבקש ע"י עוזר ראש הממשלה, ד"ר רענן גיסין, להעביר אלי את הממצאים שבידם כדי לסייע בחקירה, נעלם ואיננו, שלושת רבעי שנה. ד"ר רענן גיסין עם כמה מעוזרי ראש הממשלה נאבקים כדי לעזור לי כנגד משרד החוץ ושאר האחראים לביזיון.

מערכת צה"ל, עצמאית, מתעלמת מהוראות הדרג המדיני. ראשי צה"ל - כזנב המקשקש בכלב, גם לאחר שכמה מהם ראו את החומר, הם ממשיכים לברוח מהנושא כאילו היה זה ברזל מלובן. יש להניח, שאף המלך האוויל, בסיפור בגדי המלך החדשים, לא אהב מן הסתם את הילד הצועק – המלך עירום. ואני האוויל כמו הילד בסיפור, האמנתי כי יש להוציא את האמת לאור. האמנתי שהאמת, סופה לנצח, והממסד הצה"לי יפיק את הלקחים.

בסופו של דבר, התחקיר החלקי, הלא שלם, שפרסם האלוף סמיה, איפשר מתן ציונים לשבח לחיילי העמדה. צל"ש מוזר במקצת לחיילי צה"ל, לגביהם נטען כי ירו והרגו את הילד הפלסטינאי, אלא אם ראשי צה"ל יודעים את האמת המלאה. והם כמובן יודעים. חלקם בא אליי וראה את החומר, קיבל את תגובת הטלוויזיה הצרפתית והטלוויזיה הגרמנית, או את בקשת עוזרי ראש הממשלה. הם משתיקים, למרות התוצאה הקשה.

בשבוע שלאחר האירוע נרשמו כמאה וחמישים אירועים אנטישמיים קשים בצרפת לבדה. הלינץ' בחיילי צה"ל ברמאללה יוחס ע"י דוברי הרשות לכעס הרחוב הפלסטינאי על חיילי צה"ל ההורגים לכאורה את הילדים הפלסטינאים במזיד, ותמונת הילד א-דורה, תמונת השנה, תוכיח. מסקנות ועדת מיצ'ל, ועדת האו"ם כנגד גזענות, בדרבן שבדרום אפריקה, התקיימה כולה בצל התמונה המפורסמת, תמונה שכיכבה בעצרות עם ובנאומי שיטנה. הערבי הישראלי שהתאבד יומיים אחרי נעילת ועידת דרבן נראה בטלוויזיה קורא מן הכתב את הסיבה למעשה ההתאבדות - נקמת דמו של מוחמד א-דורה.

שלך נחום שחף

שארל אנדרלן – פליטת פה

פיליפ קרסנטי, יהודי מצרפת, האשים בשנת 2004 באתר האינטרנט שלו "Media Ratings" את תחנת הטלוויזיה הצרפתית בביום הסרט, [כנראה בהסתמך על חומר חקירה של נחום שחף]. הערוץ הצרפתי הגיש תביעת דיבה נגד קרסנטי. ב- 2006 בית המשפט בצרפת דחה את הטענות שהתמונות מזויפות וקרסנטי הפסיד במשפט. בית המשפט לערעורים בצרפת, בשנת 2008 קבע, כי קרסנטי לא הוציא את דיבתם של התובעים. בפברואר 2012 בית המשפט הגבוה לערעורים בפריז קיבל את ערעורו של ערוץ "פראנס 2" והחזיר את התיק לבית משפט בערכאה קודמת.

ב- 23.2.2009 נודע לי שפרט לסרט של רוני קמפלר, שצילם את המתרחש ב: 4.11.1995, יום הירצחו של רבין, היה גם צוות צילום אחר שצילם את האירוע – צוות הערוץ השני של הטלוויזיה הצרפתית. על כך סיפר שארל אנדרלן, כתב הערוץ השני הצרפתי, לאסתר שפירא, כתבת הטלוויזיה הגרמנית ARD. את הקטעים מהראיון הזה ראיתי במחשב בנוכחות פר' אריה זריצקי ודרי' ניסים אמזלג. את קטעי הוידאו מסר לנו אדם שקיבל אותם מהערוץ הגרמני ARD, וביקש להישאר אנונימי. דרך אגב, הסרטון שראינו הוא סרטון גולמי, כלומר לא הוקרן בטלוויזיה ARD. בתאריך 27.3.2009 הגשתי תלונה במשטרת רמת-גן על הסתרת ראיות מצוות החקירה בפרשת רצח רבין. לפי דבריו של מוסר הסרטון, הראיון ניתן ל ARD זמן קצר לאחר ש- France 2 זכה במשפט הדיבה הראשון נגד פיליפ קרסנטי.

להלן התמליל:

שארל אנדרלן: "זו לא הפעם הראשונה שיש לי וידאו שהפך להיסטורי. היינו הצוות היחידי שצילם את מאסרו של יגאל עמיר בערב ההוא. יש אנשים שהופכים רדופים על ידם, ומחפשים ומנסים לומר שהדברים התרחשו אחרת. דרך אגב, אותו דבר עם רצח יצחק רבין. יש לך האשמות נגד שמעון פרס שהוא ארגן את ההריגה ו/או שיגאל עמיר לא יכול היה להרוג את רבין לאחר מכן. כל דבר יכול לקרות וכל ההאשמות, כל המידע המטעה, מתרחש בעת כזו של קונפליקט".

משום שבכל אמצעי התקשורת (כתובה או אלקטרונית) התפרסמו תמונות של עמיר עצור ועומד ליד הקיר מאובטח על ידי שוטרים רבים, ברור שבראיון, אנדרלן לא התכוון לתמונות הללו כאשר אמר – "היינו הצוות היחיד שצילם את מאסרו של יגאל עמיר". יוצא אפוא, שצוות ערוץ 2 הצרפתי צילם, עוד לפני התמונות

שארל אנדרלין
בראיון לאסתר שפירא 2006

המוכרות לכל, את רגע המעצר עצמו שהתרחש שניות בודדות לאחר הירי. וסביר ביותר שצילם גם את הירי עצמו. עד כמה שהיה ידוע, קיים רק הסרט של רוני קמפלר שצולם במוצאי שבת 4.11.1995. מן הריאיון של שארל אנדרלן לאסתר שפירא התברר שקיים סרט נוסף, סרט, שאף עצם קיומו, מעולם לא פורסם. מתעוררת

השאלה – בעצם מדוע לא? לאור הממצאים הרבים, המצביעים על כך שלא ייתכן כי רבין נרצח מירי יגאל עמיר, אותם הצגתי בפרקים הראשונים, התשובה המתבקשת היא – שארל אנדרלן, כאיש שמאל, מקורב לפרס, הסתיר את הסרטון שכנראה היה מוכיח כי הירי של עמיר לא היה אמיתי ורבין לא נפגע. כיוון שפרסומו, בצירוף הידיעה שרבין אכן נרצח, היה מחשיד מיידית ואוטומטית את שמעון פרס כעומד מאחורי הרצח. בחלק השני של הראיון, שארל אנדרלן אכן קושר את שמעון פרס להתנקשות ברבין.

התנהגותן של ממשלות ישראל בפרשת מותו המדומה של הילד מוחמד א-דורה הייתה תמונה וחסרת הגיון. אבל, אם נניח שהן נסחטו על ידי גורם זר, התמונה תתחיל להתבהר.

סקירה קצרה אודות התביעות לבג"צ

בפרקים הראשונים ראינו שמספר לא מבוטל של מסמכים שהוצגו כראיות התומכות בגרסה הרשמית של רצח רבין, למעשה סותרות אלו את אלו, ואף פוסלות אותה. ברגע שקבלתי סיוע מדר' הדר (שם בדוי) בהבנת ממצאים רפואיים, נוכחתי בכך שקיימים ממצאים רפואיים מעוותים או בלתי אפשריים, וחלק מהממצאים פשוט חסרים.

ברצוני לציין שידידי ושכני יוסי כהן, הוא שדירבן אותי להפנות עתירות לבג"ץ, ובשפתו העשירה והמושחזת, וכבעל ידע בניסוחים משפטיים, אף ניסח לי את העתירות והצטרף אליי בעתירה האחרונה.

ב- 12.7.2005 הוגשה העתירה הראשונה למתן צו על תנאי, שמספרה 6733/05.

העתירה הייתה נגד שר הבריאות, שהיה צריך להשיב באמצעות פרקליטות המדינה (ראשיה מני מזוז וערן שנדר) ובו שר הבריאות התבקש:

1. ליישב את הסתירות על אופן הגעתו של רבין, על פי התיעוד הרפואי, בין תיעוד זה לבין עדויות הרופאים בסמוך לרצח, ובין אלה לבין גרסת ועדת שמגר.

2. לנמק מה הייתה הסיבה לכך שהצוות הרפואי ופקידות הרישום במיון, לא ידעו במשך 12 דקות, כי הפצוע, בו הצוות מטפל, הוא ראש הממשלה מר יצחק רבין, אשר הובא, לפי עדות הנהג דמתי, על ידו כשהוא מלווה במאבטח רובין.

3. להסביר סתירה: האם כשהתקבל ע"י רופאי המיון התורנים (הד"ר ניר כהן, הד"ר ענת רביד והד"ר בעז שגיא), היה ראש הממשלה מלווה במר רובין, מר דמתי והשוטר פנחס תרם, שהביאוהו על אלונקה, או שבניגוד לדו"ח שמגר, הובא מר רבין למיון באמבולנס טיפול נמרץ (נט"ן), והוכנס פנימה ע"י צוות נט"ן, תוך שהוא מגיע מונשם "עם טובוס", כפי שדווח ע"י דר' גוטמן בטיטוט גיליון המיון וע"י הד"ר ניר כהן בראיון עיתונאי למחרת הרצח.

4. לדרוש לחשוף את תוצאות צילומי החזה (AP) והשלד, ובעיקר הטומוגרפיה (CT) של החזה ועמוד השדרה, שבוצעו לפני הניתוח בהוראתו של דר' יהודה היס, ולהסביר מדוע נפקד מקומן של

תוצאות ה-CT חזה ועמוד השדרה, שלאחר המוות, מן הדו"ח הפתולוגי.

5. לדרוש הסבר, מדוע הוחלפה "תעודת חדר מיון" האוטנטית ב"תעודת חדר מיון" חדשה. התעודה האוטנטית הייתה אמורה להכיל את פרטי הקבלה הרפואית שנכתבו בזמן אמיתי ע"י דר' ניר כהן, דר' ענת רביד ודר' בעז שגיא (שהיו הראשונים לטפל ברבין) ואת כל המידע הרפואי, כפי שנרשם ע"י רופאי המיון והאחיות, בזמן אמיתי. "תעודת חדר מיון" חליפית נכתבה ע"י הדר' גוטמן בדיעבד, כשהיא חסרה את כל רישומי הרופאים שקיבלו את רבין במיון, את רישומי האחיות, את תוצאות המדדים החיוניים בקבלה ואת בדיקות המעבדה הראשונות.

6. לדרוש לחשוף את הקלטת ממצלמת הוידאו המוצבת באורח קבע בחדר הטראומה, שהייתה אמורה לתעד את כל שלבי האבחון והטיפול ברבין, למן כניסתו לחדר הטראומה ועד להעברתו לחדר הניתוח.

7. לדרוש מ"מגן דוד אדום" [מד"א] להציג תשובה לשאלה, אם בליל 4/11/95 התקבלה קריאה במוקד מד"א, והאם אמבולנס הוא שהעביר את ראש הממשלה מנקודה מסוימת בתל אביב למיון איכילוב.

הבנתי שלא אוכל לקבל את החומרים החסרים בפנייה ישירה למוסדות הרפואיים, אבל בפנייה לבג"ץ, למרות שהייתי צפוי להידחות על הסף, קיוויתי שעם הדחייה אוכל לקבל גם החלטה של בית המשפט, שתכלול הפנייה ל---. מצויד בהחלטה מסוג זה, אוכל לפנות למוסדות שונים, ואותם מוסדות ייאלצו אז לתת לי את החומר, בהתאם להוראת בית המשפט העליון.

כפי שהיה צפוי, השופטים (אילה פרוקצ'יה, מרים נאור, סלים גיבוראן) דחו את העתירה על הסף ב- 21.7.2005. אבל בהחלטתם נכתב " – קרי: פנייה מוקדמת לשר הבריאות בבקשה לקבל חומר ומידע כמבוקש בעתירה". החלטת השופטים מסתיימת במשפט: "למותר לומר, כי אם לאחר מיצוי ההליכים יסבור העותר כי עניינו לא בא על סיפוקו, יוכל לחזור ולפנות לבית משפט זה, אם ובמידה שיימצא צורך בכך."

מצויד בהחלטה זו פניתי למספר מוסדות רפואיים.

פנייתי הראשונה (26.7.2005) היתה לשר הבריאות דני נוה וקעתקה – לעו"ד דליה רבין-פילוסוף. פניתי גם לבית חולים איכילוב (31.7.2005), עם העתקי הפנייה לשר הבריאות דני נוה ולעו"ד דליה רבין-פילוסוף.

קבלתי שתי תשובות. האחת ממשרד הבריאות (15.8.2005) והשנייה מבית חולים איכילוב (8.8.2005), שתייהן ללא קשר לבקשתי. כאילו בקשתי את החומר לעצמי, נכתב בהן שאני צריך להביא כתב ויתור על הסודיות מיורשי המנוח, וזאת, אף-על-פי שממשרד הבריאות לא ביקשתי, אלא להקים ועדת בדיקה רפואית מטעם המשרד, ועדה שתקבל את החומר לידה ותבחן אותו. מבית החולים ביקשתי רק לדעת, האם עדיין נשמר אצלם חומר תיעודי מהטיפול ברבין המנוח. בבקשה למשרד הבריאות הצגתי רשימת שישה רופאים מומלצים. מי שהשיבה לי מטעם משרד הבריאות היא טלי אגמון, עו"ד מנהלת גריאטריה וזכויות החולה. מעניין, האם הגריאטריה משום שמשרד הבריאות רומז שרבין מת מזקנה? על תשובת בית החולים היה חתום דר' אה. הסנר – סמנכ"ל בקרת איכות וניהול סיכונים. גם כאן מעניין מה הם הסיכונים בפנייתי לבית החולים. במקביל, פניתי לאותם פרופסורים שברשימה, ומכולם קיבלתי תשובת סירוב להשתתף בוועדה כזאת. פניתי (7.8.2005) גם להנהלת מגן דוד אדום בשאלה, האם הגיע ראש הממשלה לאיכילוב באמבולנס נט"ן? כאן השיב לי המנכ"ל אבי זוהר: "נא להפנות בקשתך לשר הבריאות" (11.8.2005).

לאחר שקבלתי תשובות לא ענייניות, הן ממשרד הבריאות והן מבית החולים איכילוב, ותשובת דחייה ממגן-דוד-אדום, פניתי (25.8.2005) שוב לבג"צ. ושוב העתירה (8071/05) נדחתה על הסף ע"י השופטים דורית ביניש, אשר גרוניס ואסתר חיות, מפני שלפי דעתם "הנסיבות הקשורות ברצח ראש הממשלה רבין נחקרו על ידי ועדת שמגר" – טענה שבמקרה הטוב הינה תוצאה של שטיפת מוח תקשורתית, ובמקרה האחר פשוט טענת כזב. ועדת שמגר חקרה את נסיבות כישלון האבטחה, כי זה היה המנדט שהיא קיבלה. הוועדה הוסיפה והציגה עדויות וממצאים שונים בלי לעשות השוואות ביניהם ובלי להיכנס לעומק ולפירוט. איסוף והצגת ממצאים לא ניתן לחשב כחקירה. טענה שנייה הייתה, שהשופטים לא מצאו סתירות בין החומר המצורף לבין האמור בדו"ח ועדת שמגר. בעתירה הוגשו מסמכים רפואיים, כולם ממקור אחד והוא, בית החולים איכילוב. ובכן, במסמך אחד נכתב שרבין הובא בניידת טיפול נמרץ, ובמסמך שני – שרבין הובא במכונית נוסעים. אם בזה אין סתירה, סתירה מהי? זאת, ועוד: במסמך אחד נכתב שלרבין יש חור [ירי] כניסה משמאל, ובמסמך השני נכתב "אוורור תקין משמאל" [פגיעה משמאל מונעת אוורור תקין]. אבל הרכב השופטים הנכבד לא מצא כל סתירה. הנמקה נוספת של בית המשפט לדחיית העתירה, הייתה, שטענותי אינן נשענות על בסיס עובדתי. מסמכי בית החולים, אותם צירפתי כנספחים; מכתביי למוסדות שונים, ובכללם תשובות ממוסדות אלה; דו"ח המכון הפתולוגי; דפים מדו"ח ועדת שמגר וכתבות מהעיתונות, בהן ראיונות עם מי שטיפלו ברבין – כל אלה לא יכולים להיחשב

כביס עובדתי... גם כאן, בלשון המעטה, זו הנמקה תמוהה של בית המשפט.

ב 3 בנובמבר 2005, בערוץ 2 של הטלוויזיה ישראלית, הוקרן סרט שהופק על ידי "אלמה הפקות". המפיקים – נפתלי גליקסברג, אריק ברנשטיין ונורית קידר. תסריט ובימוי של נפתלי גליקסברג. בסרט הוצג צילום רנטגן לאחר המוות של רבין.

הצגת הצילום התניעה, בין היתר, תביעה נוספת (229/06 מתאריך 8.1.2006), והפעם, לתביעה הצטרף אליי ידידי יוסי, אותו ציינתי בתחילת הפרק. הפעם לא דרשנו לחשוף תיעוד אלא לפסול את דו"ח הניתוח שלאחר המוות, שבוצעה בגופו של ראש הממשלה המנוח, מר יצחק רבין ז"ל, לאור העובדה שמן הדו"ח הפתולוגי הושמטו פצע הכניסה בחזה והקליע הקטלני שנעצר בעמוד השדרה (ונראה מול חוליה D7 בצילום החזה). השתמשנו באותם נימוקים שהצגנו כבר בפרקים (ז' וח') אודות הטיפול הרפואי, כולל הצגת ממצאים כמו צילום הרנטגן מהסרט "תיק לא סגור?", חוות דעת של פרופסור י. ליבסון, עדות של דר' קלוגר בבית המשפט וגליון בית חולים "די-חמש-שש" (הוצג בפרק ה').

הפעם, השופטת אילה פרוקצ'יה העבירה (19.2.2006) את תביעתנו למשיבים. טענות המשיבים הועברו אלינו (14.3.2006), ולאחר מכן העברנו לבג"צ את תגובתנו על טענות הפרקליטים של משרד הבריאות (15.3.2006).

גם הפעם העתירה נדחתה על ידי השופטים איילה פרוקצ'יה, אליקים רובינשטיין וסלים ג'ובראן, ללא דיון בבית המשפט לאור המסמכים והטיעונים שהצגנו.

אומנם, כל תביעותיי נדחו, אבל לתביעה האחרונה הייתה השפעה ציבורית, והצלחנו לשבש את כוונת הממסד 'כביכול לתת תשובות', מבלי להביא לגילוי האמת, וכך לקבור את השאלות הטורדניות.

התכנית החלופית - הגרסה השקרית

מימין: רונן ברגמן, אושרת קוטלר, יהודה היס ("תיק לא סגור?", ערוץ 2)

התכנית "תיק לא סגור?" נוצרה במטרה להפיץ לעת הצורך גרסה שקרית על אירועי רצח רבין, אשר על פיה הנתיחה הפתולוגית של גופתו של רבין (אשר בוצעה ע"י דר' יהודה היס ואלי ליפשיין – טכנאי נתיחה) לא הייתה ממשית, ועקב רשלנותו של היס הוא פספס פצע כניסה מלפנים בגופו של רבין התואם במיקומו את החור בכיס החולצה משמאל (אשר היס התייחס אליו בדו"ח הפתולוגי כחור חסר חשיבות בהיעדר חור תואם פצע כניסת קליע בגוף בחזה משמאל בצילומי הרנטגן וה-CT).

אושרת קוטלר, שדרנית ומנחת הדיון, פנתה לפרופסור יהודה היס, ולהתקפה המילולית עליו הצטרף גם דר' רונן ברגמן, פרשן לענייני מודיעין, "ידיעות אחרונות".

אושרת קוטלר: אתה צילמת?

יהודה היס: אני מצלם בתמונות סטילס את אזורי הפציעה, לא הייתה כל פציעה, לא בבטן ולא בבית החזה
אושרת קוטלר: אתה צלמת את הכל? כלומר אין לנו הוכחה מצולמת היום, שנניח שבאזור השמאלי בבטן אין שום דבר, אז הינו גומרים את הסיפור, זה לא קיים, נכון?
יהודה היס: אני גם חושב שאין שום הוכחה שגם ברגל אין שום דבר, מכיוון שברפואה משפטית מקובל לצלם רק את הממצאים החיוביים. אנחנו איננו מצלמים ממצאים שלא קיימים.
תוך כדי ההתקפה על היס מציגים קטע של הסרט בו היס מספר לגליסברג.

יהודה היס: אנחנו מצלמים את כל הגופה לפני שנוגעים בה. אני מתאר כל פרט ופרט, אחר כך הופכים את הגופה...
אושרת קוטלר: כלומר, צילמת את כל הגופה?
יהודה היס: צילמנו את הפנים של הגופה לשם זיהוי. לא את כל הגופה.

אושרת קוטלר: בכל זאת, יש סיכוי שאתה פספסת את הקליע? ואני אגיד ל למה אני שואלת, הרי באתי לראות את הצילומים האלה ונכון שבצילום העליון ... רואים בבירור בשטח החזה שני חורים של קליע, אבל בצילום האגן ובמקום החשוד לכאורה ... התצלום הוא בלתי עביר ... לא רואים שם כלום ... ולא היה צילום צד? שאפשר היה לגלות שם דברים שהסתתרו ...

אתה, למשל, לא ביצעתם שם ... צילום לטרל ... ואתה ביצעת צילום AP ...

רונן ברגמן: צריך לומר שאם אנחנו מקבלים דברים שפרופסור היס אמר במקומות אחרים, גם בקורסים שהעביר ובוועדת החקירה שבדקה את התנהלות המכון ברשותו, הרי שלא נעשתה נתיחה וזה הדבר החשוב. לא נעשתה נתיחה, כפי שפרופסור היס נוהג להרצות, בגופתו של ראש הממשלה המנוח. נתיחה נעשית על פי פרוצדורות

שפרופסור היס מטיף להן ומדבר עליהן, וזה לא נעשה. אני לא אכנס לפרטים ... ועל פי שיטתו של פרופסור היס, הוא לא היה יכול לדעת ... ופרופסור היס כשהוא לא מבצע שורה שלמה של פרוצדורות, כולל אי צילום מלא של הרנטגן ולא צילום וידאו שמבצעים במכון בהרבה מאוד מקרים ... ובסופו של דבר זה הביא גם לפערים, והיום לא ניתן לשלול את תיאוריות הקונספירציה, וזה הדבר החשוב, בגלל הנתיחה הרשלנית הזאת

אפשר קוטלר: למה לא שמרת [את קלטת הנתיחה]? ... עוד פעם נוהל על ראש ממשלה שנרצח? הרי אם הייתה לנו פה קלטת, אז הייתה לנו הוכחה חד משמעית ...

יהודה היס: חוות הדעת [המודפסת] היא העתק מדויק של הקלטת. ... גם במקרים אחרים, ... בתי משפט בארץ יודעים, אגב, כמו בארה"ב, שאחרי שאנחנו מדפיסים את מה שהוקלט ומקבלים את זה ... במשך 20, 30 שנים אחרונות ...

רונן ברגמן: זה לא נכון, הם לא ידעו מזה, בתי משפט לא יודעים מזה, הנתיחה החשובה בתולדות המדינה, והקלטה שלה, מושמדת. בקטע הדיון שהוצג, רבות מתגובותיו של פרופסור יהודה היס לא הובאו כאן, משום שהתגובות הללו לא היו לעניין. היס בעיקר ביקש לסמוך עליו ולהאמין לו, כבעל ניסיון רב שנים בתחום הנתיחות אחרי המוות.

הבהרת מספר דברים בתחום הרפואי

כל מסמך רפואי רשמי שמוגש לבית המשפט, מודפס על נייר של המוסד הרפואי בו הוא נערך, בחתימת הרופאים האחראים וכן חותמת המוסד. כך יהודה היס הגיש את הדו"ח הפתולוגי לבית המשפט בעניינו של יגאל עמיר, וכך הוגש "יצחק רבין - סיכום מהלך קליני" של בית חולים איכילוב. כך היה צריך להיות מוגש מסמך תוצאות הבדיקה הטומוגרפית (CT) של יצחק רבין המנוח. אבל, למרות שנמסר כי רבין עבר בדיקת CT, הדו"ח הסופי ובו תוצאות הבדיקה לא הוגש, ובמקומו נדחפו לתיק הפלילי טיוטות הרופא עם מחיקות ותיקונים. הסיבה לכך היא, שבדו"ח ה-CT הרשמי המודפס לא ניתן לעשות מחיקות ותיקונים, בלי שהדבר יהי בולט לעין. בנוסף לכך, יש נהלי כתיבת דו"ח טומוגרפיה הגורם לכך שהוצאת דפים מהדו"ח, או החלפת דפים בדו"ח, יהיו גלויים לעיני כל רופא שיראה את הדו"ח.

יותר פשוט לדחוף טיוטות לתיק הפלילי, תוך נטרול הרופא שעשה את בדיקת הטומוגרפיה והכין את הדו"ח, רוב עורכי דין הינם חסרי הבנה בתחום הרפואי, ואינם יודעים מה צריך להיות.

החשיבות בבדיקה טומוגרפית של הגופה היא בכך שבדיקה כזאת יכולה להחליף את נתיחת הגופה, או למקד אותה רק בנקודות שעדיין לא מספיק ברורות לפתולוג, ובעיקר כאשר מדובר בפצעים מירי.

טומוגרפיה מועילה מאוד בזיהוי נכון של כל הפצעים הקטלניים ובאיתור מדויק של מיקום החלקים המתכתיים בגופה. לטומוגרפיה של גופה יש חשיבות שימושית לא רק בגלל סיבות רפואיות. לביצועה לא נדרשת הסכמת המשפחה. אם תוצאות הטומוגרפיה מגלות כי רבין ספג קליע שנורה מלפנים, פגע בכלי דם גדולים שליד הלב, ריסק את עמוד השדרה ונתקע בו, כפי שמסר בליל הרצח מנהל בית חולים איכילוב, פרופסור גבי ברבש (הרס חוליות D5-6 ונתקע בחוליה D7), אזי ברור מדוע לא היה ניתן להציג את דו"ח ה-CT. שימוש בטומוגרפיה - זאת הסיבה שהיס לא ביצע את כל הליכי הנתיחה, שעליהם דיבר רונן ברגמן. לא היה צורך בהם. פרופסור היס נאלץ לשבת כל הדיון ולספוג את הביקורת, כי היה מנוע מלספר על כך. אילו היה מספר, היה נדרש להסביר את הסיבה האמיתית לקיצור הליכי הנתיחה, ואז להציג את דו"ח ה-CT המלא. הדבר מסוכן בשבילו גם כיום. בפרק ו' (הד תקשורתי והסתרה') מצוטט מספרו של אלי ליפשטיין, עוזרו של פרופסור היס, אודות השתלטות אנשי השב"כ על אזור נתיחת הגופה באיכילוב, וכאשר היס רואה את אנשי השב"כ עם אקדחים בבית החולים וגם יודע שהם השתמשו בהם, כי הבין, כמומחה (כפי שנוכחנו לדעת בפרק ח'), ששני הקליעים מאחור נורו ברבין לאחר המוות, ברור לו שגם שנים לאחר מכן הוא לא יגלה את האמת על תוצאות ה-CT או אודות הקלטת הספק מושמדת.

המחלקה לרדיוֹלוגיה
אבחנתית

שם החברה: דב"ן וצחק

מספר ת"צ :

סוג הבדיקה: $\sigma - \mu$ (ידוע σ)

תאריך: 5. Nov. 95

תשובה :

[illegible]

১। নীচের অংশের মাডা। মাগিমাগিমা মাগিমা
 মাগিমা মাগিমা মাগিমা মাগিমা মাগিমা
 মাগিমা মাগিমা

[illegible]

???

שאלה: מהו המרחק בין שני נקודות? תשובה: המרחק בין שתי נקודות הוא האורך של הקטע המחבר ביניהן.

385 15

היו הרבה דיווחים בתקשורת שפרופסור היס ביצע לא מעט עבירות בתפקידו כפתולוג הראשי של המדינה, ובכל זאת הכל עבר מעל לראשו. הוא לא נפגע. גם אחרי ההתקפה עליו, שהייתה לאחר

הקרנת הסרט הנזכר, לא נגרם לו כל נזק. יתכן מאוד כי דווקא הקלטות, שנטען לגביהן שהושמדו, שומרות עליו.

היס – שער לעזאזל?

ההתמקדות בנקב הדש הקדמי משמאל נתנה פתח "להלבין" את הקליע שנורה מלפנים, דרך הטלת האשמה על היס, שכביכול לא הבחין בקליע מלפנים. משום כך, לכאורה לא מדובר בקנוניה אלא בכישלון מקצועי של יהודה היס, בתנאי שמצליחים להעלים את ריסוק עמוד השדרה בדרך זו ניסו השלטונות ליישב את הסתירה בין ממצאי המיון (כדור מירי חזיתי שהושמט מן הדו"ח הפתולוגי) לבין הדו"ח הפתולוגי.

שינוי בטקטיקת הטיוח

נראה שרוצחיו של רבין וסייעניהם הכינו את התכנית למקרה שפציעת החזה תיחשף מתישהו, וזאת מתוך כוונה לשנות טקטיקה ולהפסיק ולהכחיש את קיומה של פציעת חזה (אשר הינה מתועדת היטב בכל המסמכים הרפואיים ומסמכי הרנטגן במיוחד), אך זאת תוך המשך העלמת העובדה הקריטית: פציעת החזה לוותה בריסוק חוליית עמוד השדרה בגובה D5-6; מכיוון שרבין לא היה משותק בכיכר מלכי ישראל, הודאה בריסוק החוליה כמוה כהודאה בכך שהירי בחזהו של רבין התרחש לאחר האירוע בכיכר.

למנוע היווצרות הלחץ הציבורי

בדרך זו קיוו "להרגיע" ו"להרדים" את הציבור הגדל והולך של אזרחים שמפקקים בגרסה הרשמית. מה שתרם לחוסר האמון של הציבור בגרסה הרשמית הם הדוחות הרפואיים, כמו גם דיווחים מפורשים מפייהם של אפרים סנה, גבי ברבש ואחרים אשר חשפו את קיומה של פציעת חזה קדמית, שלוותה בפגיעה בעמוד השדרה ובנזק נוירולוגי (פרופסור ברבש:

תומס וורלאו, במעבדה לזיהוי פלילי בבריטניה, בוחן את החולצה עם הנקב בשמאל הדש הקדמי. ("תיק לא סגור?", ערוץ 2)

"פגיעה...בחוט השדרה"; "ח"כ דר' יורם לס": "...ריסוק מוחלט של מערכת העצבים...").

לפי הסרט, החולצה עם הנקב בשמאל הדש הקדמי, הועברה לבדיקה במעבדה באנגליה, והובטח שיהיה המשך לסרט לאחר קבלת התוצאות. מפיקי הסרט לא המתינו במקום לתוצאות הבדיקה, אלא הבטיחו לחזור עם תוצאות בעוד מספר חודשים. אולי משום שלא היו בטוחים בטיב התגובה הציבורית לגבי "הגילוי" החדש. במילים אחרות, אולי היה מתוכנן המשך בהתאם לסוג הלחץ הציבורי? הודאה מאוחרת בקיומו של כדור שלישי, מהווה אופציה לקיצור עונשו של יגאל עמיר (אשר תבטיח את המשך שיתוף פעולה שלו עם המתנקשים) בטענה שרבין נפגע לא רק מן היריות של יגאל עמיר אלא גם מקליע "ידידותי" (ע"י מאבטח שניסה לחסל את עמיר ופגע בשוגג ברבין).

עיקרו של הכזב החדש

הגרסה המחודשת ("תיק לא סגור?") מנסה להחליף את טענות ה"קונספירציה" בהודאה בפגיעת קליע שלישי בחזהו של רבין, מאש ידידותית, אשר לא הייתה בה כוונת זדון. על פי גרסה זו, המאבטח שירה את הכדור (לכיוונו של יגאל עמיר) שפגע ברבין, פעל כך כתוצאה מרפלקס מותנה וכלל לא ידע שהקליע נורה מאקדחו, וממילא כעת כבר לא ניתן לברר את זהותו...

האמצעי – הטמעת ההעלמה

כנראה שבאופן זה ניסו הפושעים ועושי דברם בתקשורת להטמיע בערמומיות בקרב הציבור גרסה שקרית חדשה, אשר "מיישבת" כביכול כמה מעיקרי הסתירות בדוחות הרפואיים ובדוחי הרופאים (אודות קליע שלישי בחזה). כל זאת כמובן תוך העלמת ריסוק החוליה ושיתוק גופו של רבין, אשר חושפים את העובדה שהירי התרחש לאחר האירוע בכיכר, ובלא שמישהו מן האשמים ייתפס ויבוא על עונשו.

לשם כך בדיוק נוצר הסרט "תיק לא סגור?". בקטע בו נשאלים כמה "מומחים" כמה זמן לוקח למאבטח ממוצע להגיב לירי, נוקבים הללו בחלקי שניות, תוך ניסיון לשכנע שתגובת המאבטח שירה "בשוגג" ברבין הייתה לחלוטין בלתי-מודעת, ולכן אך טבעי הדבר שאותו מאבטח אינו זוכר דבר וחצי דבר, אלא רק לאחר שנפתלי גליקסברג גילה את החור בחולצה, וכך 'פתר את התעלומה', כמובן בלא שליוורה הקליע ישנה זהות כלשהי...

כדי להימנע מחשיפת הקשר בין הקליע שנורה מלפנים לבין ריסוק החוליה, דאגו המעורבים בטיוח "להשכיח" את קיומם של צילומי הרנטגן וה-CT, שכן צילומים אלה מראים את החוליה המרוסקת אשר קיומה מחסל מיידית את גרסת גליקסברג, ברגמן והרוצח(ים).

כל הדברים הוצגו בסרט באופן שניצל את בורות הציבור, שכן לחור, בדש הקדמי השמאלי של החולצה, לא נתלווה חור תואם של פצע הכניסה בחזה משמאל (לא תואר ממצא מסוג זה במסמכי המיון ובצילום הרנטגן).

הנבחרים

השלטונות הטילו על חברת "עלמה הפקות" והערוץ השני, תוך שיתופם של אנשי ממסד ותקשורת כגון מאיר שמגר, פנינה גיא, רונן ברגמן, אושרת קוטלר, נפתלי גליקסברג ואחרים, לשכנע את הציבור שכל הרופאים והפתולוג פרופסור היס "שכחו" לבדוק את חזהו של רבין ו'פספסו' פצע כניסה בחזה משמאל...

על ברגמן, קוטלר ושותפיהם הוטל לשכנע את הציבור שיגאל עמיר ירה 2 כדורים מאחור, בעוד שהכדור השלישי נורה מבלי משים ע"י מאבטח שב"כ אשר ניסה "להוריד" את יגאל עמיר.

לא יתכן שגליקסברג, ברגמן ושות' לא ידעו על קיומם של צילומי הרנטגן וה-CT הקריטיים, ועל כך שסידרת הצילומים הללו חושפת באופן חד וחלק את הממצאים הרפואיים האמיתיים. בגיליון הרפואי "די-חמש-שש" (כאן, פרק ה' - ארבע גרסאות רפואיות)

פרופסור יהודה היס שולף צילום רנטגן לאחר המוות לפני הנתיחה של יצחק רבין ("תיק לא סגור?", ערוץ 2)

נרשם: "פצע ירייה עם חור בריאה באונה עליונה 2.5-3 ס"מ פצע יציאה לכיוון D5-6". ממבט על הגופה בלבד, שום רופא לא יכול לגלות ולדעת את מה שמצוטט מהגיליון, והוא מסלול הקליע בתוך הגוף. לכן ברור שפרופסור מ. גוטמן מתאר (ומקריא בסרט) את מה שראה בצילום הרנטגן, שנעשה מיד לאחר הגעתו של יצחק רבין

לבית חולים. בצילום זה, שנעלם לאחר מכן, נראה פצע ירי בודד וקליע בעמוד השדרה, בעוד שבצילומים המאוחרים נוספו שני פצעי ירי בגב, ואשר נורו לאחר המוות, כפי שנוכחנו לדעת בפרק ח', (התרחיש האירועים).

כמובן שבהצגת גרסה שקרית, גליקסברג, ברגמן ושות' הוכיחו שהם מסייעים בלי בושה לפושעים לנסות "להלבין" את הממצאים המפלילים, תוך השמטת מציאותם של צילומי הרנטגן וה-CT המפלילים.

השעיר לעזאזל בועט?

אפילו נוכלים עושים לעתים טעויות קריטיות, וכך יצא שפרופסור יהודה היס סיפק במו ידיו את המפתח לפתרון התעלומה, בכך שחשף לזמן קצר את צילום הרנטגן האחרון, בו נראה הקליע בחוליה. מעניינת התשובה לשאלה: האם חשיפה זו הייתה מכוונת ע"י פרופסור היס במטרה לא לאפשר הפיכתו לשעיר לעזאזל? האם זו הסיבה שהיועצים המשפטיים של משרד הבריאות לא מאשרים לו לספר את מה שכבר מותר לו ע"פ החלטת השב"כ? פורמלית, מ-5.6.2008 השב"כ נעתר לבקשה של ארגון 'נקים' (העמותה שנאבקה למען נקיון המערכת המשפטית) לבטל את חובת הסודיות של פרופסור יהודה היס בנוגע לניתוח שלאחר המוות של ראש הממשלה יצחק רבין ז"ל.

המזימה נכשלה ובוטלה

כתוצאה מטעות חמורה (ואולי כוונה) זו הוגשה עתירה לבג"ץ 229/06. ובגלל עתירה זו, לא ניתן היה להמשיך באותו המשחק, והנוכלים נתקעו ולא סיפקו את החלק השני בתכנית, בו הם היו אמורים להציג "תוצאות" של בדיקת האריג במעבדה באנגליה (כפי שהבטיחו): כוונתם הייתה לטעון שהאריג הכיל כביכול שרידי אבק שריפה, מה שהיה תומך בקביעתם שרבין נורה גם מלפנים ע"י מאבטח שלא היה מודע לכך.

עתירה 229/06, שהתמקדה בצילומי הרנטגן וה-CT, ביטלה את כושר התמרון של הנוכלים, שכן אילו פיתחו את העניין כפי שתכננו (דהיינו, להודות כביכול שהיה גם ירי מלפנים), הדברים לא היו מסתיימים בזאת (דהיינו, תיק רצח רבין נסגר סופית,

בית המשפט העליון בג"ץ 229/06 ת"ד 1000 שר הבריאות תאריך הגשה: 08/01/06		בית המשפט העליון מס' כלי מיוצגים ת"ד 1000 תאריך הבדק: 08/01/06 חשבו	
העותרים: 1. נתן גפן, ת. 1. 2. יוסף כהן, ת. 2.		המשיב: שר הבריאות. (באמצעות פרקליטות המדינה, רחוב סלאח אל-דין 29, ירושלים)	
נושא: עתירה למתן צו על תנאי		תוצאה: נד -	
מוגשת בזה עתירה למתן צו על תנאי, המופנת אל המשיבים, והמורה להם לבוא וליתן טעם כדיקטום:			

כפי שקיוו), אלא היו מסתבכים עוד יותר עקב הימצאותם של צילומי הרנטגן וה-CT המפלילים, אשר לא ניתן היה להימנע יותר מחשיפתם כאשר השלטונות עצמם מודים שהגרסה הרשמית מעורערת...

פרק ט"ז - סיכום

מתחילת הספר, הקורא היה יכול להיווכח שבגרסה הרשמית של פרשת רצח רבין קיימות סתירות רבות ומשמעותיות ביותר, כך שהמסקנה היא שמהירי של יגאל עמיר (אם היה כזה) רבין לא נפגע.

העיתונות

הממצאים שהובאו בזה, עדיין אינם ידועים לציבור הרחב, ומשום כך, לא יכלה להיות תגובה ציבורית שתדרוש את תשובות הנוגעים בדבר, על הזיופים והסילופים בפרשת רצח ראש הממשלה, יצחק רבין. מזה שנים מתחבטים המכירים את השקרים לפרטיהם, בשאלה, כיצד לגרום לתגובת אלה שחייבים להגיב לממצאים הללו.

כמשל פרשה אחרת:

באפריל 1984 התרחש אירוע שהתפרסם כ'פרשת קו 300'. מחבלים שבו בני ערובה באוטובוס, קו 300. לפי הגרסה הרשמית, כל ארבעת המחבלים נהרגו בקרב עם כוחות החילוץ. הפרשה התגלתה הודות לתקשורת, משום שהיו עיתונאים שהציגו לציבור הרחב הוכחות ששניים מהמחבלים היו בחיים לאחר סיום הפעולה. בפרשה זו, אנשי השב"כ חיסלו שני מחבלים שנתפסו חיים. במצב שנוצר, גם רשויות החוק נאלצו להיכנס ל"תמונה". כאשר נודע דבר החיסול, הופל תחילה ה'תיק' על אלוף בצה"ל, על איציק מרדכי. גם המצב הזה לא היה פשוט. אנשי השב"כ הצליחו לתעתע בחוקרי הפרשה ובפרקליטות, ורק לאחר שאלוף איציק מרדכי זוכה במשפט, הודה השב"כ באחריותו, האמת יצאה לבסוף לאור. עיקר האינטרס של העיתונאים לחשיפת האמת בפרשת קו 300 היה אינטרס פוליטי. בנוסף לאהדה לאויב הערבי שקיימת בחוגי השמאל הישראלי, הרי מי שהיה באותה תקופה ראש הממשלה, הוא יצחק שמיר, הידוע כבעל דעות ימניות, והעיתונאים (ברובם בעלי דעות שמאלניות) קיוו דרך חשיפת הפרשה, לפגוע במעמדו ואולי אף להפילו.

במקרה של פרשת "רצח רבין" המצב הפוך. העיתונאות המרכזית מסרבת להציג את הממצאים לציבור הרחב.

בתקשורת מוצגות דעות, לעתים תימהוניות או קיצוניות, ללא שום בעיה. ערביי חמאס או אש"ף, או יהודים המחזיקים בדעות התומכות באויבי ישראל, הופיעו בתקשורת לסוגיה במינון ובתדירות גבוהים.

אילו תיאוריות הקשר נגד רבין היו "מופרכות" ו"הזויות", לתקשורת לא הייתה שום בעיה להציגן, על מנת לאפשר לציבור

להיווכח שהן אכן מופרכות או הזויות. העובדה, שמשתיקים וסותמים את הפיות, מוכיחה שלשררה הישראלית יש מה להסתיר. לא מדובר בקבלת תיאורית קונספירציה כלשהי, אלא באי רצון לחקור אם יש דברים בגו, ובסירוב להעמיד למבחן את העובדות.

בפרק ט' ("העוקץ") נשאלה **שאלה עקרונית** – האם, הייתה תוכנית ביום ההתנקשות:

הסוואת כוונה לרצח

או

פעולה שנועדה רק לעקוץ את היריב הפוליטי, אבל השתבשה (תקלה או תאונה) והביאה למותו של רבין?
קיימים סימנים גם לאפשרות הראשונה וגם לאפשרות השנייה. הבה נבחן את שתיהן:

א. תוכנית הסוואת כוונת רצח

המפתח לפענוח רצח הוא, להתחיל בזיהוי האנשים שיש להם מניע לביצועו, ולכן החשוד הראשון היה צריך להיות מי שנראה כמפיק תועלת אישית או אחרת. ממותו של רבין, הפיק תועלת אישית ומדינית שמעון פרס, שירש אותו, בעלותו בעקבות הרצח לכס ראש הממשלה. באותו פרק (יג') סופר איך אריה רוטנברג, פרסומאי שעבד בשירות מפלגת 'העבודה', חשף טקטיקה של פרס, המעידה על אישיותו – איך פרס ידע לגרום לכך שאלומות תשרת אותו. יוסי שריד, מי שהיה הרבה שנים חבר ב"העבודה" וחבר כנסת מטעמה, ואחר כך גם חבר כנסת ויושב ראש סיעת מר"צ, כך מציג את אישיותו של פרס: "הבעיה של פרס היא האנוכיות האיומה שלו. מתוך עשרה קבין של אנוכיות שירדו לעולם, שמעון נטל תשעה, ואחד – כל העולם כולו. ... איש מאיתנו איננו רק חסיד אומות העולם ורק אלטרואיסט. אלא ששמעון גם במובן זה עולה על כולנו. שמעון לא מוכן להותיר לאדם דבר, גם לא את שיירי השולחן. הוא כה רעבתן, שהוא רוצה את כל הסעודה. גם אם תשכב מתחת לשולחן, פירור לא תקבל ממנו. ... ברגע שהגיע לתפקיד הבכיר ביותר, כל מה שהוא לא רצה שיעשו לו – עשה ביתר שאת לאחרים." (יואב לימור, "יוסי שריד יורה: ...", מוסף שבת, מעריב, 10.1.1997).

האם פרס היה צריך להיות חשוד יחיד, או שאפשר להצביע על עוד חשודים?

שוחחתי עם גבי שחר (26.12.1996), מעורכי הדין של יגאל עמיר. תמליל השיחה לפניכם:

גבי שחר: תקשיב, יש היום ב"הארץ" בעמוד הראשון סיפור על שמעון שבס. מדובר שמה על .. מתחילים לחפור עסקאות נשק. וראיתי את זה. לי במסגרת כל מיני אנשים שפנו אלי עם הסיפור

של רצח רבין, פנתה אלי איזה גברת והייתה לה תזה, שמי שנודע לו על הרעיון לפגוע ברבין באופן מבוים, לצורכי תעמולה, הוא גורם פרטי שמתעסק בסחר בנשק. היא מסרה לי שם. כרגע אין טעם להיכנס לזה.

נתן גפן: הגברת, קוראים לה בתיה, לא?
גבי שחר: לא. גברת שאתה לא תוכל להעלות על דעתך בהקשר שלה. אני הייתי אצלה, דיברתי איתה. לה מן ההתחלה הייתה תזה, שמדובר על רקע מאבק איתנים כלכלי בנושא של סחר בנשק בינלאומי שמישהו החליט שרבין מפריע בדרך. והכתבה הזאת ב"הארץ" הדליקה אצלי אור אדום גדול מאוד. אם מתחילים לחפור ואם יש בסיס למה שאמרה לי אותה גברת אז בסוף זה הצטלב. יש לך הזדמנות לראות את "הארץ" של היום?
נתן גפן: יש לי. "הארץ" פה.

גבי שחר: אז תראה בעמוד הראשון על שבס ...
נתן גפן: ראיתי כותרת, לא קראתי עוד.
גבי שחר: אז תקרא את התוכן, מדובר שם למעשה במאבק פנימי שבס למעשה תפס צד בו. ואתה רואה שהצד השני הוא זה שעכשיו מסבך את שבס. וזה בתקופה שהוא היה בתוך העסק. זה מתקשר לי מאוד עם התזה הזאת, למרות שזה עוד לא ראייה.
הקורא יכול להיווכח בכך שלשמעון שבס, מי שיוצג בתקשורת כמשרתו וכידידו הקרוב ביותר של רבין, גם לו היה מניע להסיר את רבין מדרכו, כלומר גם שבס אמור היה להיות חשוד ברצח רבין.

דרך אגב, הידיעה עליה מדבר גבי היא כתבה קצרה מאת בן-ציון ציטרין "תלונה נגד שבס: חשוד ... בעסקאות נשק", "הארץ", 16.12.1996. זו הייתי ידיעה ראשונה על התחלת התהליך שהסתיים ב 2004 עם הרשעתו של שבס. מתוך כתבה באתר וואלה: "מזוז ושנדר: הרשעת שבס תסייע במלחמה בשחיתות", 30.11.2004, מאת: שירות הארץ. – "בהרכב מורחב של 9 שופטים החליט העליון להרשיע את מנכ"ל משרד רה"מ לשעבר בשתי הפרשיות בהן הואשם וזוכה. היועה"מ ופרקליט המדינה: הפסיקה מהווה מסר חשוב לעובדי הציבור ונבחריו. היועץ המשפטי לממשלה, מני מזוז, ופרקליט המדינה, ערן שנדר, בירכו בצהריים על הרשעתו של מנכ"ל משרד ראש הממשלה לשעבר, שמעון שבס, בעבירות של מרמה והפרת אמונים. ... בית המשפט העליון החליט היום ברוב של שמונה מתוך תשעה שופטים, להרשיע את שמעון שבס, מנכ"ל משרד ראש הממשלה לשעבר, בשתי הפרשות בהן הואשם, וזוכה בפרשת קידום העסקה הביטחונית עם מדינה זרה ... זאת, במסגרת הדיון הנוסף שנערך בזיכוי לבקשת המדינה, בהרכב מורחב של תשעה שופטים."

יש לזכור ששבס פעל שנים למען רבין לפני ניצחונו בבחירות 1992. מתעוררת השאלה, לאיזו תמורה הוא, שבס, יכול היה לצפות מרבין? התשובה, לכאורה, מתבקשת: להיות שר או חבר כנסת לכל

הפחות. רבין לא מינה אותו לשר ואפילו לא סייע לו להיבחר לכנסת. במקום זה, הוא מינה אותו לנהל לו את לשכת משרדו. ואז, הוא, שבס פנה לעסקים פרטיים, נראה שתוך ניצול קשרים שנוצרו עקב תפקידו. אחד מהתחומים בו שבס התחיל להתעסק היה סחר בנשק.

מתעוררת שאלה האם היה קשר בין החשודים פרס ושבס. פרשת "הפגישה הלילית" מצביעה על הקשר הזה. בסוף אוקטובר תחילת נובמבר 1996 התפוצצה פרשה, בה נקלט מתאם הפעולות בשטחים, האלוף אורן שחור, כשהוא מגיע בלילה למעונו של פרס וכנראה מדווח לו על המתרחש בשטחים, וזה כאשר ראש ממשלת ישראל בתקופה זו, בנימין נתניהו, לא ביקש מאורן לעשות כך ואורן לא דווח לו על הפגישה הזאת. אורן שחור מונה לתפקידו עוד בתקופה של יצחק רבין ועל ידו. בעיתונות באותה תקופה פורסם שאורן שחור לא היה המועמד המועדף על יצחק רבין, מי שהיה, הוא גדי זוהר. "זוהר נראה, לכאורה, מועמד מושלם לתפקיד: בעבר היה ראש זירת טרור באמ"ן, בעל השכלה במזרחנות, ערביסט עם קבלות ודובר ערבית רהוטה. הוא גם היה חבר במשלחת של סגן הרמטכ"ל אמנון ליפקין-שחק לשיחות עם הפלשתינים, וראש המינהל האזרחי ביהודה ושומרון ... אבל שר הביטחון יצחק רבין בחר באלוף אורן שחור, שהיה משולל נסיון כלשהו בתחום. ... דווח על לחץ כבד של שמעון שבס להעדיף את שחור. ... שחור מונה ... גדי זוהר פרש ... " (בן כספית, "בלעדי – הפגישה הלילית", מוסף שבת, מעריב, 1.11.1996). בעיתון מצוינת גם סיבה אפשרית, שנראית כלא רצינית: שחור סייע לשבס לקבל את דרג הייצוג. נו, באמת, בגלל דרגות קצונה לפני זמן כה רב, שבס יפעיל את כל השפעתו למנות אדם נחות יותר מבחינה מקצועית, וגם יעשה זאת למרות רצונו של רבין בתחילה?

הצלחתו של שבס להשפיע על רבין למנות את שחור במקום זוהר, מראה על השפעה יוצאת מגדר הרגיל של שבס על רבין בתחום המינויים. הידיעה ששחור רץ לדווח לפרס על מהלכים בשטחים, אומרת לנו שלפרס היה מאוד חשוב להחזיק אנשים נאמנים לו במקומות חשובים, כדי לקבל מידע על מהלכים, ולהישאר בתמונת ההתרחשויות גם במקרה בו לא יימצא במצב בו הוא מקבל נתונים אלו באופן טבעי ושוטף. "יוסי שריד: ... שמעון פרס אמר ערב מלחמת לבנון לחברי העבודה בוועדת חוץ וביטחון: 'מחר פורצת מלחמה, ויגידו שהיא ל-48 שעות בלבד ול-40 קילומטר ... המטרה האמיתית היא להגיע לבירות ולחבור עם הכוחות הנוצריים בתוך בירות', פרס ידע דברים שאפילו בגין לא ידע" (יואב לימור, "יוסי שריד יורה: ...", מוסף שבת, מעריב, 10.1.1997). העדות של שריד על כך שפרס ידע מה כוונות המלחמה בלבנון טוב יותר מראש הממשלה בגין, מחזק את ההנחה שלפרס היה חשוב ביותר להחזיק את האנשים הנאמנים לו בעמדות מפתח. העובדה שמינויו של שחור, כמי שנאמן לפרס, בא כתוצאה מהשתדלותו של שבס, מעוררת מחשבה על קיום קשר בין פרס לבין שבס, קשר שבו פרס

מבקש משבס לסדר את ג'וב מתאם הפעולות בשטחים לאיש שלו, אורן שחור, ושבס ממלא את בקשתו. את יכולתו של שבס להשפיע על רבין בתחום המינויים יש לבחון גם לאור מינוי אחר, מינוי גורלי, מינוי של ראש השב"כ כרמי גילון. להלן קטע מהעיתון: "כבר במהלך שנות 90, בהדלפה שבאה מ'מקורב לראש השב"כ', סומן כ' [כרמי גילון] כיורש. ... למרות התנגדות עזה וגלויה בצמרת השב"כ. כמה מבכירי השירות עלו לרגל אל ראש הממשלה רבין, וביקשו ממנו לא לתת לכ' את התפקיד. הנימוקים העיקריים: חוסר ניסיון בתחום הערבי ומשקעי עבר ביחסיו עם מנהיגי הימין, ... מינויו של כ' לראש השב"כ הביא לעזיבתם של שבעה אנשי מפתח, שהותירו מטה צעיר מאי פעם. אחד הפורשים: 'היה ברור שהמינוי יביא לשבר בשירות. ולו רק בשביל כך ... היה צריך לוותר' (עמוד 66, העיר, 15.12.1996). איך אפשר להסביר את ההתעקשות למנות את האישיות הפחות מתאימה לתפקיד רגיש זה, התעקשות למרות התנגדות נמרצת מאוד מתוך השב"כ, התעקשות, למרות שהיה ברור שמינויו יפגע בשב"כ. מתוך ידיעה שדעותיו של גילון היו קרובות לדעותיו של פרס, ובחלק מחייו של גילון בשרות המדינה הוא היה פקוד של פרס, ניתן להסביר, שאפשרי כי כרמי גילון היה איש של פרס כמו שחור ואולי אף יותר משחור.

כדי להכין את ההתנקשות היה צריך לבחור מספר אנשים, בעלי אמות מידה מוסריות ירודות. כך מתואר ראש המחלקה היהודית: "מינויו של א' לראש המחלקה היהודית בשב"כ עורר תמיהות. כשנתיים לפני המינוי נאלץ ראש השב"כ דאז, יעקב פרי, להעביר את א' מתפקיד ראש לשכתו, לאחר ששיקר פעמיים בעדויות שמסר, ניצל את מעמדו לצרכים אישיים והסתבך בפרשת הטרתה של העיתונאית כרמלה מנשה. ערב פרישתו קידם פרי את מקורבו א' לתפקיד הרגיש, למרות עברו הבעייתי. המחלקה שא' עמד בראשה היא זו שאמורה הייתה לחשוף את ההתארגנות לרצוח את ראש הממשלה." (משה זנבר וטלי בשן, "איך קודם הרל"ש שהודח", סופשבוע, מעריב, 17.11.1995). בשום מקום אחר, פרטי או ממשלתי, לא היו מעסיקים איש כפי שתואר ראש המחלקה היהודית א'. אבל לא רק שהוא לא פוטר, אלא לאחר תקופת צינון קצרה, אפילו קודם. עד כדי כך המצב היה אבסורדי שהיו כאלו שחשבו שלא' יש סוד כלשהו על יעקב פרי ושבגלל סוד זה א' מצליח להתקדם בשב"כ. אם היה כאן סוד אזיי נראה שהסוד היה דווקא אצל יעקב פרי ואצל מחליפו כרמי גילון. ואם היה כאן קשר נגד רבין, אזיי גם יעקב פרי לא היה יכול שלא להיות שותף לו. במקרה זה, ליעקב פרי ולמחליפו כרמי גילון, לאיש מסוגו של א' היה תפקיד למלא בקשר זה. כדי שמאבטחים בשטח ובעיקר הוותיקים והמנוסים ביניהם לא יבחינו בהכנות לקשר וגם לא בסימנים לפני ביצועו ובעת הביצוע, היה צורך להחליפם: "... החליטו הממונים בשב"כ בשנה שעברה לפטר מאבטחים ואנשי

עתודה בני 35 ומעלה. הסיבות לכך לא ברורות עד היום..." (אביחי בקר, "איך נכשל הקב"ט הנערץ", סופשבוע, מעריב, 17.11.1995).

נבחן את האפשרות הבאה :

ב. שיבוש בתוכנית ביום ההתנקשות!

מה שבולט כאן זו תמונת רצח משובשת עד מאוד. רבים מחלקי התצרף לא מסתדרים לתמונה. לו באמת הייתה תוכנית לחסל את רבין, יש להניח שאולי היו מחמיצים פרטים מועטים, אבל לרוב היו דואגים שהחלקים יהיו מתואמים.

מספר דוגמאות :

1. לו הייתה תוכנית רצח, היו אז מתאמים בין מספר הקליעים למספר היריות וכיוון, עוד לפני שגופתו של רבין הייתה מגיעה לבית החולים, ולא נזכרים לבצע התאמות לאחר שנקבע מוות בפעם הראשונה (במיון).

2. כאשר פצוע עם סוג פציעה כמו של רבין מגיע לטיפול, גוזרים את בגדיו ורק אז מטפלים בו. במקרה שלפנינו, כאשר ירו בגופתו הערומה, נזכרו שגם את בגדיו של הנרצח יש לחרר בירי במקומות שיתאימו למקום כניסת הקליעים לגוף, ושוב טעו: בירי בבגדיו של רבין השתמשו בסוג כדורים שונה, וכך התברר שההרכב הכימי של הקליעים שהוצאו מן הגופה, היה שונה מהרכבם הכימי של הקליעים שעברו דרך המקטורן שלו.

3. לגבי טענת הירי של עמיר בסרטו של קמפלר, בסרטון אי אפשר כלל לזהות את הדמות היושבת על האדנית בהיותה מטושטשת ורחוקה. גם העובדה, שפרט לרבין איש לא היסב את ראשו - לא המאבטחים, לא הקהל מסביב (לא בסרטון, לא דווח בתקשורת ולא נמסר בעדויות בועדת שמגר או בבית המשפט), היא יותר ממוזרה. אילו היה ירי, כולם היו בפאניקה, נשכבים, צורחים... - לו היה תכנון מוקדם של רצח עם צילום, היה אפשר לצפות להצגת שווא יותר משכנעת באמיתותה.

ב- 4.11.1995 סיקרו מטעם קול ישראל את עצרת השלום בתל אביב שלושה כתבים: ירון דקל, שמעון וילנאי וירון קנר. זהו הדיווח הראשון (שתיים וחצי דקות ראשונות) מהכיכר ששודר בכלי התקשורת:

אולפן: ירון קנר, אתה איתנו?

ירון קנר: אני איתכם.

אולפן: מה קרה?

ירון קנר: לא ברור כרגע מה קרה. כל האזור נסגר, וכל האנשים שנמצאים כאן מעידים ששמעו יריות בזמן שרבין יצא מן הטקס, יש כאן אמבולנסים. כל האזור סגור על ידי שוטרים. המון רב ... אנו מנסים לברר פרטים לגבי האירוע, נחזור מיד כשהיו לנו מעט יותר פרטים.

אולפן: אנחנו ממתינים לך ירון.

ירון קנר: מאה אחוז.

אולפן: אנחנו ממתינים לדווח של כתבינו שנמצאים, אני מקווה, עדיין בכיכר מלכי ישראל. קרה שם אירוע. אנחנו לא יודעים פרטים עליו. נשמעו יריות. יש הרבה אמבולנסים באזור כיכר מלכי ישראל. אנחנו מנסים לאסוף פרטים ונכניס לשידורים פרטים עדכניים, ברגע שכתבינו יבינו מה בדיוק קרה שם. ירון קנר, כתבינו, יש לך פרטים נוספים?

ירון קנר: לא הרבה, כל העיתונאים כאן לא יודעים בברור מה קרה. כולם יודעים שהיו יריות, כנראה, לפי עדויות הנמצאים כאן. שלוש יריות, לא ברור מאיזה נשק. בדיוק כשרבין ירד במדרגות האחוריות של הבמה ונמצא ברחוב איבן-גבירול. מיד מאחרי הירייה, שטח של בערך 20 מטר על 30 מטר נסגר במחסומים. יש בו בערך ... שישים אנשי צבא וביטחון ששורקים את הרצפה, ככל הנראה במטרה למצוא איזה שהם תרמילים או קליעים נוספים. כל העיתונאים מסולקים מהאזור בצורה מאוד החלטית ונחושה.

אולפן: מה אתה רואה שם, אמבולנסים?

ירון קנר: יש כאן שני אמבולנסים של טיפול נמרץ. יש פה הרבה צבא וביטחון, הרבה סקרנים שמתגודדים וכולם חוזרים רק על אינפורמציה הזאת: היו יריות, לא ידוע על שום נפגעים לא לגבי ראש הממשלה, לא לגבי אחרים. כל מה שידוע הוא כרגע על היריות שנשמעו.

אולפן: ירון, נמצאים באזור איתך גם כתבינו שמעון וילנאי וירון דקל או אתה לא רואה אותם?

ירון קנר: ירון דקל לא לידי, שמעון וילנאי, אני יודע שמסתובב עדיין בשטח, לא בקשר איתי.

אולפן: טוב, אנחנו ממשיכים כאן בקו הפתוח שלנו, אנחנו לא נועלים את התוכנית. אני מודיע גם לך וגם למאזינים, אנחנו נשארים באולפן. ברגע שיהיה לך מידע נוסף, תחזור אלינו לשידור.

הדיווח <http://www.youtube.com/watch?v=amybp7tRGnA>, הראשון בכלי התקשורת על יריות שנורו לכיוונו של יצחק רבין. שודר ע"י כתב קול ישראל, ירון קנר, yaron kanner, הועלה Aug

(13, 2008)

איך יתכן, שרבין ספג שתי פגיעות (על פי הגרסה הרשמית), נפל מתבוסס בדמו, הורס והוכנס למכוניתו על ידי מאבטחים, במקום היו אנשים רבים מאוד ובדיווח הראשוני מתברר שאף אחד, ממש אף אחד לא ראה את זה? פרט לעובדה נוספת זו, המוכיחה שעד יציאתו של רבין מחניית העירייה לא קרה לו דבר, אפשר לשער שאילו הרצח היה מתוכנן מראש, הקושרים היו דואגים לאנשיהם

השתולים באזור האירוע, שיעידו לפני הכתבים לפחות על נפילתו לארץ של רבין.

מה עשוי היה לקרות?

ובכן, בפרק ח' (התרחיש האירועים) הוצג גיליון-טופס: "בדיקת רופא בחדר מיון" ובו רשומות שלוש מילים: "סטיית מבט שמאלה" (אכן, זה אותו מסמך בו רשום "אוורור תקין משמאל" ששולל כניסת קליע משמאל).

'סטיית מבט שמאלה' היא סימן קליני לפגיעת ראש (מוח), לרוב, שבץ מוחי.

הייתכן שרבין לא עמד מנטאלית באירוע ביום ההתנקשות, ובשלב מסוים התמוטט ולקה בשבץ מוחי? אם כך, לו היו מביאים אותו במצב זה לבית החולים, הרי בהנחה שמטרת ה"ירי" הייתה הכפשת הימין הדתי, מה היו מספרים אז? שאנשי השב"כ הגיבורים הצילו את ראש ממשלתנו ממוות מירי מתנקש? למרבה הצער, או התסכול, רבין נפגע במפתיע (שבץ מוחי)? וממה? מחרדה? בתנאים החדשים שהתהוו, כל התוכנית של ביום ההתנקשות הייתה קורסת, כל משתתפיה היו מתגלים וגם מושכים אחריהם את ראשי המדינה ואת ראשי השב"כ שהיו מתגלים ככלי בידי השמאל המפלגתי. הנפילה הייתה מושכת אחריה גם את מפלגת העבודה ואת כל מחנה השמאל. גם מבחינתו של יצחק רבין עצמו, הוא לא היה יוצא טוב מביום ההתנקשות. ואם השבץ לא היה מביא למותו, אז, בסבירות גדולה ביותר, הנזק המוחי היה הופך אות לצמח, בדומה למצבו (מינואר 2006) של ראש ממשלה אחר, אריאל שרון. החליט מי שהחליט שעדיף לכולם וגם לרבין עצמו שיישאר בתודעה של העם ושל כל העולם כחייל שנפל למען השלום, כקדוש וכגיבור. הירי בו בוצע מלפנים (כרפלקס מותנה), שלוש אצבעות מעל הפטמה הימנית (עדות רופא שביקש להישאר עלום). רק בבית החולים תפסו שכיוון הירי לא התאים לתרחיש בחניית עיריית תל-אביב.

המערכת המשפטית

במערכות המשפט בעולם מקובל שאם קיימות סתירות בשרשרת ההוכחות שמוצגות ע"י התביעה, או קיימות שתי ראיות כלשהן שאינן יכולות להתקיים ביחד, לא תהיה הרשעה. בישראל, במקרה של הסכמת הנאשם בפלילים להודות באשמה, רמת ההוכחות הנדרשת במערכת המשפט בישראל היא נמוכה ביותר. אם בנסיבות כלשהן, הצליחו פושעים לאלץ מישהו אחר (למשל עבריון בפשע אחר) לקחת על עצמו את האשמה על עבירה שהם ביצעו, הסיכוי שהדבר יתגלה במהלך המשפט הנו אפסי. במקרה ופושעים אלו

קשורים לממסד, אז מעשית לא קיימת אפשרות שבעת החקירה יתגלו הפושעים האמיתיים והנסיבות האמיתיות של הפשע.

כפי שיכול היה הקורא לראות בפרק י' (סוכן ופרובוקאטור), ב- 3 בדצמבר 1995, במהלך הארכת מעצרו, עמיר היה מוכן לגלות את כל הידוע לו בפרשת רצח רבין, אבל השופט דן ארבל לא הצליח להתעלות ולהתעלם מהאווירה הציבורית, קטע את דבריו של עמיר וכך גם מנע את חשיפת האמת.

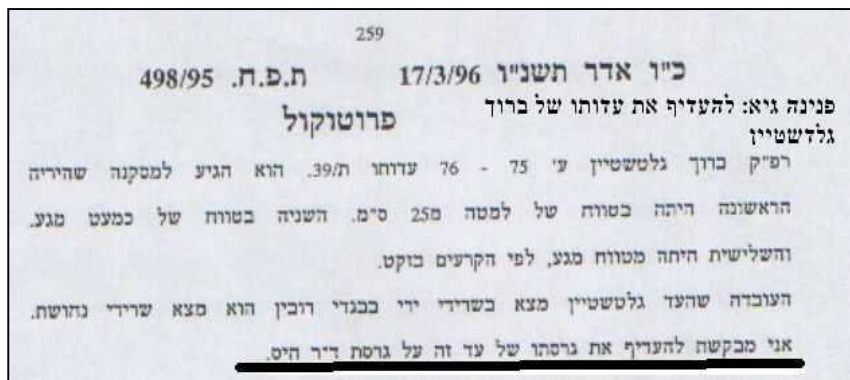
במשפטו של יגאל עמיר הייתה התעלמות מלאה משלל הראיות הסותרות את גרסת התביעה, חלק מן הסתירות כלל לא הובא לדיון בפני שופט, והסתירות שהוצגו לא זכו להתייחסות של ממש. התובעת במשפטו של יגאל עמיר, פנינה גיא, קבעה כי "הראיה הטובה ביותר הייתה ההודאה שלו..." (בסרט "תיק לא סגור?", ערוץ 2

ב- 3.11.2005). במהלך המשפט הדגיש אב בית המשפט, אדמונד לוי, מספר פעמים את העובדה שהנאשם מודה באשמה. את בית המשפט לא עניינה כלל העובדה, שבהודאת עמיר אין שום ראיה המוכיחה את אשמתו, והיא מהווה אקט פורמלי בלבד, שהרי עמיר, גם אילו ירה אמיתית, לא יכול היה לראות אם הירי גרם למותו של רבין, מכיוון שהשוטרים התנפלו עליו מיידית, ומנעו ממנו לראות את המתרחש.

הראיות הרבות המצביעות על כך שלא יתכן שרבין נרצח מירי של יגאל עמיר, ושמצאים רבים זויפו, ניתנות לבחינה בתיק הפלילי (498/95) של משטרת ישראל נגד יגאל עמיר. במילים אחרות, ניתן לומר, נוצר מצב אבסורדי: משטרת ישראל היא שמוכיחה כי לא יגאל עמיר הרג את רבין.

פרט מעניין נוסף במשפטו של יגאל עמיר הוא דוגמה המאפיינת את ההתייחסות 'הקפקאית' לממצאים במשפטו של עמיר. לקראת סיומו של ההליך המשפטי, בשלב הסיכומים, סקרה פרקליטת המדינה פנינה גיא את השוני בין גרסתו של ד"ר יהודה היס מהמכון לרפואה משפטית, לבין גרסתו של המומחה המשטרתי לזיהוי פלילי, רפ"ק ברוך גלדשטיין, באשר למרחק ממנו נורה רבין המנוח. היס טען שבהיעדר סימני ירי על בגדי רה"מ המנוח, אומדן מרחק הירי עומד על יותר ממטר. גלדשטיין לעומתו, דיווח על סימני ירי רבים וקבע שמרחק הירי היה פחות מ- 20 ס"מ בירייה הראשונה, ותוך הצמדה מלאה של קנה האקדח לבגדי רבין, בירייה

השניה, וזאת - כאשר רבין נמצא במצב של התכופפות. אנשי הביטחון שנכחו בעת הירי העידו על מרחקי ירי אשר נעים בין חצי מטר למטר וחצי. יגאל עמיר טען שמרחק הירי היה כ 40 ס"מ. גרסת ד"ר היס קרובה יותר לעדויות אנשי הביטחון. גרסת גלדשטיין, לעומתה, מנוגדת לעדויות אנשי הביטחון. ניתן היה לצפות אפוא, שהתביעה תעדיף את עדות ד"ר היס על פני עדות המומחה המשטרתי, שכן כך ניתן לקשור באופן הדוק יותר את העדויות עם הממצאים. אולם בפועל, בסיכומיה, ביקשה התביעה מבית המשפט לקבל את עדויות אנשי הביטחון וגם להעדיף את עדותו של ברוך גלדשטיין. העובדה שעדויות המעורבים באירוע וממצאי המעבדה המשטרית, כפי שהוצגו ע"י מומחה שלה, אינם יכולים לדור בכפיפה אחת - לא הפריעה לפרקליטות וגם לא לבית המשפט.

בית המשפט התעלם לחלוטין מחוסר העקביות ואף מהסתירות בטענות התביעה.

יונתן גולדברג, סגגורו של עמיר, לא שלט בחומר ולכן השופט אדמונד לוי מינה שני סגגורים נוספים, אבי שחר ושמואל פלישמן. לשני עו"ד אלה לא ניתן זמן מספיק להתכונן למשפט, ולכן, כל טענותיהם היו סביב טענות התביעה בניסיון להפריך אותן או למצוא להן הסבר מניח את הדעת. הייתה התעלמות מוחלטת מראיות נוספות שבתיק הפלילי, הסותרות את טענות התביעה, ראיות שכלל לא הובאו לדיון בפני השופט.

בסוף חודש אוגוסט 1996 הגיש עו"ד גבי שחר בקשה לנשיא בית המשפט העליון השופט אהרון ברק למשפט נוסף בהרכב מורחב של בית המשפט העליון בפרשת רצח רה"מ יצחק רבין ז"ל. השופט אהרון ברק דחה את הבקשה ותוצאות הדחייה פורסמו בעיתונות עוד לפני שעו"ד גבי שחר קיבל אותן לידיו. לשופט אהרון ברק נדרש זמן של יומיים בלבד לבחינת הבקשה! מדובר בחומר של שמונה קלסרים עבים של חקירה וחומר רב נוסף מהישיבות הרבות

של בתי המשפט המחוזי והעליון. האם יתכן שלשופט אהרון ברק הספיקו יומיים לעבור על החומר הרב, לבחון אותו, לשקול ולהחליט? התשובה המתבקשת - לא. כבוד השופט הושפע כנראה בהחלטתו מהאוירה הציבורית בארץ, וזה במקרה הטוב.

סתירות רבות בעדויות המומחים נותרו כשאלות פתוחות. סתירות בעלות משמעות חמורה ביותר.

העובדה שלא יתכן שיגאל עמיר השתמש בכדורים חיים נגד יצחק רבין לא מזכה אותו מאשמת השתתפות ברצח. כאשר הרצח מתבצע ע"י קבוצת אנשים, אזי כל אנשי הקבוצה רוצחים ולא רק זה שלחץ על ההדק. ברור שלא במקרה היה יגאל עמיר בזירת האירוע, אלא היה אחד מקבוצת אנשים שהביאו, אם ישירות ואם בעקיפין, למותו של רה"מ יצחק רבין ז"ל.

יש להניח, שכאשר לאלה ששיתפו פעולה מתוך ידיעה שהולך להתבצע "תרגיל ביום ההתנקשות", נודע שרבין נרצח, הם ראו את עצמם הופכים לשותפים לרצח, מבלי שהייתה להם הוכחה כלשהי לכך שלא ידעו כי הרצח עומד להתרחש. היות שהם לא התכוונו לכך שהביום יסתיים ברצח, אין לצפות מהם לנקיפות מצפון.

גם אילו היה מישהו מוכן לפצות את פיו, ובכך לצמצם את האשמה, משותפות לרצח לרשלנות פושעת בנסיבות מחמירות, גם אז, על עבירה זו היה נענש בחומרה. ברור היה לכל השותפים בתרגיל (שהמידע אותו קיבלו היה - רה"מ נרצח), שעם רוצחי רבין לא משחקים, ואם לא הייתה להם בעיה לרצוח את ראש הממשלה, בוודאות ניתן להגיע למסקנה ש"המלשין" היה הופך מיידית למת מהלך.

קיום מדינת ישראל ושמירת אופייה הדמוקרטי, תלויים בשאלה בעלת חשיבות עליונה: האם מערכת המשפט והעומד בראשה יכולים לעמוד בפרץ נגד הלוך רוח בחברה, להתעלות מעל הדעה האישית ולהתייחס אך ורק לעובדות, במשפטים שעומדים בפניהם.

יש להצטער עמוקות על כך שהמערכת המשפטית בישראל קָשלה, משום שלא הצליחה להתעלות, ופעלה הן תחת השפעת שטיפת המוח שערכה התקשורת, והן בהשפעת הדעות האישיות של חבריה.